

ตำนาน รัชศกซีเหอ ปีที่สอง ขึ้นเก้าค่ำ เดือนแปด ควรหลีกเลี่ยงการเดินทางไปต่างถิ่น ฤกษ์ยามเหมาะแก่การสมรส

สมกับที่วันนี้เป็นฤกษ์มงคลที่โหราจารย์คัดสรรมาอย่างดี ท้องฟ้า
ปลอดโปร่งอากาศสดชื่น สายลมแสงแดดต่างเป็นใจ แม้กระทั่งพยากรณ์
สารทฤดู^๑เองก็อ่อนโยนมากขึ้น ราวกับสิงโตเหอตงคำราม^๒สูญสิ้นพลังกำลังไป
เผยความขวยอายออกมา

ท้ายถนนฉางหนิงที่อยู่ใกล้กับพระราชวังกู่กงนั้น ขบวนเกียรติกษัตริย์
ขบวนหนึ่งค่อยๆ เคลื่อนที่ช้าๆ เสียงดนตรีบรรเลงประสาน นำปี่ตียินดียิ่งนัก
มองดูแล้วคล้ายกับขบวนส่งเกี่ยวรับเจ้าสาวขบวนหนึ่ง ทว่าสิ่งที่ต่างออกไปจาก

^๑ เป็นวันที่ร้อนที่สุดในช่วงฤดูใบไม้ร่วง ปกติจะอยู่ในช่วงระหว่างเดือนสิงหาคมถึงเดือน
กันยายน

^๒ สิงโตเหอตงคำรามอุปมาถึงอาการที่แสดงความไม่พอใจด้วยการส่งเสียงร้องเอะอะ คล้ายกับ
สำนวนไทยว่า ดูเป็นแม่เสือ

คนทั่วไปคือ ขบวนการนี้ไม่มีเกี่ยวมงคลสีแดง กลับมีเกี่ยวมงคลสีเหลืองผลซึ่ง^๑ ขนาดลึบหกคนหามแทน ม่านเกี่ยวนั้นใช้ดินทองปักลายหงส์ บนยอดเกี่ยว มีพระยาสีเหลืองทองห้อยอยู่ มุมเกี่ยวทั้งสี่มีหัวมังกรทองยื่นออกมา หัวมังกรคาบสร้อยมุกห้าสีและอัญมณีล้ำค่าแปดชนิด พลิวไปตามสายลม หงส์ทองบนม่านและโครงเกี่ยวที่สลักมังกรทองนั้นต่างสะท้อนแสงเสริมกัน โดดเด่นเจิดจ้าเสียจนคนมองปวดตา

ผู้ที่มีคุณสมบัติพอที่จะนั่งสิ่งนี้ออกเรือน เกรงว่าจะมีเพียงสองเฮาเท่านั้น

ริมสองฝั่งถนนเต็มไปด้วยผู้คน ต่างชะเง้อคอมองไปทางขบวน มีเสียงอุทานออกมาอยู่ไม่ขาด คึกคักยิ่งกว่างานวัดเสียดีก งานวัดมีทุกปี แต่งานอภิเษกสมรสยิ่งได้ เกรงว่าชั่วชีวิตนี้คงจะเห็นได้เพียงครั้งเดียว จะมีตั้งใจดูได้หรือ

แม้ขบวนเกี่ยวรับเจ้าสาวจะมีคนมากมาย ทั้งมีการบรรเลงดนตรี แต่กลับไม่มีความวุ่นวายเลยสักนิด ขบวนเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ในนั้นมีขันที่น้อยหน้าตาน่าเอ็นดูสี่คนรับพัดชอบโยนเหรียญและลูกกวาดให้ฝูงชนโดยเฉพาะ ฝูงปอขนาดใหญ่ที่ใส่เหรียญและลูกกวาดพร่องไปเกือบครึ่งแล้ว เมื่อขันที่น้อยยกแขนขึ้น กลุ่มคนก็เกิดความวุ่นวายขึ้นเป็นพักๆ

เมื่อขบวนเคลื่อนที่เข้าใกล้จวนตระกูลเย่ สามารถมองเห็นจากไกลๆ ถึงกลุ่มคนที่ถูกเขามัดพามัวดินตรงหน้าประตูใหญ่ของตระกูลเย่ โดยผู้นำคือชายชราผู้มีผมและเคราเป็นสีดอกเลา ใบหน้าอ่อนน้อม นัยน์ตาสว่างกระจ่างใส

“นั่นได้เท่าเย่มิใช่หรือ” ในฝูงชนมีผู้สายตาเฉียบแหลม มองครั้งเดียวก็สามารถระบุตัวตนชายชรานั้นได้

“ได้เท่าเย่คือใครขอรับ” เสียงใสของเด็กน้อยคนหนึ่งถาม

^๑เอพริกอต ผลมีสีเหลืองอมชมพู

“ได้เท่าयेเป็นมหาบัณฑิตแห่งพระที่นั่งจันทรทิพย์ ในคณะขุนนางดำรงตำแหน่งมหาอำมาตย์ เป็นราชครูสองรัชสมัย รัชบูรุษอาวุโสสามรัชสมัย” เสียงของผู้พูดยิ่งดังขึ้นตามตำแหน่งที่กล่าวออกมา แม้ว่าจะไม่ได้สนิทชิดเชื้อกับใต้เท้าये แต่ก็มีได้เป็นอุปสรรคต่อความภาคภูมิใจเวลาที่เขาได้กล่าวประโยคนี้

ผู้คนรอบข้างเองก็กล่าวชมเชยจนทำให้ผู้พูดปลื้มเป็นอย่งยิ่งเช่นกัน แม้ว่าเรื่องนี้ทุกคนต่างทราบอยู่แล้ว แต่ทุกครั้งที่ได้ยินคนพูดถึงก็อดไม่ได้ที่จะกล่าวยกย่องออกมา เหมือนกับการแสดงที่ถนนใหญ่ ไม่ว่าจะเห็นมากี่ครั้งแล้ว ก็ยังอดไม่ได้ต้องหยุดเท้าเพื่อชมสักครู่

“แม่นางที่ออกเรือนในวันนี้ คือหลานสาวสายตรงใต้เท้าये นามว่า येเงินเงิน อายุสิบเจ็ด ใต้เท้าयेมีหลานชายสามคน แต่กลับมีหลานสาวแค่คนเดียว กล่าวได้ว่ารักใคร่ดุจสิ่งล้ำค่า รวมเอาความรักใคร่มาไว้ที่หลานสาวเพียงผู้เดียว” จากนั้นก็มีผู้กล่าวต่ออีกว่า

“บังอาจเรียกพระนามของเฮาตามใจชอบเช่นนี้ ไม่กลัวโดนจับไปโบยหรือ” ผู้ฟังหัวเราะพลางตอบ

“ข้าได้ยินว่า งานครั้งนี้กำหนดเอาไว้เมื่อสามปีที่แล้ว”

“แล้วเหตุใดถึงเพิ่งจัดงานอภิเษกวันนี้เล่า”

“สามปีก่อนนั้นที่ฮ่องเต้องค์ก่อนสวรรคต ฮ่องเต้ผู้กตัญญูทรงรับสั่งว่า ต้องไว้ทุกข์ฮ่องเต้องค์ก่อนให้ครบจึงจะอภิเษกสมรสได้”

“ท่านพ่อ ฮ่องเต้อภิเษกกับหลานใต้เท้าये เช่นนี้ต่อไปไม่ต้องเรียกใต้เท้าयेว่าท่านปู่หรือ” เสียงใสซื่อของเด็กน้อยเอ่ยถามอีกครั้ง

ในครั้งนี่ไม่มีใครตอบคำถามเขา บิดาก็ยื่นมือไปปิดปากเด็กน้อยไว้

พอขันทีน้อยขมุ่ือขึ้น เสียงเหรียญร่วงกราวลงพื้นก็ดังราวกับสายฝน ผู้คนไม่สนใจจะสนทนาต่อ ก็มลงแย่งกันเก็บเงินอย่างสุดชีวิต

วันนี้เป็นวันมงคลใหญ่ของตระกูลये ทั่วทุกแห่งต่างก็ติดอักษรมงคลสีแดง แขนงบุปผาแพรพรรณสีแดง ใบหน้าของทุกคนเต็มไปด้วยความยินดี ทว่า

มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เป็นข้อยกเว้น

เย่เงินเงินหน้าบึ้งขณะมองเห็นตนเองในคั่นฉ่อง คั่นฉ่องนี้ซื้อมาจากชาวผิวหรั่งจี^๔ ด้วยราคาสูงยิ่ง ตัวกระจกมันขลับวาววับสามารถส่องให้เห็นทุกรายละเอียด เย่เงินเงินเองก็เพิ่งพบว่าแท้จริงแล้วหน้าตาของตนเป็นเช่นนี้

ใบหน้ารูปไข่ ฟันขาวสะอาด ริมฝีปากแดงเรื่อ จมูกเล็กแต่สันตั้งโด่งตรงขับให้องคาศพพทั้งห้าดงามลึกล้ำยิ่งขึ้น ดวงตาสีขี้ผึ้งเดี่ยวคู่หนึ่งแยกดำขาวชัดเจน ยามหันซ้ายแลขวา หางตายกขึ้นน้อยๆ เมื่อไม่แย้มยิ้มจะเผยความน่าเกรงขามออกมา คิ้วสองข้างเรียวยาวหงายขึ้นนั้นยังเสริมดวงตาให้เด่นชัด เพียงแต่ในเวลานี้หัวคิ้วกลับขมวดขึ้นเล็กน้อย คล้ายกับในใจเต็มไปด้วยความทุกข์

แม้เย่เงินเงินจะได้รับการแต่งหน้าอย่างงามวิจิตรรับกับองคาศพพทั้งห้าที่งามสง่าน่าเกรงขาม กล่าวได้ว่าทำให้ผู้มองเกิดความรู้สึกเคารพยำเกรงขึ้นมาเอง แต่ก็มีทราบบว่าฮ่องเต้จะชมชอบรูปลักษณ์เช่นนี้หรือไม่

แม่สื่อตั้งแขนเสื้อ จัดมวงกุญหงส์ให้เย่เงินเงินเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อมั่นใจว่าไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ แล้วก็พยุงนางขึ้นมา “คุณหนู ไกลจะถึงฤกษ์มงคลแล้ว เชิญท่านไปรับพระราชโองการแต่งตั้งก่อน”

เย่เงินเงินมิได้ตอบรับ ได้แต่ปล่อยให้นางนำพา

มองเย่เงินเงินคุกเข่ารับพระราชโองการแต่งตั้งและตราลัญจกรแล้ว แม่สื่อก็ลอบถอนหายใจ พลังคิดในใจว่าตอนนี้ไม่ได้กลายเป็นเรือแล้ว^๕ ไม่ว่าคุณหนูจะไม่ยินยอมแค่ไหน คราวนี้ก็กลายเป็นสองเฮาอย่างแท้จริงแล้วว่าแล้วก็ประหลาด ผู้อื่นถือว่าการเป็นสองเฮานั้นเป็นเกียรติยศอย่างสูงส่ง หากคิดร้องขอก็ยังไม่ว่าต้องทำบุญอีกที่ชาติ เหตุไฉนคุณหนูของตนกลับ

^๔ เป็นชื่อเรียกแทนชาวสเปนและชาวโปรตุเกสในสมัยราชวงศ์หมิง โดยมาจากเรียกทับศัพท์คำว่า Franks

^๕ หมายถึงเรื่องราวที่ดำเนินไปแล้ว ไม่สามารถกลับไปเปลี่ยนแปลงได้อีก

ไม่ยินดีเลยสักนิดเล่า โชคดีที่เวลาอยู่ต่อหน้านายท่านใหญ่ คุณหนูทำตัวดี เอาใจเก่ง จนทำให้ไม่มีวันไหนเลยที่นายท่านใหญ่จะไม่มีความสุข แต่เป็นเพราะเรื่องการแต่งงานนี้ ที่ทำให้พบกับหลานต้องทะเลาะกันหลายต่อหลายครั้ง มีอาจยุติลงได้ แม้นายท่านและคุณชายทั้งสามผลัดกันช่วยไกลเกลี่ยก็ไม่เป็นผล ดีที่ผู้້น้อยมีอาจเอาชนะผู้ใหญ่ได้ คุณหนูจึงต้องยอมแพ้ในที่สุด

หลังจากได้รับพระราชโองการแต่งตั้งแล้วไม่ต้องเสียเวลานานก็ถึงฤกษ์มงคล เมื่อพยุ่งเย่เงินเงินไปนั่งเกี่ยวพิธีสีทองอร่ามแล้ว ขบวนก็ยกก็ออกเดินทางอีกครั้ง ขากลับมีขบวนยาวๆ ต่อท้ายอีก ทั้งหมดเป็นสินเดิมของเย่เงินเงิน ได้รับการทามออกไปราวกับน้ำไหลบ่า กินพื้นที่จนเต็มถนนฉางหนิง ผู้ที่ชมต่างตกตะลึง

ไม่ว่าตัวต้นเรื่องจะเต็มใจหรือไม่ ไม่ว่าจะอย่างไรได้ทำเย่ยอมต้องให้หลานสาวสุดที่รักของตนแต่งออกไปอย่างยิ่งใหญ่ที่สุด

เย่เงินเงินนั่งอยู่ในเกี่ยวพิธี ย้อนคิดถึงคำชี้แนะสูงสุดที่ท่านปู่มีให้ทางห้ามถูกปลดออกจากตำแหน่งของเธอ

นางเอียงคอที่มังกุหงส์กดทับจนปวดไปมา คิดในใจว่า ท่านปู่ช่างรู้ใจข้าจริง ๆ

แต่ในเมื่อท่านรู้ใจข้าเช่นนี้แล้ว เหตุใดจึงส่งข้าเข้าไปอยู่ในวังหลวงที่แสนโหดเหี้ยมทารุณเล่า

เมื่อคิดถึงสามีในอนาคตของตน เย่เงินเงินก็ยิ่งปวดหัวเข้าไปใหญ่ ไม่ว่าจะในตำนานใด ฮองเต้ก็ไม่เคยเป็นผู้สมัครทำชิงสามีในอุดมคติของเย่เงินเงินเลย

ตำแหน่งสตรีในรัชสมัยตำฉิ่นนั้นสูงชันกว่าอดีตไม่น้อย สตรีมีอิสระในการเลือกสามี เย่เงินเงินมีปู่มหลังด้านวงศ์ตระกูลที่มีชื่อ ท่านปู่เป็นรัฐบุรุษอาวุโสมาสามรัชกาล ทั้งยังเป็นพระอาจารย์ประจำราชสำนัก ลูกศิษย์ต่างรับราชการทั้งในและนอกราชสำนัก บิดาของนางเองก็รั้งตำแหน่งในกรมขุนนาง หากไม่มีอะไรผิดพลาดในอนาคตก็คงเข้าร่วมคณะขุนนางด้วยเหตุนี้ นอกจากองค์หญิงแล้ว เกรงว่าใต้หล้านี้คงไม่มีบุตรคนใดที่มี

ชาติกำเนิดสูงศักดิ์กว่าเย่จินเงินอีกแล้ว ในเมื่อบ้านฝ่ายหญิงมีพื้นเพขนาดนี้ เย่จินเงินจะเลือกผู้ชายแบบใดได้กัน แต่ไม่ว่านางจะเลือกใคร ก็ไม่มีทางเลือกฮ่องเต้เป็นแน่ นางได้รับการเอาใจจนเคยตัวแล้ว เมื่ออยู่บ้านสามีก็หวังจะได้รับการเอาใจอย่างที่สุด แน่หนอนว่าสิ่งสำคัญที่สุดคือสามีอาจมีอนุภรรยาได้ ซึ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ฮ่องเต้มีอาจทำได้

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าฮ่องเต้ผู้นั้นที่นับตั้งแต่ขึ้นครองราชย์ก็ไม่ถูกชะตา กับตระกูลเย่ ฝ่ายหนึ่งคือขุนนางเฉาะผู้กุมอำนาจทั้งใต้หล้า อีกฝ่ายหนึ่งคือฮ่องเต้หนุ่มผู้ฮึกเหิมทะเยอทะยาน ก่อให้เกิดคลื่นใต้น้ำในราชสำนัก ตอนนี้รากฐานของฮ่องเต้ยังไม่มั่นคงพอที่จะทำอะไรตระกูลเย่ แต่มิได้หมายความว่าต่อไปจะมีอาจลั่นคลอนตระกูลเย่ได้ อ๋ยามองว่าตอนนี้นางเป็นดอกไม้แพรวพราวงดงามโดดเด่นเปล่งประกายเหนือใคร หากฮ่องเต้จะคิดบัญชีกับตระกูลเย่ ย่อมต้องเริ่มลงมือจากสองเฮาอย่างนางก่อนเป็นแน่

ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่อนาคตของตนช่างเลือนราง เย่จินเงินทำได้แค่หยุดความคิดเอาไว้ ยกมือเท้าค้างแล้ววิ่งกลับไป ตอนเช้าฟ้ายังไม่สว่างก็ถูกปลุกให้มาทำตามกำหนดการ บนร่างที่มีทั้งชุดหุ้มกายหลายชั้นและหนักอึ้งทำให้นางเหนื่อยล้าเกินทน ถึงตอนนี้จึงวังนอนเป็นอย่างยิ่ง

นอนหลับยาวจนไปถึงตำหนักคุณหญิง คล้ายกับจะหยุดที่หน้าประตูเจียนซิงครู่หนึ่ง แต่นางไม่ได้ตื่น ตอนที่มีคนพุงเข้าห้องบรรทมนางก็ยังสละมึนสลืออยู่

ด้วยเหตุนี้เมื่อจี้จู้จิวเดินเข้ามาในห้องบรรทม ก็เห็นเย่จินเงินหวาดใหญ่อยู่

เดิมทีสีหน้าของจี้จู้จิวก็หดหู่อยู่แล้วก็ยิ่งหดหู่ขึ้นไปอีก *ผู้เป็นสองเฮาสมควรแสดงกิริยาเช่นนี้หรือ ตาเฒ่าเย่ชีวมิ่งนั้นช่างบังอาจนัก*

หวาดแล้ว เย่จินเงินจึงเห็นจี้จู้จิว นางค่อยๆ ลุกขึ้นเพื่อทำความเคารพ “ถวายบังคมฝ่าบาท”

“สองเฮามีต้อมากพิธี” แม้ว่าความรังเกียจจะเริ่มฉายชัดบนหน้า แต่ก็ยังจำเป็นต้องเอ่ยคำพูดตามมารยาท ตรัสจบ จี้จู้จิวก็นั่งลง

แสงไฟจากเทียนแดงมวงคลเคลือบทองลายมังกรหงส์พลิ้วไหวเบาๆ สะท้อนใบหน้าของทั้งสอง คนหนึ่งเปรียบดั่งหยกงามขั้นดี อีกคนหนึ่งเปรียบดั่งบุปผางามหยดย่อย ช่างเป็นคู่เหมาะสมราวกับกิ่งทองใบหยก

ทั้งสองประสานสายตากัน แล้วก็เบือนหน้าหนี ต่างฝ่ายต่างเกลียดชังกัน

เย่จินจินรินสุราให้ตนเอง ได้ยินว่าคืนเข้าห้องนอนนั้นเจ็บปวดดั่งดังนั้นนางตัดสินใจดื่มสุราให้มากหน่อยเพื่อมอมเมาตัวเอง ดีที่สุดคือเมฆจวนสติเลอะเลือน เช่นนั้นคงไม่รู้สึกรู้สึกรถึงความเจ็บปวดแล้ว

ทว่าพอนางดื่มไปได้เพียงหนึ่งคำ ก็พบว่าจิวจิวกำลังจ้องนางอยู่ เย่จินจินรู้สึกกระดากเล็กน้อย “ทรงดื่มไหมเพคะ” นางวางจอกเหล้าลง ยกกาสุราเพื่อรินให้เขาบ้าง พลันคิดว่าเมื่อครุ่นางริบร้อนเกินไป ควรจะรินสุราให้ฝ่าบาทก่อน เพียงเพราะเห็นเขาแล้วไม่ถูกชะตาจึงละลายไป

แต่จิวจิวหยุดการกระทำของนาง เขายกจอกเหล้าที่นางเพิ่งดื่มไปดื่มหมดจอกในคราวเดียว

“...” เย่จินจินก็ขึ้นได้ในที่สุดว่าแท้จริงแล้วนางหลงลืมสิ่งใดไป *สุรามวงคล!* คืนแต่งงานสามภรรยาต้องดื่มสุรามวงคลร่วมกัน เรื่องนี้แม่สื่อเคยกำชับนางแล้ว แต่การอภิเษกนั้นมันมีขั้นตอนซับซ้อนมากมาย ดังนั้นแค่นางจำตกไปสองสามอย่างก็เป็นเรื่องเข้าใจได้... *ใช่ไหม*

จิวจิวดื่มเหล้าจอกนั้นหมด จากนั้นก็รินเหล้าใส่จอกของตนจนเต็มดื่มก่อนหนึ่งคำ แล้วส่งให้เย่จินจิน

เย่จินจินรับมาอย่างไม่เต็มใจ ยกขึ้นดื่มหมดจอกด้วยสีหน้าเหมินเฉย

จิวจิวส่งเสียงฮืออย่างเย็นชา

หลังจากดื่มสุรามวงคลแล้ว เรื่องที่ต้องทำลำดับต่อไปก็น่าจะอภัก-
กระอ่อนยิ่งกว่า จิวจิวผินใจตนเองอุ้มเย่จินจินไปที่แท่นบรรทม จากนั้นก็เริ่มถอดฉลองพระองค์ออก แต่ด้วยสายตาเจ้าชังเป็นบุรุษบ้ากามไร้
ยั้งอายของเย่จินจินในระยะประชิด เขาจึงไม่อาจปลุกเร้าอารมณ์ของตน
ขึ้นมาได้

“หลับตาลงซะ” จิวจิวรับสั่ง

ท่าทางที่นางหลับตาลงราวกับไม่ยี่หระต่อความตายใดๆ ก็ยิ่งทำให้เขาปลุกเจ้าความปรารถนาขึ้นมาได้

ดีที่เย่เงินเงินงดงามพอดู เมื่อหลับตาลง ความเย็นช้ายามปกตินั้นก็อันตรธานหายไป กลับแฝงไว้ด้วยความบอบบางน่าทะนุถนอม

อีกทั้ง...รูปร่างก็ดี นวลเนื้อยามสัมผัสก็ดี...

ในที่สุดจี้จู้จี้ก็เริ่มมีอารมณ์ขึ้นมา

ถึงตอนนี่การผินใจร่วมหอครั้งนี้ก็ถือว่าเข้ากันได้มากขึ้น

ทว่าหลังจากนั้น เย่เงินเงินพลันรู้สึกว่าร่างกายอ่อนล้าเจ็บปวดราวกับถูกฉีกทิ้ง สมองไม่ทันได้คิดอะไร ร่างกายก็ตอบสนองไปก่อนหนึ่งขั้นด้วยการยกเท้าไปทางผู้ที่สร้างความเจ็บปวด

พลัก!

จี้จู้จี้วิ่งไปนั่งกับพื้น ความปรารถนายังไม่จางหายไปจากใบหน้า นัยน์ตาเผยความสับสนที่ยากจะพบเห็น

ที่จริงจี้จู้จี้ได้รับการสั่งสอนจากอาจารย์ที่มีชื่อเสียงนับแต่วัยเยาว์ เพียงพร้อมทั้งบิดาและมารดา หากเป็นยามปกติ ถูกคนที่มีความสามารถอย่างเย่เงินเงินจี้จู้จี้ย่อมต้องหลบเลี่ยงออกไปอย่างง่ายดาย เพียงแต่ตอนนี่ เขากำลังใจจดใจจ่อในการทำสิ่งนั้นอยู่...

“บังอาจ” จี้จู้จี้ตอบกลับอย่างรวดเร็ว มองไปทางเย่เงินเงินด้วยสีหน้าเย็นชา แม้ว่าปกติเขาจะสวมหน้ากากเย็นชาจนเคยชินแล้วก็ตาม แต่ในเวลาที่เขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์โกรธของตนได้ หน่ออกกระเพื่อมขึ้นลงอย่างรุนแรง คล้ายอีกนิดจะพุ่งไฟออกมาได้อยู่แล้ว

เย่เงินเงินนั่งคุกเข่าบนเตียง พยายามทำสีหน้าของตนให้ใสซื่ออย่างที่ที่สุด “หม่อมฉันเผอเรอไปชั่วครู่ มิได้มีเจตนาทำร้ายพระวรกายของฝ่าบาทขอฝ่าบาทโปรดลงโทษด้วยเพคะ!”

ลงโทษ ลงโทษอะไร ความผิดเช่นนี้จะใหญ่หรือเล็กก็ได้ ขึ้นอยู่กับท่าทีของฮ่องเต้แต่เพียงผู้เดียว แต่ในคืนสมรสคืนแรกก็ลงโทษของเขาแล้ว เช่นนั้นมิเท่ากับหักหน้าเย่ชิวหมิงโดยตรงหรือ แน่แน่นอนว่าเขาปรารถนาจะทำ

เช่นนี้นัก เพียงแต่ตอนนี้ยังมีเวลา

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่า ในคืนวันแต่งงาน ภรรยาที่เตะสามีตกจากเตียง เรื่องแบบนี้หากทำอะอะไรใหญ่โตไป หน้าตาของสามีจะยังมีราคาอันใดอีกหรือ...

ดังนั้นสายตาที่จู่จิวมองเย่เงินเงินก็ยิ่งสับสนขึ้นไปอีก

ในเวลานี้ ด้านนอกมีเสียงเรียก “ฝ่าบาท” อย่างระมัดระวัง ทำให้บรรยากาศแปลกประหลาดของห้องเต้และสองเสาคีลึกลายลงไป

ผู้พูดคือเฟิงโหย่วเต๋อ ชั้นที่ใหญ่ประจำพระองค์ของจู่จิว คอยดูแลรับใช้ขานรับตั้งแต่เขาเป็นองค์ชายรัชทายาท อยู่กับเขามาสิบกว่าปีแล้ว

“มีเรื่องอะไร”

“ฝ่าบาท เมื่อครู่นี้ชั้นที่จากตำหนักลู่อุวารายงานว่า ลีเพย^๖ไม่ระวังหกล้ม มีอาการบาดเจ็บรุนแรงพะยะค่ะ”

จู่จิวถอนใจยาว ความโกรธที่อัดอั้นในอกคลายลงไปบ้าง “เตรียมเกี่ยวไปตำหนักลู่อุวา”

“พะยะค่ะ”

จู่จิวเดินไปถึงปากประตูห้องบรรทม ไม่รู้จะไรดลใจให้หันกลับไปมองเย่เงินเงินที่เตียงแวบหนึ่ง พบว่านางกำลังปิดปากหาวยาว ๆ อีกที

วันที่สองหลังการอภิเษกสมรส เย่เงินเงินยังคงมีเรื่องมากมายให้ต้องทำ ไหนจะต้องไปกราบไหว้บรรพบุรุษ ไหนจะต้องไปถวายพระพรไทเฮา^๗ เสร็จแล้วยังต้องพาบรรดาเหล่าพระสนมไปถวายบังคมห้องเต้^๘อีก...กว่าที่นางจะกลับตำหนักคุณหญิงอีกครั้งก็เหน็ดเหนื่อยเสียจนไหล่ปวดเมื่อยไปหมด ร่างกายท่อนล่างเองก็ยังเจ็บ สรุปลแล้วไม่สบายอย่างยิ่ง

นางกำนัลชู่เย่ววิ๋นหุ่ป๋อไล่ให้นางเบา ๆ ชู่เฟิงซึ่งเป็นนางกำนัลอีกคนก็ยกถ้วยน้ำชามาให้ เย่เงินเงินยกขึ้นดื่มไปหนึ่งคำ

^๖ ตำแหน่งพระชายาในองค์จักรพรรดิ

^๗ พระพันปี เป็นตำแหน่งมารดาของพระเจ้าแผ่นดิน

ซูเยว้กับซูเฟิงเป็นบ่าวรับใช้ประจำตัวของนางเอง คอยรับใช้ใกล้ชิด ตั้งแต่นางยังไม่ออกเรือน ซูเยว้เป็นคนทำงานละเอียดรอบคอบ ส่วนซูเฟิงฉลาดหลักแหลม ทั้งยังมีไหวพริบดี

“พระนาง เมื่อก่อนฝ่าบาทบรรทมที่ตำหนักลู่วานะเพคะ” ซูเยว้เอ่ย
“อืม” เย่จินจินตอบรับ ไม่เอ่ยวาจาใดต่อ

ซูเฟิงเบะปาก “สี่เพยผู้นั้นช่างบังอาจนัก แค่อ่องเต้ทรงโปรดปรานเข้าหาบ่อยก็คิดจะมายั่วยุพระนาง ช่างไม่รู้จักเจียมตัวเสียเลย”

“อ้อ”

เมื่อเห็นสองเฮาของตนไร้ท่าทางกระตือรือร้น ซูเฟิงก็เริ่มร้อนใจ
“พระนางคงมียอมให้ใครมารังแกเช่นนี้ตลอดไปใช่ไหมเพคะ”

ซูเยว้ถอนหายใจ “ในตอนนี่สิ่งสำคัญที่สุดอยู่ที่ตัวฝ่าบาท ที่สี่เพยกำเริบเลิบसानเช่นนี้ มิใช่เพราะได้รับความโปรดปรานหรือสองเฮา...”

เย่จินจินส่ายศีรษะพลางเอ่ย “สี่เพยกำเริบเลิบसानเช่นนี้ เป็นเพราะตอนนี่แม่ทัพซุบิดากำลังออกบัญชาการที่เมืองตุนหวง ต่อต้านชนเผ่าอี่^๑ด้านตะวันตกอยู่”

โปรดปราน? น่าขัน หากจู่จู่รักใคร่ในตัวนางจริง คงไม่พานางมาอยู่ในวังหลังที่เต็มไปด้วยศัตรูรอบทิศ ตอนนี้อย่างนางมีจุดอ่อนเยอะมากเท่าไร ต่อไปบิดาของนางก็ยังเชื่อฟังมากขึ้น ในเวลานี้เขตตะวันตกยังไม่สงบ ดินแดนที่สวามิภักดิ์แล้วก็ยังมีผู้แย่งจนไม่อาจวางใจได้ เขตชายแดนในตอนนี่จำเป็นต้องเลือกใช้คน แม่แม่ทัพซุจะมีได้เป็นแม่ทัพที่โด่งดังอะไร แต่ยิ่งถือว่าโดดเด่นกว่าใคร จะหาทหารพันนายยังหาง่าย แต่จะหาแม่ทัพหนึ่งนายนั้นยาก หากบารุงขวัญได้ก็ย่อมต้องบารุงดี ๆ แล้วจะมีอะไรที่บารุงขวัญขุนนางใหญ่ผู้หนึ่งได้ดีไปกว่าการที่บุตรธิดาของตนได้รับความโปรดปรานเล่า

ดูเหมือนว่าซูเฟิงจะมีโอกาสยอมรับเหตุผลเช่นนี้ได้ “เช่นนั้นฝ่าบาท...”

“ก็ถือว่าฝ่าบาทช่วยตัวช่วยชาติละนะ จะว่าไปแล้วก็ทำให้ข้าเลื่อมใส

^๑ชื่อชนกลุ่มน้อยทางตะวันออกเฉียงของจีนโบราณ

ยิ่งนัก” เย่เจินเจินกล่าว

ประโยคนี้นางทำให้อีกสองคนหัวเราะขบขันไม่หยุด ชูเยว่หยุดการกระทำโดยไม่รู้ตัวตัว จับไหล่ของเย่เจินเจิน หัวเราะพลางพูดว่า “สองเฮา นะสองเฮา เหตุใดทรงยังเป็นเหมือนในอดีตแบบนี้เล่า ไม่ได้แล้ว วาจาเช่นนี้ ห้ามพูดอีกเป็นอันขาดนะเพคะ ระวังกำแพงมีหู หากไปถึงฮ่องเต้เข้า เกรงว่าจะโดนโทษฐานหมิ่นพระเกียรตินะเพคะ!”

เย่เจินเจินคิดในใจ แล้วอย่างไรเล่า เมื่อวานข้าก็หมิ่นพระเกียรติขานใหญ่ไปแล้ว

พักได้ชั่วครู่ก็มีพระสนมจากทุกตำหนักมาถวายพระพรสองเฮาตามธรรมเนียม นับจากนี้พวกนางก็ต้องมาเข้าเฝ้าของเฮาทุกวัน หลังจากนั้นของเฮาก็จะนำสนมทุกคนไปเข้าเฝ้าไทเฮาที่ตำหนักฉือหนิง

ปีนี้จู่จิวมีพระชนมายุเพียงยี่สิบชันษา ดังนั้นจำนวนสนมของเขายังไม่ถึงว่ามาก ยิ่งลำดับชั้นสูงยิ่งน้อยเข้าไปอีก ตำแหน่งเพยขึ้นไปมีเพียงพระสนมชั้นสองคือลีเพยและเสียนเพย ลีเพยเป็นธิดาของอนุภรรยาของแม่ทัพชู เดิมนั้นเป็นไฉเหริน^{๙๙}ของตำหนักบูรพา หลังจากที่ถูกจู่จิวขึ้นครองราชย์ก็ค่อยๆ เลื่อนตำแหน่งขึ้นทีละขั้นจนถึงตำแหน่งนี้ ส่วนเสียนเพยนั้นเป็นธิดาที่เกิดกับภรรยาเอกของฟางซิวซิง ซึ่งเป็นช่างชู^{๑๐๐} ลังกัฏกรรมการคลัง เข้าวังเมื่อวานพร้อมกับเย่เจินเจิน หากยึดตามธรรมเนียมบรรพบุรุษแล้ว งานอภิเษกสมรสของฮ่องเต้และการแต่งตั้งของเฮานั้น ต้องแต่งตั้งพระสนมสองคนพร้อมกัน หนึ่งในสองคนนี้อาจมาจากการเลื่อนชั้นพระสนมในวังหลังหรือสามารถแต่งตั้งจากคนนอกวังก็ได้ ซึ่งเสียนเพยผู้นี้มาจากอย่างหลัง

จากตำแหน่งเพยลงไป นับตั้งแต่พระสนมชั้นสองมีจำนวนสามคน มีจวงผิน ชู่ผิน และซีผิน พระสนมชั้นสามเจ็ยอ้วจำนวนสามคน พระสนม

^{๙๙}นางก้านัล

^{๑๐๐}เทียบเท่าตำแหน่งเจ้ากระทรวง

ชั้นสี่เจาอีจำนวนสองคน พระสนมชั้นห้าเหมยเหริน และนางในระดับต่ำกว่านี้อีกจำนวนหนึ่ง

นางสนมเหล่านี้แต่ละคนงดงามกันไปคนละแบบ ทำให้คนมองจนละลานตาไปหมด ดูแล้วรสนิยมของจี้อูจิว้นข้างหลากหลาย

สีหน้าของเย่เจินเจินไม่แสดงความรู้สึกใดๆ นัยน์ตาหงส์หรีเล็กน้อยกวาดสายตาไปที่ใบหน้าของกลุ่มคน เป็นท่าทางธรรมดาอย่างยิ่ง แต่กลับแฝงไว้ด้วยความสูงศักดิ์และความน่าเกรงขามโดยธรรมชาติ คนที่ถูกนางกวาดตามองล้วนเกิดความยำเกรง

ท้ายที่สุด สายตานางหยุดลงที่สี่เพย ที่จริงแล้วนางไม่ได้จะจับผิดแต่วันนี้สี่เพยผู้นี้มาสาย เย่เจินเจินจึงคิดว่าตนควรจะให้ออกาสนางอธิบาย

เป็นดังคาด สี่เพยเริ่มชี้แจงแล้ว “หม่อมฉันร่างกายไม่ค่อยดี เป็นเหตุให้มาสาย บกพร่องต่อสองเฮาแล้ว ขอพระนางโปรดลงโทษด้วยพะคะ”

เย่เจินเจินตอบอย่างขอไปทีว่า “สี่เพยมิต้องระวังตัวเกินไป ทั้งหมดก็เพื่อดูแลฝ่าบาททั้งนั้น จะมีโทษได้อย่างไร”

สี่เพยมีอาจเห็นความผิดหวังหรือคับแค้นจากใบหน้าของเย่เจินเจินเลยสักนิด ในใจพลันรู้สึกกังวลเล็กน้อย ทั้งยังรู้สึกผิดหวังนิดหน่อย

“พระนางตรัสถูกต้องแล้วพะคะ” ซีผินผู้ค่อนข้างได้รับความโปรดปรานปิดปากหัวเราะอย่างน่ารัก ดวงเนตรงดงาม มองไปทางสี่เพย “น้องได้ยินว่าพี่หญิงไม่ทันระวังหกล้ม ตอนนี่ดีขึ้นแล้วหรือพะคะ”

“เมื่อวานฝ่าบาทเรียกแพทย์หลวงมาตรวจซ้ำอย่างละเอียดแล้ว มิได้ร้ายแรงอะไร ทำให้น้องหญิงต้องเป็นกังวลแล้ว” สี่เพยตอบด้วยรอยยิ้ม

“พี่หญิงบาดเจ็บแล้วยังไม่รีบเชิญแพทย์หลวงมา แต่กลับทุลารายงานฝ่าบาทก่อน กระทำการรอบคอบดีนะพะคะ” ซีผินกล่าวต่อ คนอื่นต่างมองไปทางสองเฮาที่นั่งอยู่ พบว่านางหลุบตาลง สีหน้าเรียบเฉย ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ

สนมคนอื่นๆ มองซีผินที่สร้างความบาดหมางแก่สองเฮากับสี่เพย ต่อหน้าผู้คนอย่างพอใจโดยไม่เอ่ยแทรกขึ้นมา ก่อนที่สองเฮาจะเข้าวัง สี่เพย

เดินวางท่าอยู่ในวังหลัง คนที่กล้าคิดจะล่วงเกินนางมีน้อยคนนัก ยิ่งในเวลานี้ ยิ่งไม่มีใครอยากโชคร้ายเช่นนั้น มีเพียงแต่ซีผินที่กล้ามากหน่อย รีบร้อนลุกขึ้นมาแสดงจุดยืนอย่างชัดเจน ด้านหนึ่งก็เห็นความหยิ่งโสวางอำนาจบาตรใหญ่ของลีเพย ในอีกด้านก็แฝงด้วยการประจบเสนอตัวเองแก่ฮ่องเฮา แต่ไม่ว่าอย่างไรฮ่องเฮาคล้ายกับไม่ตัดสินใจรับช่วงต่อ ทำเพียงแต่ชมดูเรื่องสนุกเท่านั้น

ทันทีที่ซีผินมีท่าทางเยาะเย้ย ทั้งยังแสดงอาการแข็งข้อ ในเวลานั้น ผู้ที่เป็นลูกสมุนของลีเพยมาโดยตลอดอย่างจวงผินก็เอ๋ยปากขึ้น “พี่หญิงซีผินคงจะมึนทราบบว่า ฝ่าบาทได้กำชับกับเหล่าขันทีและนางกำนัลที่ตำหนักลู่อว หากลีเพยเป็นอะไรขึ้นมา จะต้องรีบทูลรายงานทันที ตอนนั้นน้องเองก็อยู่ในเหตุการณ์จึงทราบ เมื่อวานขันทีที่ตำหนักลู่อวรู้ว่าพระราชโองการยากจะฝ่าฝืน ไม่ทันได้คิดมากมายก็รีบไปรายงานฝ่าบาทก่อน ประจบกับฝ่าบาท ทรงเสด็จมาถึงเร็วกว่าแพทย์หลวง หนึ่งคือตำหนักลู่อวใกล้กับตำหนักคุณหญิง สองย่อมต้องเป็นเพราะในพระทัยฝ่าบาทนั้นกังวลอาการบาดเจ็บของพี่หญิงลีเพย ดังนั้นจึงรีบร้อนเดินทางมา”

“ปากคอช่างเจรจานัก” เย่เงินเงินวิจารณ์ ไบหน้าแสดงความเลื่อมใสยิ่ง คล้ายกับว่านี่คือจุดสำคัญที่นางสนใจ

“...” จวงผินอ้าปากค้าง ไม่รู้เลยว่านี่นับเป็นการชื่นชมหรือถากถาง นางเคยโอ้อวดว่าตนเฉลียวฉลาด แต่ตอนนี้ไม่อาจรับรู้ความคิดของฮ่องเฮาได้เลย

ลีเพยหยีตา หัวเราะราวกับกิ้งบูปาไหว “ใช่แล้ว น้องจวงผินกล่าวได้ถูกต้องอย่างยิ่ง หม่อมฉันเองก็ไม่ทราบ พวกนางกำนัลจะไม่ทันใครครวญ ยิ่งไม่ทราบฝ่าบาทจะใส่ใจหม่อมฉันเช่นนี้” ไม่ลืมที่จะแคะรอยแผลของเย่เงินเงินในวาจานั้น

เย่เงินเงินไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด นางไม่เอ่ยตอบ กลับเซ็ดคางขึ้นเล็กน้อย ชูเขี้ยวสายตาไว้นัก รีบนำของที่เตรียมไว้ไปตรงหน้าลีเพย ตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว วันใดที่พระสนมปรนนิบัติฮ่องเต้ วันรุ่งขึ้นของเฮา

จะต้องประทานครางวัลให้

ได้รับการอภิเษกสมรสแล้วอย่างไร เป็นสองเฮาแล้วอย่างไร ผ่านบาทก็ยังคงมาพอกอยู่กับข้า...เมื่อคิดถึงจุดนี้ ลีเพยก็เป็นสุขอย่างยิ่ง จ้องมองไปยังของรางวัลที่อยู่ในมือซูเยวี่

เครื่องประดับงามประณีตหลายชิ้น ดูแล้วสองเฮามือเติบไม่น้อย นอกเหนือไปจากนั้นยังมีหยกขาวหยางจือรูป...คางคก?

คางคกขนาดประมาณเท่ากำปั้น หัวตัวขาวสะอาด เส้นสายอ่อนละมุน เก๋เลี้ยงเกลา สลักเสลาจนดูราวกับมีชีวิต เพราะราวกับมีชีวิต ดังนั้นตะปุมตะป้าบนหลังของมันก็เสมือนจริงเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ผู้มองเกิดอยากเอาเจียนขึ้นมาดวงตาของคางคกขนาดตัวแดงสองข้างนั้นถูกฝังด้วยทับทิมระยิบระยับด้วยแสงวาวประหลาด

คางคกตัวนี้ตั้งอย่างมั่นคงตรงกลางถาด สองตาส่องแสงสีแดงคล้ายยังมีชีวิตอยู่ ลีเพยรู้สึกแขนของตนสั่นเทาหน่อยๆ คงเป็นเพราะขนลุกอยู่บนนางเกิดความเข้าใจผิดบางอย่าง คล้ายกับว่าของอัปมงคลนั้นกำลังจ้องมองนางอยู่ บางทีต่อจากนี้มันอาจจะกระโดดใส่หน้านาง...

รอยยิ้มของลีเพยแข็งค้างไปชั่วขณะ “สองเฮาเพคะ นี่ นี่มันหมายความว่าอย่างไรกัน”

เย่เจินเจินเอ่ยตอบ “ลีเพยมีทราบหรือ คางคกมีลูกเยอะ ทั้งยังทำให้ทรัพย์สินงอกเงย ถือว่าเป็นสัตว์มงคลนับแต่โบราณมา วันนี้ออมมันให้เจ้าย่อมเหมาะสมหาสิ่งใดเปรียบแล้ว”

หากว่ากันตามเหตุผล หลังจากพระสนมปรนนิบัติแล้วได้รับของมงคลแฝงความหมายถึงการมีบุตรมากมายนั้นย่อมดีหาใดเปรียบ แต่...ทำไมต้องเป็นคางคกละ สองเฮาต้องการจะบอกว่าลูกของลีเพยที่จะเกิดมานั้นล้วนเป็นคางคกหรือ

ตอนนี้ลีเพยยิ้มไม่ออกอีกต่อไป ความจริงนางคิดว่าถึงตอนนี้ยังไม่เหลือตกใจสักก็ถือว่าได้รับการอบรมเป็นอย่างดีแล้ว นางมองหลังคางคกที่มีตะปุมตะป้าบนหูขึ้นมาเล็กน้อย ใบหน้าก็แสดงความลำบากใจเป็นที่สุด “แต่

ของมงคลล้าค่าเช่นนี้ หม่อมฉันจะคู่ควรได้อย่างไร หรือ...” หรือของเฮา เก็บไว้ที่ตัวเองเถอะ!

เย่จินจินยิ้มพลางเอ่ยแทรก “สี่เพยมิจำเป็นต้องรู้สึกผิด ข้ามีของ เหล่านี้มากมายจนไม่รู้จะวางไว้ที่ไหนแล้ว”

สี่หน้าสี่เพยก็เปลี่ยนไปอีกครั้ง

แม้ว่าจะมีอาจแสดงสี่หน้าได้ แต่ใจของคนอื่นออกจะรู้สึกหรรษากับความทุกข์ของผู้อื่นอยู่บ้าง

ของที่ของเฮาไม่มีที่จะเก็บกลับกลายเป็นของล้าค่าสำหรับสี่เพย เช่นนี้ ไม่เท่ากับเป็นการบอกผู้อื่นอย่างชัดแจ้งว่าสี่เพยอย่างนางวาสนาน้อยจนไม่เคยเห็นโลกภายนอกหรือ ยิ่งไปกว่านั้น อย่าคิดว่าฝ่าบาทโปรดปรานแล้ว เจ้าจะถือตนว่าเป็นนางพญาหงส์สูงศักดิ์ มาเจอของเฮาผู้ไม่ทำตามกฎเกณฑ์ ปกติ ประทานของอย่างที่ว่าจนไม่รู้จะวางที่ไหน” ให้เจ้าแทน

สี่เพยโมโหเสียจนต้องกัดฟันแน่น ไบหน้างามผุดผาดในเวลานี้กลับ แสดงความอปล้ำกษณ์ นางลุกขึ้นมา เสียงสั้นเล็กน้อย “ขอบพระทัยที่ของเฮา ทรงพระกรุณาพะคะ”

ในห้องตำราหลวง

เมื่อได้ยื่นที่ชั้นที่กำลังคุกเขารายงานอย่างระมัดระวัง จู่จู่ก็ทิ่มไม่ไหว น้ำชาที่เพิ่งดื่มเขาก็พุ่งออกมาทันที ของเหลวสีน้ำตาลหยุดเป็นอนุภาที่วางอยู่บนโต๊ะ เนื้อหาฎีกาของผู้ตรวจการราชสำนักก็คือ “เมื่อวานฝ่าบาทควรบรรทมกับสตรีนางใด” ทำการศึกษาค้นคว้าคำถามเช่นนี้อย่างใกล้ชิด

“นางพูดเช่นนี้จริง ๆ หรือ” จู่จู่จึงสงบยามรับผ้าเช็ดหน้าที่เผิงไห่ยวเต๋อ ยื่นมาให้เช็ดพระโอบุชู้

“พูดฝ่าบาท แม่นตายเป็นหมื่นครั้ง บ่าวก็มิกล้าไปปิดฝ่าบาทพะยะค่ะ!” ชั้นที่น้อยตกใจไม่น้อยกับท่าทางที่จู่จู่แสดงออก ร่างกายสั่นเทาเบาๆ ยิ่งกว่านั้นเนื้อหาที่เขาเพิ่งรายงานไปเมื่อครู่ เปลี่ยนสี่พระพักตร์ของฮ่องเต้ไปเลยจริงๆ คล้ายว่าเขาจะรู้มากเกินไปเสียแล้ว...

“เราทราบแล้ว เจ้าทำได้ดีมาก ต่อไปทำอะไรระวังมากหน่อย อย่าให้สองเฮาจับได้”

“การแบ่งเบามากระฝาบาทเป็นหน้าที่ของบ่าว บ่าวยอมไม่มีทางทำผิดพลาดพะยะค่ะ”

“เอาละ ออกไปให้หมดเถอะ”

เพราะจู้จู้จ้วพูดว่า ออกไปให้ ‘หมด’ ดังนั้นเฟิงโหย่วเต๋อจึงถอยออกไปอย่างรู้หน้าที่ ตอนออกไปก็ไม่ลืมที่จะปิดประตูอย่างระมัดระวัง พอเขาปิดประตูแน่นหนาแล้ว ก็ได้ยินเสียงเครื่องลายครามตกกระแทกพื้นดังมาจากด้านใน

ดูท่าแล้วฝาบาทคงจะอารมณ์ขุ่นมัวไม่น้อย เฟิงโหย่วเต๋อส่ายศีรษะไปมา ด้านในห้องตำราหลวง จู้จู้จ้วโกรธอย่างยิ่ง กล่าวพูดว่าเรา ‘ชายตัวช่วยชาติ’ หรือ ‘เลื่อมใสอย่างยิ่ง’

สตรีนางนี้ช่าง...ช่าง...

จู้จู้จ้วพบว่าพระองค์ไม่สามารถหาคำใดมาอธิบายการกระทำของเย่เจินเจินได้ ดูท่าแล้วนางอยู่เหนือความเข้าใจของคนทั่วไป ท้ายสุดเขาก็ตีบโตะอย่างแรง “ช่างรันทที่ตายนัก!”

นับตั้งแต่ที่ทั้งสองพบกันครั้งแรกเมื่อวาน เย่เจินเจินก็นำพาความทุกข์มาให้เขาตลอด คิดถึงยามที่นางเต็มสุรามงคลด้วยสีหน้าเมินเฉย ลมก็ตีขึ้นมาบนพระอุระของจู้จู้จ้วระลอกหนึ่ง เขาเป็นฮ่องเต้ เขาอยากจะมีสตรีนางใดก็เมินได้ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าจะมีสตรีที่กล้าเมินเขา

ตระกูลเย่นี้ต้องจัดการเสียให้ราบคาบ!

แม้จู้จู้จ้วจะไม่อยากยอมรับ แต่ไม่ว่าจะมองในมุมใด เย่เจินเจินก็พูดถูกต้องที่สุด ทว่าเกียรติยศของฮ่องเต้ไม่ยอมให้จู้จู้จ้วยอมรับว่าพระองค์ต้องขยาร่างกายเพื่อทำให้ชายแดนสงบ ดังนั้นเขาจึงมองข้ามความเป็นจริงในส่วนนี้ไปเสีย

หากแต่ความจริงกลับคืบคลานเข้ามาใกล้ถึงหน้าประตูแล้ว

ลี่เฟยยืนอยู่หน้าประตูห้องตำราหลวง ด้านหลังมีนางกำนัลถือถาดรอง ลีแดงวางถ้วยด้วยทองอยู่ บนถาดมีถ้วยลายครามลายดอกบัวเกี่ยวพันที่มีฝาปิดวางอยู่

เฟิงโหยงเต๋อค้อมเอวลง เอ่ยอย่างนอบน้อมว่า “พระนาง ฝ่าบาท กำลังอ่านฎีกา โปรดส่งของให้บ่าวแทนเถิดพะยะคะ” จากนั้นท่านก็ไปได้แล้ว

ลี่เฟยจะยอมจากไปเช่นนี้ได้อย่างไร เดิมวันนี้นางตั้งใจไปหาของเฮา เพื่อสำแดงบารมี ใครจะรู้ว่ากลับต้องเสียหน้าที่ตำหนักคนหนึ่ง ตอนออกมายังถูกซีผินหญิงสาวเรวนั่นพูดฉีกหน้าอีก เช่นนี้นางจะทนต่อไปได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้นางจึงมาหาฮ่องเต้ที่นี่เพื่อทูลให้ทราบ

“น้ำแกงโสมนี้ข้าต้มเองกับมือ ฝ่าบาททรงงานหนักเพื่อแผ่นดิน ข้าก็ต้องคอยปรนนิบัติให้ดีที่สุด กงกมิต้องลำบาก ให้ข้าเป็นคนนำเข้าไปถวายแทนจะดีกว่า”

เฟิงโหย่วเต๋อบอกเป็นนัยหลายรอบ แต่ไม่ว่าจะอย่างไรลี่เฟยก็ไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าไม่เข้าใจจริง ๆ หรือว่าจงใจฟังไม่เข้าใจ อยากจะเดินเข้าไปให้ได้ เฟิงโหย่วเต๋อเองก็ไม่ยอมบอกตามความจริงว่าวันนี้ฮ่องเต้พระทัยไม่ดี ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมกัน จนมีเสียงเย็นชาดังออกมาจากในห้องตำราหลวง “ข้างนอกใครทำเสียงดัง”

“ทูลฝ่าบาท...”

“ฝ่าบาท หม่อมฉันต้มน้ำแกงโสมมาถวายฝ่าบาทพะคะ”

“เฟิงโหย่วเต๋อ ให้ลี่เฟยเข้ามา”

ลี่เฟยรับเอาถาดที่นางกำนัลถืออยู่มาถือ มองเฟิงโหย่วเต๋อด้วยสายตาหยิ่งผยอง แล้วเดินเข้าห้องตำราหลวงไป เฟิงโหย่วเต๋อก็มหันหลังแต่โดยดีไม่เอ่ยวาจาต่อ

จิวจิวมองสาวงามที่กำลังเดินยิ้มหวานเข้ามา นำถาดในมือวางลงที่โต๊ะ ด้วยกิริยาท่าทางงดงามอย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งขมวดคิ้วทั้งการยิ้มล้วนสื่อด้วยความเสน่ห์ลึกลับซึ่ง

ที่จริงแล้วต่อให้ไม่เป็นเพราะแม่ทัพซู เพียงอาศัยรูปร่างงดงาม ลี่เฟย

ก็มีคุณสมบัติจะได้รับความโปรดปรานแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นนางยังรู้จักเอาใจจู้จิว

หากเป็นนยามปกติที่จู้จิวไม่สบอารมณ์ การได้เห็นลีเพยเช่นนี้คงจะมีลีหน้าปอดโปร่งขึ้นแล้ว เพียงแต่วันนี้ในใจเขาเต็มไปด้วยปมปัญหา เวลาที่เห็นนาง ปมปัญหานั้นก็ใหญ่ยิ่งขึ้นไปอีก

เมื่อน้ำน้ำแกงโสมไปวางลงตรงเบื้องพระพักตร์แล้ว ลีเพยก็ตักขึ้นมาหนึ่งช้อน กราบพูลด้วยเสียงหวานหยดว่า “ฝ่าบาท ลองชิมลิเพคะ”

จู้จิวจึงชตน้ำแกงจากมือนางหนึ่งคำด้วยใบหน้าไร้ยิ้ม “ลำบากเจ้าแล้ว สนมรัก”

“ได้ทำสิ่งนี้เพื่อฝ่าบาท หม่อมฉันก็รู้สึกเป็นสุขยิ่งเพคะ” เสียงลีเพยอ่อนนุ่ม นุ่มจนแทบจะชิมลิ๊กเข้ากระดูกได้

จู้จิวกุมมือของลีเพยครู่หนึ่ง ใบหน้ายังคงนิ่งเฉย “เราจู้”

“ยิ่งกว่านั้น” ลีเพยถือโอกาสหนึ่งในอ้อมกอดของจู้จิว มือทั้งสองโอบคอของเขา โอนอ่อนผ่อนตามแอบอิงอ้อมอกเขา “ฝ่าบาททรงงานหนักเพื่อชาติทุกวัน นั่นแหละคือความลำบากอย่างแท้จริง ฝ่าบาท แม้งานหลวงจะสำคัญ แต่พระองค์ก็ต้องรักษาพระวรกายด้วยนะเพคะ”

แต่ละคำนั้นเติมไปด้วยความรักใคร่สนิทสนม แต่จู้จิวกลับได้ยินเพียงคำว่า ‘งานหลวง’ สองคำเท่านั้น ด้วยเหตุนี้คำสี่คำที่ไม่เป็นที่ต้องการจึงผุดขึ้นมาในสมอง --- ‘ชายตัวช่วยชาติ’

“เราายังต้องอ่านฎีกา สนมรักกลับไปก่อนเถิด” จู้จิวผลักคนงามออกจากอกอย่างอ่อนโยน

“...ฝ่าบาท?” ลีเพยตะลึงเล็กน้อย มิเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ผลลัพธ์ที่ได้ครั้งนี้ต่างจากแต่ก่อนโดยสิ้นเชิง

“เอาละ สนมรัก ต่อไปเจ้าไม่ต้องมาที่ห้องตำราหลวงอีก เดิมทีนี่ก็ไม่ใช่ที่ที่สตรีควรมาอยู่แล้ว”

ลีเพยรีบลงไปคุกเข่า เมื่อเงยหน้าขึ้นก็มีน้ำตาคลอเบ้าอยู่ “ฝ่าบาท หม่อมฉันทำผิดอะไร ขอฝ่าบาทโปรดอธิบายด้วยเพคะ”

จิ๋วจี้มองนางด้วยสายตาเย็นชา “ดูแล้วเราคงจะโปรดปรานเจ้ามากเกินไปแล้ว”

ในตำหนักคุณหญิง เย่จินจินกำลังจ้องมองภาพวาดแผ่นหนึ่งอย่างละเอียด ภาพวาดนี้คือแบบร่างปั้นไฟ เย่จินจินค่อยๆ ไล่นิ้วไปตามเส้นเบาๆ อย่างหลงใหล สายตาเปล่งประกายขึ้นเรื่อยๆ

ซู่เฟิงนำที่ทับกระดาษทับแต่ละมุม เอ่ยถามอย่างเป็นกังวล “พระนางทรงไม่กลัวว่าสีเพยจะฟุ้งฮุ้งเต้หรือเพคะ”

เย่จินจินไม่ใส่ใจเลยสักนิด “ฟุ้ง? ข้าก็ไม่ได้ทำผิดอะไรนี่”

“แต่ว่า...”

“พูดอีกอย่าง...” นางถอนสายตากลับ เงยหน้ามองซู่เฟิง “ต่อให้นางไม่ได้ฟุ้ง ฮุ้งเต้ก็ยังเกลียดข้าเหมือนเดิมอยู่ดี”

“พระนางไม่ร้อนใจเลยหรือเพคะ”

“ข้าร้อนใจสิ ร้อนใจจะแบายอยู่แล้ว” เย่จินจินชี้ไปทางรูปวาด “ข้าต้องรีบไปทำมันให้สำเร็จ”

ซู่เย่วมองทั้งสอง ได้แต่ส่ายศีรษะอย่างจำใจ

ในเวลานั้น ด้านนอกมีเสียงแหลมสูงตะโกนว่า “ฮุ้งเต้เสด็จ...” เฟิงจะสิ้นเสียง จิ๋วจี้ก็ทรงก้าวเข้ามาอย่างกับพายุ เขาสวมชุดทั่วไปสีเหลืองสว่าง ตรงหน้าอกและชายเสื้อนั้นปักลายมังกรต้นเมฆ ลวดลายบุปผาละเอียดซับซ้อน เข็มขัดรัดแน่นตรงช่วงเอว ยิ่งส่งให้ปากกว้าง ช่วงขายาวขึ้น พระวรกายหยัดตรง บุคลิกท้วมทั้งพระวรกายดูจชายหนุ่มผู้เพียบพร้อม จนทำให้ห้องสว่างไสวไปด้วย

เย่จินจินลุกขึ้นถวายบังคม พลันรู้สึกประหลาดใจ ฮุ้งเต้ผู้ที่ไม่มีฐานะหรือ มาทำอะไรที่ตำหนักคุณหญิงกัน

สายตาของจิ๋วจี้กวาดไปรอบๆ ห้อง สุดท้ายหยุดลงที่ภาพวาดบนโต๊ะ เขาคิดว่าเย่จินจินกำลังเขียนอักษรหรือวาดภาพอยู่ เมื่อเดินเข้าไปดูใกล้ๆ กระดาษแผ่นนั้นกลับเป็นปั้นนกลั้บกระบอกหนึ่ง แต่ละด้านนั้นระบุขนาด

ไว้ครบ ด้านข้างเองยังวาดขึ้นส่วนสำรองไว้อีกจำนวนหนึ่ง

เดิมทีปิ่นนกลับเป็นอาวุธที่ยึดมาจากพวกโจรสลัด เมื่อเหล่าช่างอาวุธของตำจิปรับแก้ ได้ทดลองทำส่งให้กองพลทหารเสนาบดีใช้บางส่วน ผ่านไปครึ่งปีผู้บัญชาการกองพลทหารเสนาบดีได้เขียนฎีกาขึ้นชมความอดทนของมัน โดยเฉพาะหนึ่งฉบับ ดังนั้นก่อนหน้านั้นไม่นานเขาจึงมีพระราชโองการให้หน่วยยุทธโศภนทำเพิ่มอีกชุด

จู่จู่หัวรีตาลง “ภาพวาดนี้ของเฮาได้มาจากที่ใด”

“เก็บได้เพคะ”

“อ้อ? ที่ไหนหรือ”

“อุทยานหลวง”

“ความหมายของสองเฮาคือ มีคนของกรมโยธาพากแบบร่างปิ่นนกลับติดตัวเข้าอุทยานหลวง และด้วยเพราะเหตุนั้นก็ทำแบบร่างตกหล่นไป?”

“...” เย่เงินเงินอดไม่ได้ที่จะถลึงตา พลันคิดในใจว่า ความหมายของหม่อมฉันคือ ความสามารถในการพูดเรื่องเหลวไหลของพระองค์นั้นเหนือกว่าหม่อมฉันมากนัก

จู่จู่จ้วพยักหน้าราวกับเรื่องเป็นเช่นนั้นจริง “ในเมื่อของเฮากล่าวเช่นนั้นเช่นนั้นก็คาดการณไว้ไม่ผิด พวกคนไร้ประโยชน์ในกรมโยธาต้องถูกจัดระเบียบเสียใหม่ เราจะมีพระราชโองการให้จัดการอย่างเข้มงวด”

“ฝ่าบาท!” เย่เงินเงินรีบลงไปคุกเข่า “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับกรมโยธา ไม่เกี่ยวกับท่านพี่รองของหม่อมฉันด้วย” ท่านพี่รองของนางเป็นรองเสนาบดีกรมโยธา หากจู่จู่จ้วใช้โอกาสนี้จัดระเบียบกรมโยธา ไม่ว่าจะอย่างไรท่านพี่รองของนางย่อมต้องมีผลกระทบไปด้วย

จู่จู่จ้วมองเย่เงินเงินจากศีรษะจรดเท้า การที่นางยอมอยู่ใต้อำนาจทำให้เขาพอใจ เขาจึงขมขื่น แค้นเสียดอย่างเย็นชา “เช่นนั้นภาพวาดนี้มาจากที่ใดกันแน่ อย่าบอกเรานะ ว่าเจ้าเป็นคนวาดขึ้นมาเอง”

เย่เงินเงินมีสีหน้าเศร้าโศก “หม่อมฉันเป็นคนวาดขึ้นมาเองเพคะ”

สายตาของจู่จู่จ้วพลันสว่างวาบ หยิบภาพวาดแผ่นนั้นขึ้นมาดูอีกครั้ง

มองอย่างละเอียดจึงพบว่า ปืนนกสับนี้แม้จะว่าลอกมาได้คล้ายคลึง แต่จากลายเส้นแสดงให้เห็นถึงความไม่คุ้นชิน รายละเอียดบางอย่างยังวาดไม่ถูกต้อง ดูแล้วเป็นของที่มีมือใหม่ทำขึ้น แต่ว่า...

“เจ้าวาดออกมาได้อย่างไร ลอกแบบมาจากที่ใด”

“ไม่ใช่การลอกแบบ หม่อมฉันขโมยปืนนกสับของเปี้ยวเกอ^{๑๑} มาลองแกะดูด้วยตัวเองหนึ่งรอบ” เย่เจินเจินหยุดพักไปชั่วครู่ เห็นสายตาน่ากลัว จี้จู้จิวค่อยๆ หลีหลิง “จากนั้นหม่อมฉันก็แอบเอากลับไปคืนเพคะ!”

“เปี้ยวเกอ?” จี้จู้จิวเลิกคิ้ว เขาย่อมรู้แน่นอนว่าเปี้ยวเกอของเย่เจินเจินคือใคร --- หัวหน่องครักษ์ฝ่ายในลู่อุบัติต้องมาเข้าเฝ้าเบื้องหน้าเขาวนวันวัน แม้มีอยากเห็นหน้าก็มีอาจเลียง ลู่หลีย่อมต้องพกปืนนกสับแน่นอน หากเป็นเช่นนี้แล้วเย่เจินเจินตั้งท่านพี่รองของนางออกไป ลู่หลีเองก็ไม่ต้องถูกลงโทษด้วยสาเหตุนี้ ไม่ว่าที่เย่เจินเจินพูดจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ก็ถือว่านางฉลาดพอตัว

จี้จู้จิวกลับไม่ตัดสินใจยกโทษให้นาง นิ้วชี้เรียวยาวเคาะภาพวาดบนโต๊ะเบาๆ “อย่างนั้นเจ้ายอมโกหกเราแน่ๆ”

“ฝ่าบาท หม่อมฉันสำนึกผิดแล้ว!” เย่เจินเจินกลัวเล็กน้อย โทษฐานหลอกลวงเช่นนี้นางรับไม่ไหวแน่

เมื่อเห็นเย่เจินเจินตกใจ ใจของจี้จู้จิวก็ค่อยๆ รู้สึกดีขึ้น “ถือว่าเป็นความผิดครั้งแรกของเจ้า เราจะไม่เอาความในตอนนี ให้เจ้าจำเอาไว้ หากต่อไปยังทำเช่นนี้อีก ทบโทษตามจำนวน” บัญชีดำเนินใจจี้จู้จิวนั้น หลังชื่อของเย่เจินเจินมีความผิดเพิ่มอีกประโยค ด้วยความเร็วระดับนี้ นางคงจะนำหน้าปูของนางแน่นอน

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” เย่เจินเจินมองเขาด้วยสายตาที่อัสถั้ยหาใดเปรียบ

“เอาละ ลูกขึ้นเถิด” จี้จู้จิวตรัสไปพลาง จากนั้นก้มพระพักตร์วิเคราะห้ปืนนกสับนั้นต่อ

^{๑๑} หมายถึงพี่ชาย (ลูกพี่ลูกน้อง)

เย่เงินเงินนั่งลงตรงข้ามเขา มีทราบบว่าในน้ำเต้านั้นขายยาอะไร^{๑๒} นางมองเขาด้วยความกังวล เขาก็มหันหน้าอยู่ จากมุมของนางแล้วเห็นได้ว่าสันจมูกตรงมาก ใบหน้าหล่อเหลา หน้าผากสูงกว้าง เป็นรูปโหนมที่สูงศักดิ์หาใดเปรียบกะพริบตาอยู่เนื่อง ๆ ขนตาวาวและหนา เมื่อขยับขึ้นและลงคล้ายกับการขยับปีกผีเสื้อ ผิวหน้าดูจุกหยกเนื้องาม ขาวสะอาดเกลี้ยงเกลา

ช่างเป็นรูปลักษณะภายนอกที่ดีเสียจริง เย่เงินเงินทำปากยื่น

“เจ้าवादภาพผิดแล้ว” จี๋อู่จิวโพล่งขึ้นมา

“ตรงไหนหรือเพคะ” เย่เงินเงินเอื้อมตัวไปข้างหน้า มองภาพวาดอย่างมีสมาธิ ไม่ทันระวังส่วนโค้งของหน้าอกโดนที่ทับกระดาดเข้า จนที่ทับกระดาดเคลื่อนที่ไปหนึ่งนิ้ว นางก็ยังไม่รู้ตัว

จี๋อู่จิวเผลอปาก ก่อนจะเลื่อนสายตาไปที่อื่น “หลายที”

เย่เงินเงินเสียกำลังใจไปบ้าง นางแก้ภาพวาดนี้อยู่หลายรอบกว่าจะรู้สึกพอใจ ตอนนั้นคิดว่าในที่สุดก็สามารถลงมือทำได้แล้ว ใครจะรู้ยังห่างไกลเหลือเกิน

เสียงของจี๋อู่จิวอ่อนโยนขึ้น “ไม่เป็นไร เรายังมีภาพร่างที่ถูกต้องอยู่”

ดวงตาของเย่เงินเงินเปล่งประกายขึ้นมา “ฝ่าบาทจะให้หม่อมฉันดูหรือเพคะ”

จี๋อู่จิวยิ้มจนตาหยี พลาตรัสตอบ “แน่นอนว่าไม่ให้”

เย่เงินเงินเข้าใจแล้ว เขามาที่นี้เพียงเพื่อยั่วโมโหนาง

เมื่อเห็นสีหน้าของเย่เงินเงินเสมือนกินแมลงวันเข้าไป อารมณ์ของจี๋อู่จิวก็ดีขึ้นเล็กน้อย

^{๑๒} เป็นการเปรียบเปรยว่า ไม่รู้ถึงเจตนาที่แท้จริงของอีกฝ่าย

หลังจากออกมาจากตำหนัก คุณหญิงแล้ว ในที่สุด
สี่พระพักตร์ของจิ้งจู้จี้ก็ได้ดูยาแหย่อีกต่อไป เฝิงโหย่วแต่รู้สึกประหลาดใจ
เมื่อวานตอนที่ส่องเต้อออกมาจากตำหนักคุณหญิง พระองค์มีสี่พระพักตร์
น่ากลัวยิ่ง เขาคิดว่าฝ่าบาทเกลียดชองเฮามากเสียอีก พอมาวันนี้คล้ายกับว่า
คาดเดาผิดเสียแล้ว

เขาไม่เข้าใจจิตใจบุรุษเอาเสียเลย เฝิงโหย่วแต่คิดในใจ

หากเฝิงโหย่วแต่รู้ว่าที่ฝ่าบาทอารมณ์ดีเป็นเพราะชองเฮอารมณ์เสีย
มีทราบว่าจะรู้สึกเช่นไร

ก่อนพระกระยาหารเย็น เฝิงโหย่วแต่อนำถาดที่วางป้ายเขียวของสนม
ในแต่ละตำหนักทูนขึ้นเหนือศีรษะ “ฝ่าบาท โปรดทรงพลิกแผ่นป้ายพะยะค่ะ”

ดวงเนตรของจิ้งจู้จี้กวาดทั่วแผ่นป้ายทั้งหมดหนึ่งรอบ เอื้อมมือไปยัง
ป้ายที่เขียนว่า ‘ซูโหวรจื่อ’ ก่อนจะหยุดชะงักไปชั่วครู่ สุดท้ายก็เอื้อมมือไป

ทางขวาก็เหนื่อย พลิกป้าย‘ฟางหลิวเยว่’ขึ้นมา

เฟิงโหย่วเต๋อถอยหลังออกไปอย่างนอนน้อม หันกายไปกำชับคนให้ไป
ถ่ายทอดพระราชโองการที่ตำหนักเยาเยว่ แจ้งการพักแรมคืนนี้กับเสียนเพย

ในชื่อของเสียนเพยมีอักษร‘เยว่’^๑ ประกอบอยู่ และเป็นเพราะนิสัย
เฉพาะตัวนั้นเยือกเย็นสูงส่งดุจเทพจันทรา จึงทรงโปรดเกล้าฯให้ครองตำหนัก
เยาเยว่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ฝ่าบาทพระราชทานเป็นพิเศษ นับเป็นพระกรุณาอย่าง
ล้นพ้น ด้วยเหตุนี้จึงไม่ถือว่าเป็นการลบหลู่เกียรติ

หากกล่าวถึงเสียนเพยผู้นี้กับจี้จู้จี้แล้ว ยังมีเรื่องเล่าขานอีกเรื่องหนึ่ง
ในปีนั้นได้ทำเยได้เสนอให้หลานสาวของตนแต่งงานกับจี้จู้จี้ จี้จู้จี้
พยายามหาข้ออ้างต่างๆ มากมาย แต่ก็มิอาจบายเบี่ยงได้ ต่อมาจึงได้ใช้
แผนขัดตาทัพ ด้วยเหตุผลแห่งความกตัญญูต้องไว้ทุกข์ให้แก่พระราชบิดา
งานอภิเษกสมรสจึงต้องยืดเวลาออกไปก่อน จี้จู้จี้มีพระราชประสงค์จะเป็น
ผู้เลือกของเขาด้วยพระองค์เอง มิได้ปรารถนาให้อีกฝ่ายผูกมัดพระองค์กับ
ตระกูลเย่ อย่างน้อยก็ลดอิทธิพลของเย่ชีวหิมิงลง ขณะนั้นฟางชีวซิงที่มี
ชื่อเสียงด้านความเจ้าเล่ห์เจ้าแผนการ และโดดเด่นในวงการราชการ แม้
ชื่อเสียงและอิทธิพลจะไม่เทียบเท่าตระกูลเย่ แต่ก็มีคนมากมายรายล้อมรอบ
ตัวเขา นับตั้งแต่เข้าสู่คณะขุนนาง ด้วยความคิดเห็นทางการเมืองที่ไม่ตรงกับ
เย่ชีวหิมิงในหลายจุด เย่ชีวหิมิงจึงไม่ค่อยถูกชะตากับเขา

จี้จู้จี้ตรวจสอบไประยะหนึ่ง ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็รู้สึกว่ามีบุตรีของ
ฟางชีวซิงกับเขานั้นเป็นคู่สวรรค์สรรค์สร้าง จึงมีพระประสงค์จะแต่ง
ฟางหลิวเยว่เป็นของเขา ด้วยเหตุนี้จึงลองถามความคิดเห็นของฟางชีวซิง
หลายครา ฟางชีวซิงมักถูกเย่ชีวหิมิงกลั่นแกล้งอยู่บ่อยๆ ย่อมต้องหวังว่า
ตาเผ่าผู้นั้นจะถูกกำจัดโดยเร็ว ฉะนั้นจึงตกลงเรื่องการแต่งงานด้วยความ
ปิติยินดี

น่าเสียดายที่มีผู้หนึ่งไม่ตอบรับ

^๑月 แปลว่าพระจันทร์

เยชิวหมิงจะทนเห็นฮ่องเต้ไม่น้อยกับฟางชิวซิงส่งสายตาไปมาได้อย่างไร เห็นเขาตายแล้วหรืออย่างไร ด้วยเหตุนี้เขาจึงปลุกกระดมผู้ตรวจการของราชสำนัก ยื่นฎีกาถึงฮ่องเต้ทุกวัน เนื้อหาสำคัญในฎีกานั้นมีเพียงประโยคเดียว --- การที่ฝ่าบาทไม่อภิเษกสมรสกับเย่เจินเจินเป็นเรื่องผิดต่อสวรรค์

จากนั้นก็ไปหาผู้ประกอบพิธีแต่ละสำนักส่งดวงชะตาของจิ๋วจิวและ ฟางหลิวเยวี่ เมื่อตรวจดวงชะตาแล้วผลลัพธ์มีเพียงแค่สามอย่างเท่านั้น --- ดวงชะตาไม่สมพงศ์กัน ดวงชะตาไม่สมพงศ์กันอย่างยิ่ง ดวงชะตาไม่สมพงศ์ แม้แต่นิด...

มีนักบวชเฒ่าผู้หนึ่งที่มีความสามารถทางวรรณศิลป์ได้ร่ายผลลัพธ์ เลวร้ายที่จะเกิดขึ้นมาเป็นข้อ ๆ หากจิ๋วจิวและฟางหลิวเยวี่อภิเษกสมรสกัน ทั้งยังรวบรวมรายชื่อนักบวชเฒ่ามากมายและหมอสอนศาสนาชาวตะวันตก ที่มาเผยแพร่คำสอนจำนวนหนึ่งมาร่วมกันลงนาม ยื่นฎีกาถึงจิ๋วจิว ช่องทางการเสนอความคิดของตำฉินนั้นเปิดกว้าง ราษฎรยื่นฎีกาขึ้นมาก็ไม่น้อย อย่างไม่รู้ก็ตาม ฎีกาของราษฎรที่นักบวชเฒ่าและหมอสอนศาสนามาร่วมมือกัน ยื่น นี่คือฉบับที่หนึ่ง

อาลักษณ์ที่อาบเลือดผู้นั้นเกิดความกลัวหวาดระแวง จิ๋วจิวโมโหจน ตบโต๊ะ “การที่เราจะแต่งภรรยาจะทำให้เกิดอาเพศภัยธรรมชาติหรืออย่างไร!”

บังเอิญอย่างยิ่ง วันที่สองหลังจากเขาตรัสคำนั้น ที่ต้ากงเกิดแผ่นดิน ไหวครั้งใหญ่ แม้แต่เมืองหลวงยังสัมผัสได้ว่าแผ่นดินโคลงเคลง รายงาน สถานการณ์ในที่ประสบภัยนั้นถูกส่งด่วนจากระยะแปดร้อยลี้ถึงเมืองหลวง ในกลางดึกวันนั้น วันรุ่งขึ้นเมื่อทรงออกว่าราชกิจที่ท้องพระโรง ในที่สุด จิ๋วจิวก็ได้พบเห็นพลังต่อต้านที่แท้จริงของเหล่าผู้ตรวจการราชสำนัก มีต้อง แอ่ยถึงผู้ร่วมมือกับฟางชิวซิงที่อีกนิตคงชี้หน้ากล่าวหาว่าจิ๋วจิวเป็นทรราช ทำลายแผ่นดินแล้ว แม้กระทั่งพวกผู้ตรวจการราชสำนักที่ซื่อตรงที่ไม่คิด ที่จะเข้าใกล้เยชิวหมิง เมื่อเห็นเรื่องราวเป็นเช่นนี้ก็เริ่มที่จะสั่นคลอน ตำหนิ ตามกันไปหลายประโยค ไม่ว่าพวกผู้ตรวจการราชสำนักจะมีความเห็น ทางการเมืองแตกต่างกันเพียงไร แต่การตำหนิฮ่องเต้ นั้นเป็นสิ่งที่พวกเขา

ล้วนชมชอบเหมือนกัน

จู่จู่จู่ถูกตำหนิเสียจนคิดแค่ว่าอยากจะล้มมีดไปเชือดพวกเขาทีละคน แม้สี่พระพักตร์จะยังแส้รังตั้งใจรับฟังความคิดเห็น โอรสสวรรค์ที่อายุเพียงสิบแปดนั้นสุดท่ายกยีนทรานคอแข็ง กัดฟันตรัสว่า “ที่เรียกว่า ‘การเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติ’ นั้นมีกฎเกณฑ์ตายตัว มิแปรเปลี่ยนเพราะเหยา^๒ รุ่งเรืองหรือเจ็ย^๓ ล่มสลาย’ เจ็กเซียนฮ่องเต้ของพวกเจ้าก็มีสนใจว่าเราจะอภิเษกกับใคร เราตัดสินใจแล้ว ขุนนางที่รักทุกท่านไม่ต้องว่ากล่าวอีกต่อไป เลิกได้!” พูดจบก็ไม่สนใจเสียงแข็งแซ่ในราชสำนัก สะบัดแขนเสื้อแล้วเดินจากไป วันที่สามหลังจากที่เขาตรัสคำนั้นก็เกิดสุริยคราส...

คงมีอาจพูดได้ว่านี่เป็นเรื่องบังเอิญ เพราะมีโหรคำนวณวันที่แน่นอนและระยะเวลาการเกิดโดยประมาณออกมาถูกรายงานฮ่องเต้แล้ว แม้ว่าเขาเองก็เข้าใจในจุดนี้ พวกขุนนางก็เข้าใจจุดนี้ แม้กระทั่งเย่ชิวหมิงผู้ที่คัดค้านเองก็ยอมรับในจุดนี้ แต่ราษฎรมากมายกลับไม่เข้าใจปรากฏการณ์ลึกลับทางธรรมชาติเช่นนั้น เพราะเหตุนี้ราษฎรส่วนใหญ่จึงเป็นฝ่ายเข้าร่วมกับฝั่งเย่ชิวหมิงด้วยตัวเอง โดยการยีนทรานตำหนิฮ่องเต้ที่ยึดมั่นในความคิดตนเองจนเป็นเหตุให้เกิดอาเพศ ประชาชนทุกข์ยาก ใช้วลีที่ในอีกหลายร้อยปีให้หลังใช้กันแพร่หลายในวงการการเมือง กระแสความนิยมที่ราษฎรมีต่อจู่จู่จู่ตกลงถึงจุดต่ำสุดในประวัติศาสตร์

ผลลัพธ์เช่นนี้แม้แต่เย่ชิวหมิงเองก็ไม่เคยคาดคิด แต่เขาก็ยินดีให้เป็นเช่นนี้

ท่ามกลางการกันต่าของทั้งฝ่ายราชสำนักและราษฎร จู่จู่จู่ทำได้เพียงทิ้งความคิดที่จะอภิเษกสมรสกับฟางหลิวเยวี่ ยินยอมรอจนกระทั่งครบกำหนดไว้ทุกข์แล้วค่อยแต่งเย่เงินเงินเข้าวังหลวง

ฟางชิวซิงเป็นคนฉลาด เขาทูลชี้แนะกับจู่จู่จู่ว่า บุตรสาวตนผู้นี้ต่อให้

^๒ หนึ่งในห้าของจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ในตำนานของชาวจีน

^๓ จักรพรรดิพระองค์หนึ่งในสมัยราชวงศ์เซี่ย

มิได้แต่งเป็นภรรยาเอก แต่งเป็นอนุภรรยาก็ยังได้

และฟางหลิวเยวี่ก็เป็นคนเฉลียวฉลาด ทำการละเอียดรอบคอบ นิสัยอ่อนโยนเข้าอกเข้าใจผู้อื่น หน้าตาก็หมดจดงดงามนัก สตรีเช่นนี้เมื่อเข้าวังหลวงย่อมต้องเป็นที่โปรดปรานอยู่แล้ว อีกอย่าง ฮ่องเต้และฟางซิวซิง ก็ตกลงร่วมมือกันเป็นมั่นเป็นเหมาะแล้ว ดังนั้นไม่มีทางปฏิบัติต่อบุตรสาวของเขาอย่างไม่เป็นธรรมแน่

จิ๋วจิวก็รู้สึกว่าคุณคิดนี้ซึ่งเข้าท่า ดังนั้นตอนที่อภิเษกกับเย่เงินเงินก็นำตัวฟางหลิวเยวี่เข้าวังหลวงพร้อมกันเลย

นี่เป็นหนทางที่ประนีประนอมต่อกัน สำหรับผลลัพธ์เช่นนี้ แต่ละชั่วอำนาจถือว่าเป็นสิ่งที่ยอมรับได้

เพราะฉะนั้นเย่เงินเงินที่คิดว่าการแต่งงานของนางนั้นเป็นโศกนาฏกรรมโดยแท้ จึงทำให้ไม่ชอบจิ๋วจิวไปด้วย สำหรับจิ๋วจิว เขาถือเอาเย่เงินเงินมาเป็นตัวแทนของเย่ชิวหิงอย่างสมบูรณ์ พูดได้ว่าเขาเกลียดเย่ชิวหิงมากเท่าใด ก็เกลียดเย่เงินเงินมากเท่านั้น

หากยึดตามความคิดที่ว่ามานี้ คาดเดาไม่ยากเลยว่าจิ๋วจิวจะรู้สึกเช่นไรกับฟางหลิวเยวี่

ถูกต้อง แน่نونว่าชอบ

หลังจากที่เสวยมื้อเย็นแล้ว จิ๋วจิวก็นั่งอ่านราชสาส์นครู่หนึ่ง ก่อนที่จะไปตำหนักเยาเยวี่ เสียนเพยมารออยู่หน้าประตูนานแล้ว ชุดขาวปลิวแผ่วเบาไปตามสายลมยามค่ำคืน ฝมยาวสีด้ารวน้ำหมึกก็ม้วนตัวขึ้นมา ด้วยปิ่นปทุมเหมันต์หยกขาวด้ามหนึ่งปักอย่างแน่นหนา ความงดงามจึงไม่จางหายคืนนี้พระจันทร์สุกสกาว ใต้แสงจันทร์ราวผ้าแพรอ่อนนุ่ม ดวงตาหยาดเยิ้มของนาง ผิวพรรณขาวราวหิมะ ชุดขาวปลิวไหว งามสง่าทุกอย่างก้าวราวกับเทพธิดาผู้สูงส่ง ทำให้ผู้คนยากที่จะละลายตาไป

จิ๋วจิวพบเจอสาวงามมาไม่น้อย ตอนนี่ยังมีภูมิตำแหน่งมากพอ เขาเดินก้าวไปกุมมือของเสียนเพย รู้สึกเพียงฝ่ามือเนียนนุ่มนั้นเนียนเฉียบเหมือนหยก จิ๋วจิวยิ้มสรรลพลงเอ่ยว่า “อากาศเย็นแล้ว สนมรักไม่จำเป็นต้อง

มารอดต้อนรับ รีบเข้าไปทำร่างกายให้อบอุ่นเถอะ”

สีหน้าของเสียนเพยฉายแววเขินอายขณะที่เขาโอบประคองพาเข้าห้องไป หลังจากທີ່จู้จิวประทับก็ดึงเอาเสียนเพยเข้าสู่อ้อมอก เหล่านางกำนัลและขันทีต่างก็รีบเร่งถอยออกไป

จู้จิวคุยกับเสียนเพยได้ไม่นาน ความอ่อนโยน ใสใจ และการต้อนรับของเสียนเพยผู้นั้นแตกต่างไปจากสีเพย ความเอาใจใส่ของนางมาจากความคิดที่ฉลาดหลักแหลม จู้จิวเอ่ยประโยคนำ นางรู้ว่าควรจะรับประโยคต่อไปเช่นไร เพียงแค่นี้ก็คำก็ทำให้ในใจอีกฝ่ายรู้สึกว้าเหวเป็นที่สุด จู้จิวเป็นฮ่องเต้ การที่เขาหวังหลังก็เพื่อหย่อนคลายจิตใจ หากมีสตรีที่สามารถทำให้จิตใจเขาเบิกบานได้ เขาก็ไม่หวังที่จะเอ่ยวาจารักแสร้งหวาน

แต่เสียนเพยหน้าบางนัก เพียงคำพูดไกล่ลิดสนทสนมไม่กี่คำของจู้จิวก็ทำให้นางหน้าแดงก่ำ เขินอายจนไม่ยอมเอ่ยวาจา จู้จิวใช้นิ้วชี้เซยคางนางขึ้นมาเบาๆ มองนางตื่นตื่นจนริมฝีปากสีแดงนั้นสั่นไม่หยุด ก็หัวเราะเบาๆ จากนั้นจึงค่อยๆ ก้มลงไปปิดมัน

บรรยากาศกำลังดีก็ควรทำเรื่องที่เหมาะสมทำเสียที

เช้าวันรุ่งขึ้น เฟิงโหย่วเต๋อมาปลุกจู้จิว เสียนเพยเองก็ตื่นด้วย นางยกกายขึ้นด้วยคิดจะลุกขึ้นปรนนิบัติ แต่จะทำเช่นไรในเมื่อไร้เรี่ยวแรง จึงล้มลงไปบนเตียงอย่างไม่ทันระวัง

จู้จิวประคองนางขึ้นมา “ร่างกายเจ้าไม่ไหวก็นอนพักอีกหน่อยเถิด ไม่ต้องสนใจเรื่องผิดมารยาท” ดำริแล้วก็ตรัสต่อว่า “วันนี้ไม่ต้องไปเข้าเฝ้าที่ตำหนักคุณหญิงแล้วกัน”

เสียนเพยมองเขาด้วยสายตาดันตันและเปี่ยมไปด้วยความรัก เขายิ้มก้มลงจุมพิตตรงหว่างคิ้วนาง “เราไปแล้ว เลิกว่าราชกิจตอนเช้าแล้วจะกลับมาหาเจ้า”

เสียนเพยหลับต่อไม่นานก็ลุกจากเตียง รับประทานมื้อเช้า จากนั้นก็ไป
 ทำหนักคุณหญิงเช่นเดิม แม้ว่าจะมีรับสั่งที่มีพระกรุณาของจี๋อู่จี๋ว แต่นางเป็น
 ผู้กระทำอะไรรอบคอบเสมอ มิต้องการให้ใครจับจู้ด่อนได้ การกระทำเช่นนี้
 ยิ่งป่าวประกาศชื่อเสียงในด้านคุณธรรมอันดีงามได้ เหตุใดจึงไม่ยินดีทำเล่า
 ตอนที๋นางมาถึงตำหนักคุณหญิงนั้นไม่เร็วไม่ช้า ผู้ที๋มาถึงเป็นคนสุดท้าย
 ก็เป็นลี้เพยเช่นเดิม

ลี้เพยเพิ่งจะนั่งลง ซีผินก็ยิ้มพลาบงอ่ยว่า “พี๋หญิงลี้เพย ท่านมีสิ่งใด
 ติดพันหรือ เมื่อวานมิได้ยีนว่าฝ่าบาทเสด็จไปที่ตำหนักลู่อหวานี่เพคะ” เป็น
 การพูดฉีกหน้าอย่างตงาม นางสนมระดับล่างหลายคนเกือบหลุดหัวเราะ
 ออกมา รีบร้อนยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดปากไว้

คนผู้นี้มีความสามารถ เพียงคำพูดสั้นๆ สองประโยคก็สามรถยั่วโหระ
 สองเขาและลี้เพยได้ในเวลาเดียวกัน ทั้งยังทำให้เสียนเพยระแวงลี้เพยอีกด้วย
 บางทีอาจทำให้ของเสียนเพยเกิดความคิดริษยาในเสน่ห์ของเสียนเพยได้อีก

เย่จินจินอดไม่ได้ที๋จะถอนหายใจออกมา ซีผินผู้นี้เป็นผู้มีความสามารถ
 ผลก็คือลี้เพยโกรธขึ้นมากตามคาด นางกวาดสายตาไปทางเสียนเพย
 แค้นเสียงเย็นชา “ฝ่าบาทเพียงอยากลองของใหม่ก็เท่านั้น!”

เย่จินจินยกมือกุมหน้าผาก คนผู้นี้ทำไม่ช่างกล้าพูดเช่นนั้น ในวังหลวง
 นั้นมีเรื่องเพิ่มขึ้นหนึ่งเรื่องไม่สู้มีเรื่องน้อยลงหนึ่งเรื่อง เกรงเพียงว่าจะมีศัตรู
 เยอะเกินไป ลี้เพยผู้นี้ดีแต่ค้นหาคำตรูที๋ซ่อนตัวอยู่ นี่นางเหงามากนักหรือไร

เย่จินจินมองไปทางเสียนเพย เห็นว่าสีหน้าของนางยังคงปกติ แต่
 มือกำขายเลื้อไว้แน่น ดูแล้วสุขุมเยือกเย็นไม่น้อย เย่จินจินพยักหน้า คน
 ผู้นี้ยังพอใช้ได้อยู่บ้าง นางหันไปมองที๋ลี้เพย พูดพลาบงอ่ยว่า “ลี้เพยพูดมา
 ก็มีเหตุผล ฝ่าบาทอยากลองของใหม่ ก็คงเป็นเพราะว่าบางคนนั้นไม่สดใหม่
 เสียแล้ว”

สีหน้าของลี้เพยเปลี่ยนไปทันที กำลังจะพูดกลับถูกจวงผินดึงแขนเลื้อ
 ไว้ จวงผินยิ้มขณะกวาดสายตามองผู้่อื่นรอบๆ “ของเสียนเพยชั่งชั่งตรงต่อ
 ความรู้สึกนึก คำพูดตรงจากคนตรง เพียงแต่หากเป็นเช่นนี้ก็ยากที๋จะ

หลักเลียงความบาดหมางของบรรดาพี่หญิงและน้องหญิงได้ จะเป็นการบิดเบือนเจตนาของสองเฮาไปนะเพคะ” ความหมายในคำพูดคือ ท่านบอกว่าลีเพยไม่สดใหม่ แล้วเช่นนั้นในวังหลวงนั้นนอกจากลีเพยแล้ว ทุกคนต่างก็ไม่สดใหม่ คำพูดของท่านทำให้ทุกคนติดร่างแหกันไปหมด

“ผู้มาใหม่ก็มีวิถีในการเข้าสังคมในแบบผู้มาใหม่ ผู้ที่อยู่มาก่อนเองก็มีการยืนหยัดในวิถีของผู้ที่อยู่มาก่อน สำหรับข้าแล้ว เรื่องใหม่หรือเก่านั้น ไม่ได้ใหญ่หลวงอะไร ที่สำคัญก็คือรู้แจ้งในสถานการณ์ รับมืออย่างถูกต้อง อาศัยว่าตนมีพรรคพวกนิดหน่อยก็คิดจะโจมตีผู้อื่น ผลลัพธ์คงออกมาไม่ดีนัก” ที่จริงแล้วเย่จินจินชอบดูเรื่องสนุก วันนี้จึงกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วม และเพราะคิดว่าที่ลีเพยโกรธนั้นดูน่าสนุก จึงอยากลองยั่วนางเล่นบ้าง แต่จงฉินไม่รู้สิ่งใดควรไม่ควร คิดอยากจะทำอะไรกับนาง สรุปล้วนนางจึงเกลียดคนฉลาดใช้คำพูดที่สุด

จงฉินยังอยากจะทำ เย่จินจินก็สับสนเมื่อให้ซูเยว่นำของรางวัลถือมาให้เสียนเพย

เป็นเครื่องประดับงามหลายชิ้น รวมถึง...คางคกหนึ่งตัว

ในครั้งนี้เป็นหยกน้ำแข็ง โปรงใสแวววาว เรื่องฝีมือการแกะสลักนั้นไม่ต้องพูดถึง หากหลับตาลูบแล้วละก็ สามารถสัมผัสถึงความชุ่มชื้น ย่อมทำให้คนชมชอบ

เสียนเพยสงบกว่าลีเพยมาก เอ่ยขอบพระทัย จากนั้นให้คนนำไปเก็บ เพราะนางสงบนิ่งอย่างยิ่ง ทำให้กลุ่มคนที่รอชมดูเรื่องสนุกเจื่อนกันไป

คืนวันนั้น จู่จู่เลือกป้ายของเสียนเพยอีกครั้ง

ด้วยเหตุนี้ต่อมาวันรุ่งขึ้น เสียนเพยจึงได้รับคางคกจากสองเฮามาอีกหนึ่งตัว

จนถึงตอนนี้ ผู้คนจึงคิดว่า ตอนแรกที่เย่จินจินพูดว่า ‘ข้ามีของเหล่านี้มากมายจนไม่รู้จะวางไว้ที่ไหนแล้ว’ บางทีแล้วนั้นอาจจะมิใช่การเหน็บแนมลีเพย แต่หมายถึงความเป็นจริง

ความคิดเช่นนี้จะได้รับการพิสูจน์ความจริงในอีกสองเดือนให้หลัง

เหล่าสตรีที่นำเบื้อหน่ายในวังหลังเหล่านั้น ส่วนใหญ่เย่เงินเงินสามารถจัดการ
ได้หมด ทว่ายังมีสตรีผู้หนึ่งที่คอยกอดหัวนางอยู่---ไทเฮา

ไทเฮาไม่ค่อยพอพระทัยเย่เงินเงิน คนส่วนใหญ่บางทีคงจะดูไม่ออก
แต่เย่เงินเงินสามารถลั้มผัสได้ ที่จริงผู้ที่รู้เรื่องในอดีตย่อมต้องคาดเดาได้
ตระกูลสวีซึ่งเป็นตระกูลฝ่ายมารดาของไทเฮานั้นเคยเป็นตระกูลที่ค่อนข้าง
มีอิทธิพล หลังจากนั้นนะหรือ...ก็ถูกเย่ชิวหมิงจัดการเรียบแล้ว

ตอนนั้นเย่ชิวหมิงก็ไม่ได้ทำเพียงเพื่ออำนาจของตนเท่านั้น ขณะนั้น
ตระกูลสวีเปรียบดั่งต้นไม้ใหญ่ที่บร่อยปี กิ่งก้านแน่นหนามั่นคง คนในตระกูล
ดำรงตำแหน่งสำคัญมากมาย ก่อตัวเป็นพรรคใหญ่ในราชสำนักขึ้นในเวลานั้น
ขนาดฮ่องเต้จะกระทำสิ่งใด ยังต้องไตร่ตรองความรู้สึกของพวกเขา เย่ชิวหมิง
เห็นแล้วไม่ชอบใจ จึงร่วมมือกับอดีตฮ่องเต้ค่อยๆ ลิดกิ่งก้านของต้นไม้ใหญ่
นี้ การต่อสู้ครั้งนั้น แม้ว่าจะไม่มีการล้นชีวิต แต่ก็ทำให้ตระกูลสวีบาดเจ็บ
ครั้งใหญ่ จนถึงตอนนี้ยังไม่อาจฟื้นคืนกลับมาได้

ทุกวันนี้ตระกูลเย่อยู่ในจุดเดียวกับตระกูลสวีในอดีต ราวกับประวัติ-
ศาสตร์เป็นกงล้อขนาดใหญ่ มันไม่เพียงเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ทั้งยังหมุน
เปลี่ยน เดินตามรอยซ้ำเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้น

ดังนั้นหลายวันมานี้ยามที่เย่เงินเงินไปเข้าเฝ้าที่ตำหนักฉือหิง ท่าทาง
ที่ไทเฮามีต่อนางล้วนดูไม่เอาใจใส่ แนนอน ด้วยอุปนิสัยของหญิงหม้าย
ที่เงียบสงบอยู่เสมอ ทำให้ความเฉยชาเช่นนี้ถูกซ่อนเร้นไว้ ยากที่ผู้อื่นจะจับ
สังเกตได้

ทว่าดูเหมือนไทเฮาจะพอพระทัยเสียนเพยนัก ผู้ที่หวงคำพูดดุจทองคำ
อย่างพระองค์ กลับมักสนทนากับเสียนเพยหลายประโยค คนรอบข้างที่คอย
สังเกตอยู่จิจฉาเป็นอย่างยิ่ง

ใช่แล้ว ตอนแรกได้รับความโปรดปรานของฝ่าบาท ตอนนี่ยังได้การ
เอาใจใส่ของไทเฮาอีก เสียนเพยผู้นี้เพิ่งเข้าวังหลวงได้ไม่กี่วันก็กลายเป็นผู้ที่
มากไปด้วยอิทธิพลแล้ว รอแค่เวลาเท่านั้น...

“รอแค่เวลาเท่านั้น พระนางจะไม่ถูกนางกตซึ่งรังแกหรือเพคะ!” ชูเฟิง

สีหน้าเคร่งเครียด นางทนมานานแล้ว ถึงได้พูดด้วยความอัดอั้นเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไรคำพูดประเภทที่ ‘ถูกแย่งตราหงส์’^๑ เช่นนี้ก็มีค้อยเป็นมงคลนัก

เมื่อเย่จินจินที่นั่งอยู่หน้าคันท้องให้ซู่เยว่ช่วยนางปลดเครื่องประดับอยู่ได้ยืนจึงหันไปหาซู่เฟิง นางกำลังเติมกลิ่นเหม็นเทียนเซียงลงในกระถางจุดเครื่องหอม หัวคิ้วย่นเข้าด้วยกันจนคนมองอยากจะช่วยนางคลายออก

“ข้าว่านะ นิสัยเช่นนี้ของเจ้าควรปรับปรุงได้แล้ว เรื่องใหญ่แค่นี้ไหนกันเชียวะ” เย่จินจินเอ่ยยิ้มๆ

ซู่เฟิงคลายโทสะลงสิ้น “พระนาง เป็นพระองค์ที่ถูกรังแก เหตุใดก็กลับมาเตือนป่าวเล่า”

ซู่เยว่เอ่ยตอบ “พระนาง แม้คำพูดของซู่เฟิงจะไม่น่าฟัง แต่ก็นับว่ามีเหตุผลอยู่ พระองค์เองก็ควรใส่ใจฝ่าบาท...”

“พอแล้วๆ” เย่จินจินได้ยืนเพียงสองคำนั้นก็รู้สึกรำคาญขึ้นมา “อยู่ดี ๆ ทำไมพูดถึงเขาอีก พรุ่งนี้ก็เป็นเทศกาลไหว้พระจันทร์แล้ว ข้าอยากกินขนมไหว้พระจันทร์ไส้เม็ดบัว”

ซู่เฟิงยังอยากจะทำแต่เตือนต่อ แต่ซู่เยว่ส่งสายตาให้นางหยุด ทั้งสองจึงสนทนาเรื่องขนมไหว้พระจันทร์แทน ทำให้เย่จินจินรู้สึกเบิกบานก่อนจะไปพักผ่อน

หลังจากที่เย่จินจินนอนแล้ว ซู่เยว่และซู่เฟิงก็ออกมาสนทนากันเบาๆ นอกห้อง

“พรุ่งนี้ก็เป็นเทศกาลไหว้พระจันทร์แล้ว ตามธรรมเนียมทุกวันขึ้น ๑ ขึ้น ๑๕ คำ ฝ่าบาทจะต้องเสด็จมาที่ตำหนักคุณหญิง พวกเราต้องเตรียมตัวให้พร้อม ห้ามปล่อยให้สองเฮาทำตามใจเด็ดขาด”

“ถูกต้อง ข้าได้ยืนยันว่าทุกครั้งที่ยังเทศกาลนี้ นายหญิงของแต่ละตำหนักจะต้องทำขนมไหว้พระจันทร์ถวายฮ่องเต้ด้วยตนเองเพื่อแสดงความในใจ แต่สองเฮาของเรา...”

^๑ตราประจำตำแหน่งของสองเฮา เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงพระราชอำนาจของสองเฮา

“ไม่ต้องพูดถึงของกินหรอก ฝีมือของพระนาง เจ้าเองก็แจ่มแจ้ง มีโชหรือ นายท่านเล็กเคยบอกว่า กินของที่นางทำแล้วก็คิดอยากตายขึ้นมาเลย หากพวกเรานำขนมไหว้พระจันทร์ที่นางทำไปถวายฮ่องเต้ หากทำไม่ดี ก็ถือเป็นความผิดใหญ่หลวงฐานหลอกลวง!”

“แต่ว่า...”

ในเวลานั้นเย่จินจินที่เพิ่งเอนตัวลงบนเตียงก็ลืมตาโตขึ้นมา เนื่องจากตอนกลางวันนางนอนหลับยาวกว่าปกติ ตอนนี้นางจึงยังนอนไม่หลับ นางหุดีมาก จึงได้ยินคำพูดจากข้างนอกชัดเจน ในใจพลันสว่างวาว

ด้วยเหตุนี้วันต่อมาเมื่อถึงเวลาเสวยมื้อเที่ยง จิ๋วจิวก็ได้รับขนมไหว้พระจันทร์สองจานเล็กๆ จากตำหนักคุณหญิง ชั้นที่ผู้นำมาถวายบอกเฟิงโหย่วเต๋อว่า ฮองเฮาเป็นผู้ลงมือทำขนมนี้ด้วยตัวเอง ขอให้ฝ่าบาทลองชิมน้ำใจจากฮองเฮาดู ยามนั้นเฟิงโหย่วเต๋อไม่เท่าทันกลอุบายของฮองเฮา จึงทูลรายงานจิ๋วจิวโดยไม่ตกหล่นสักคำ

จิ๋วจิวรู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง *เย่จินจินผู้นี้ ในที่สุดก็สำนึกแล้วอย่างนั้นหรือ*

มองดูขนมไหว้พระจันทร์ขนาดไซ้ไก่ น่ารักกระจุกกระจิม ด้านบนเขียนคำมงคลอย่าง ‘บุปผางามจันทร์ราเต็มดวง’ บ้านเมืองสงบราษฎรเป็นสุข’ ดูแล้วเกิดความชอบ ความไม่พอใจที่เขามีต่อเย่จินจินก็คลายลงไปหลายส่วน จึงหยิบขึ้นมาหนึ่งชิ้น ชิมเข้าไปคำใหญ่

จากนั้นเขาก็รู้สึกย่าแยะไปทั้งตัว

ขนมไหว้พระจันทร์ชิ้นเล็กๆ แต่มีพลังทำลายล้างสูงมาก ค็นวันนั้นมิงานเลี้ยง จิตใจอึมครึมของจิ๋วจิวก็ยังไม่ดีขึ้น ว่าไปแล้วก็โทษเขาไม่ได้ เขาเกิดมาเป็นโอรสองค์โตของราชวงศ์ นับแต่เด็กก็สวมชุดงดงามประณีต ได้ลิ้มแต่อาหารเลิศรส หลังจากได้รับแต่งตั้งเป็นองครักษ์ทนายทอนแปดขวบ ก็ยิ่งหรูหราฟุ่มเฟือยมากขึ้นไปอีก ของที่จะนำเข้าปากย่อมประณีตพิถีพิถันอย่างยิ่ง ความเจริญอาหารนั้นมาจากบรรดาสิ่งเลิศล้ำทั้งสิ้น กล่าวได้ว่ารสชาติที่เขารู้สึกว่ารสมดานั้น หากเป็นคนธรรมดาทั่วไปแล้วย่อมเป็นอาหาร

ชั้นดีเลิศรส ยากจะมีโอกาสลิ้มลองสักครั้ง เช่นนั้นหากเป็นของที่คนธรรมดา
เองยังรู้สึกว่ายากที่จะกินกิน แล้วของที่ทำให้คนสิ้นหวังเล่า...

หากจู้จิวจะรู้สึกหตุหุขึ้นมาชั่วคราว เนื่องจากถูกโจมตีด้วยรสชาติ
อาหารที่เลวร้ายที่สุดนับตั้งแต่จำความได้ ก็ถือเป็นเรื่องที่เขาใจได้

งานเลี้ยงเทศกาลไหว้พระจันทร์ในคืนนั้น เหล่าสนมก็แต่งตัวอย่าง
พิถีพิถันขึ้นไปอีกเมื่อต้องออกงาน แม้ว่าตามธรรมเนียมแล้ว คืนนี้ฝ่าบาท
จะไม่พลิกป้าย แต่จะเสด็จยังตำหนักของสองเฮาเลย แต่แน่นอนว่าเทศกาล
ดิงามที่เหล่านางสนมต้องมารวมตัวกันเช่นนี้ ย่อมต้องแต่งตัวให้งดงามเพื่อให้
ฮ่องเต้ประทับใจ ก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร ในงานเลี้ยงนั้นเหล่านางสนมต่าง
แย้มยิ้มตลอดเวลา สายตามุ่งไปทางฮ่องเต้อยู่เสมอ หวังว่าจะได้รับความ
สนใจจากฝ่าบาท ใครจะรู้ว่าสายตาของฮ่องเต้จ้องมองสองเฮาแต่เพียงผู้เดียว
ตั้งแต่ต้นจนจบงาน และสายตานั้นเต็มไปด้วยความรู้สึก คล้ายว่ามีกองไฟ
สองกองถูกสูมขึ้นมา เหล่าสนมล้วนประหลาดใจ หรือฮ่องเต้จะเปลี่ยนรสนิยม
แล้ว จึงทรงโปรดสองเฮาแล้ว? คงมิได้ถูกสองเฮาวางยาเสน่ห์หรอกนะ...

เย่เงินเงินนั่งอยู่ข้างจู้จิว กินดื่มด้วยความสงบโดยไม่ใส่ใจเขา แม้
เขาจะมองอยู่นานแล้ว นางก็ทำเพียงหันกลับไปตอบรับเขาด้วยรอยยิ้มน้อยๆ
เท่านั้น

จู้จิวหันหน้ากลับมาแค้นเสียงเย็นชาในลำคอ

ในขณะที่ผู้คนต่างคิดว่าฮ่องเต้คงจะค้ำที่ตำหนักคุณหญิง ในคืนวันนั้น
จู้จิวเพียงแคไปเดินเล่นที่ตำหนักคุณหญิงหนึ่งรอบก่อนที่จะเดินออกมา

นี่เป็นหนึ่งในสัญญาณที่ชัดเจนมากกว่า ฮ่องเต้ทรงไม่พอพระทัยสองเฮา
เป็นอย่างยิ่ง

หลังจากที่เสียนเพยกกลับจากงานเลี้ยงแล้ว ในใจนั้นมิกระแสมากลัดกลุ้ม
วนเวียนอยู่ นางยืนอยู่ที่บันไดหน้าตำหนักเยาเยวี่ มองดูดวงจันทร์ที่กลม
ดั่งจานหยกกลางฟ้าผ่าด้วยท่าที่ครุ่นคิด

แสงจันทร์ราวกับหมอกชั้นบางๆ ลอยวนเวียนไม่ขาดหาย ทั่วทุกทิศ

สงบเสียบมาก รอบข้างไม่รู้ว่ามีแมลงชนิดใดคอยส่งเสียงร้องอยู่ ทำให้คำคืน
 ฤดูสารทนี้เงียบสงบขึ้นอีกหลายส่วน

เสียนเพยนึกถึงเป้าหมายสูงสุดที่ท่านพ่อมอบหมายให้นางก่อนออกเรือน
 ภารกิจนั้นคือต้องทำให้ห้องเต๋ปลดของเฮาให้ได้!

แต่ว่าปลดของเฮาหรือ พุดก็ง่ายสิ! เย่เงินเงินผู้นั้นหน้าฉากเป็นคน
 ตรงไปตรงมา หลังฉากนั้นเป็นคนฉลาดเฉียบแหลม อุปนิสัยใจคอไม่เหมือน
 คนทั่วไป ทำให้คนเดาทางไม่ถูก

อีกทั้งนับตั้งแต่นางได้รับคางคกเป็นครั้งที่สอง ก็หลายวันแล้วที่ห้องเต๋
 ไม้ได้พลิกแผ่นป้ายของนางอีก

เมื่อคิดถึงตรงนี้ นางก็ถอนหายใจออกมาโดยไม่รู้ตัว

“พระนางคิดถึงบ้านหรือเพคะ” นางกำนัลชิวเฟิงถาม

“อย่าให้เข้าได้ยินคำพุดเช่นนี้อีกเป็นครั้งที่สอง เมื่อเข้าสู่วังหลวง
 วังหลวงแห่งนี้ก็ถือเป็นบ้านของข้า”

จิวจิวที่อยู่ข้างนอกได้ยินคำพุดนั้นก็พึ่งพระทัยเป็นอย่างยิ่ง คำพุด
 ในหมู่ชาวบ้านนั้นกล่าวได้ดีนัก ไม่ต้องกลัวว่าไม่รู้จักสินค้า กลัวแค่การ
 เปรียบเทียบสินค้าก็พอ หากมองเสียนเพยเพียงคนเดียวแล้ว ก็คงรู้สึกว่
 เป็นสตรีตรงงาม ฉลาด เข้าใจจิตใจผู้อื่น แต่หากมีเย่เงินเงินอยู่ด้วยแล้ว
 ตัดสินที่ความเหนือชั้น จิวจิวพบว่า เมื่อมีเย่เงินเงินมาเป็นตัวเปรียบเทียบ
 ให้เด่นชัด สตรีในวังหลังก็ยิ่งดงามขึ้นมา

เขาหัวเราะเบาๆ ขณะเดินเข้าตำหนักเยาเย่ว์ เสียนเพยเมื่อเห็นจิวจิว
 ทั้งตื่นเต้นทั้งมีความสุข รวากับมีคำพุดในใจนับหมื่นพันคำ แต่เมื่อมาที่ปาก
 กลับกลืนมันลงไป เพียงส่งดวงตาคู่งามที่รินน้ำตามองไปทางเขา ชั่วขณะหนึ่ง
 จิวจิวเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในแบบบุรุษ ต้มสุราชมจันทร์กับนางท่ามกลาง
 บุปผาใต้แสงจันทร์ราวกับเป็นคู่รักเทพเซียน

บรรยากาศดงามเช่นนี้ เสียนเพยที่ถูกจิวจิวจะย่นจะยอให้ต้มสุราไป
 ไม่กี่จอกก็มึนเมาจนแก้มทั้งสองสุกปลั่ง นัยน์ตาหยาดเยิ้ม จิวจิวก็รู้สึก
 ร่างกายร้อนวูบ จึงอุ้มนางขึ้นมา ยืมแล้วดอมดมที่ริมฝีปากสีแดงเรื่อ

หอมหวานหนึ่งที หลังจากนั้นก็ตัดสินใจเข้าห้องเพื่อจัดการธุระสำคัญ

แต่ในเวลานั้นเอง ด้านนอกกลับมีชั้นที่มารายงานว่า “ฝ่าบาท ตำแหน่ง
ลู่หวาเกิดเรื่องแล้วพะยะค่ะ!”

คืนนี้จู่จิวต้องจารึกไว้ว่าเป็นคืนวันไหว้พระจันทร์ที่เหน็ดเหนื่อยที่สุด
ในชีวิตของเขาเลย เขาวิ่งรอกเดินทางไปหลายพื้นที่ในคืนเดียว

ด้วยเหตุนี้ เมื่อเขามาถึงตำแหน่งลู่หวา สีหน้าจึงดูไม่ดีเท่าใดนัก
เย่จินจินอยู่ที่ตำแหน่งลู่หวาแล้ว กำลังเพลิดเพลินกับการนั่งชมลีเฟย
ที่ร้องให้ไต้ดังงามราวกับดอกสาลีต้องหยาดฝน พลังพยายามปลอมนาง
เมื่อจู่จิวได้ยินคำพูดปลอมของนางแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้ว

“เจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ ร้องให้ทำไมเล่า รีบหยุดร้องเถอะ”

“คิดแล้วสัตรีน้อยๆ ตัวนั้นคงจะหมดสิ้นวาสนากับเจ้าในชาตินี้แล้ว
ชาตินี้ได้เกิดมาเพื่อปกป้องเจ้าจากอันตราย เหตุที่ฟ้าได้กำหนดไว้แล้ว มีอาจ
ฝันได้หรือก ได้ตายแทนเจ้า บางทีคงจะเป็นโชควาสนาของมันเป็นแล้ว”

“เมื่อจวงจื่อตาย ภรรยาจะได้รำให้ เจ้าแค้นแม่ตายเท่านั้นเองนะ”

“ซู่เฟิง เจ้ารีบไปที่ตำแหน่งคุณหญิง นำเครื่องประดับมาปลอบขวัญ
พระสนมลีเฟยสิ จำได้ว่าซู่เฟิงได้คางคกใหญ่สลักจากไม้จันทร์หอมมาใหม่
นั้นมาเป็นชุด ยังมีลูกคางคกอีกสิบสองตัว นำมาทั้งหมดเลยนะ”

ลีเฟยปล้นหยุดร้องให้ กลับมาตั้งแขนเสื้อห้ามเย่จินจินเพื่อให้นาง
ล้มเลิกความคิดนั้นเสีย

จู่จิวก็เกือบจะเข้าใจทั้งหมดแล้วว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น จึงเดินวางท่า
ใหญ่โตก้าวเข้ามา คาดไม่ถึงว่าวังหลังจะเกิดเรื่องซัวซัวเช่นนี้ขึ้น ครั้งนี้
เขาต้องถามไถ่สองเฮาดี ๆ แล้ว

“ถวยบังคมพะคะฝ่าบาท” เมื่อเห็นจู่จิวมา เย่จินจินและลีเฟยต่างก็
ทยอยทำความเคารพเขา

“ไม่ต้องมากพิธี” จู่จิวตรัสถามทั้งที่รู้เรื่องราวทั้งหมดแล้วว่า “ตกลง
เกิดเรื่องอันใดขึ้น”

เย่จินจินสามารถอธิบายได้ในไม่กี่ประโยค เดิมทีวันนี้ลีเฟยหยิบ

ขนมไหว้พระจันทร์มาเพราะอยากกิน เป็นเพราะความดีใจ จึงนำขนมไหว้พระจันทร์ที่บิออกป้อนให้กับลูกแมวที่นางเลี้ยงอยู่ คิดไม่ถึงว่าหลังจากที่ลูกแมวกินเข้าไปก็คอแข็งที่ตายไปทันที ลีเพยตกใจอย่างยิ่ง รีบส่งคนไปทูลรายงานฝ่าบาทและฮ่องเฮาที่ตำหนักคุณหญิง แนนอนว่าฝ่าบาทไม่อยู่ที่ตำหนักคุณหญิง คนที่ไปทูลรายงานจึงไปที่ตำหนักเยาเยร์แทน

ขณะที่เย่เจินเงินพูดอยู่ ลีเพยก็น้ำตาคลอ बै นางไม่กล้าพึมพายมากเกินไปด้วยเกรงว่าฮ่องเฮาจะมอบคางคกชุดลึบสามตัวนั้นให้นางจริง โฉมงามรำให้เงียบๆ ด้วยกิริยาดุจตั้งดอกสลีต้องหยาดฝนอยู่ ย่อมเกิดความงามที่พิเศษอย่างหนึ่ง

จิวจิวในเวลาที่ไม่สนใจชื่นชมคนงาม เขาก็มือไขว้หลังเดินเตร่ไปมาพลันถอนหายใจซำๆ “คิดไม่ถึงว่าวังหลังของเราจะเกิดเรื่องชั่วร้ายโหดเหี้ยมอย่างการวางแผนประหารรัชทายาทพระสนมขึ้นมา ทำให้เราโมโหมากจริงๆ”

เมื่อได้ยินเขาพูดเช่นนี้ เย่เจินเงินก็เริ่มคิดว่าทำไม่ดีแล้ว

อย่างที่คิดไว้ จิวจิวจิวก็ระเบิดอารมณ์ขึ้น “ฮ่องเฮา เจ้ารู้ความผิดหรือไม่”

เย่เจินเงินรีบลงไปคุกเข่า แม้จะรู้สึกไม่พอใจ แต่รู้ว่าเวลานี้ไม่ใช่เวลาต่อล้อต่อเถียงกับเขา จึงได้แต่พูดว่า “หม่อมฉันสำนึกผิดแล้วพะคะ”

“เรามอบวังหลังฝากไว้ในมือเจ้า เดิมคิดว่าเจ้ามีความสามารถรับผิดชอบได้ คิดว่าเจ้าจะเป็นภรรยาที่คอยช่วยเหลือเราได้ ดูแลเรื่องภายในบ้านของเราให้ดี”

เย่เจินเงินก้มหน้าลง กลอกตาขึ้น

“คิดไม่ถึงว่าหน้าที่สำคัญที่เรามอบหมายให้ นั้น เจ้าจะทำให้เราผิดหวังปล่อยให้หม่อมฉันเฝ้าคิดทำเรื่องชั่วร้ายเช่นนี้ได้ เจ้ายังมีเรื่องอยากจะพูดอีกหรือไม่”

เย่เจินเงินนับถือความสามารถในการพูดเหลวไหลของจิวจิวยิ่งนัก ความผิดฐานปล่อยให้คนใกล้ตัวทำร้ายผู้อื่นเช่นนี้ นางมีอาจรับได้ ดังนั้นจึงอธิบายว่า “วังหลังเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น หม่อมฉันมีอาจปฏิเสธความบกพร่อง

ในการตรวจสอบได้ แต่มิใช่ว่าหม่อมฉันจะชมชอบการกระทำที่โหดร้าย ไร้ยางอายเช่นนี้ ยิ่งมีอาจทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นได้ พระอาญามีพันเกล้า ขอ ฝ่าบาทโปรดระวังคำพูดด้วยพะคะ”

พอเห็นว่าจู่ๆ เย่เงินเงินก็มีฝีปากเฉียบคมขึ้นมาเมื่อถูกเขากดดัน จี๋อู้จิวเล็กคิ้วขึ้น แค้นเสียง “เจ้าเองก็รู้ว่าตนเองตรวจสอบบกพร่อง ดูท่า แล้วสองเสาคงไม่ได้พยายามอย่างเต็มที่ลิณะ”

คำพูดนี้ แม้สี่เพยที่โง่เขลาเองก็ฟังออกถึงความผิดปกติ ฝ่าบาท หมายความว่าอย่างไร คงไม่ใช่เพราะเรื่องนี้จึงถอดถอนสองเสาหรือคะ ลี่เพยคิดไปคิดมาก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้น

เย่เงินเงินรู้สึกขุ่นมัวขึ้นมา แม้สี่หน้ายังคงสงบนิ่งอยู่ “หม่อมฉัน คิดว่า ในเวลานี้สิ่งที่สำคัญที่สุดคือหาตัวคนร้ายที่แท้จริง เพื่อให้ความเป็นธรรม กับสี่เพยพะคะ”

สตรีผู้นี้ฉลาดลื่นไหลไม่น้อย ทั้งยังจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน จี๋อู้จิวหรีตาลง “เมื่อเป็นเช่นนั้น เราจะกำหนดเวลาให้แค่สามวันในการทำความชอบชดใช้ ความผิดด้วยการสืบหาคนร้ายที่แท้จริง มิเช่นนั้นเราคงมีอาจไว้หน้าเจ้าได้แล้ว เจ้าจะว่าอย่างไร”

เย่เงินเงินก้มศีรษะลงด้วยความนอบน้อม ทูลตอบว่า “หม่อมฉัน น้อมรับพระบัญชาพะคะ”

คดีที่เกิดขึ้นในตำหนักภูพานั้นแพร่ไปทั้งในและนอกวังอย่างรวดเร็ว ธรรมดา แล้วการขัดแย้งขัดขานในวังหลังนั้นมีอยู่ไม่ขาด ขุนนางส่วนใหญ่จึงมักจะ ไม่สนใจ เว้นเสียแต่จะเป็นเรื่องใหญ่ถึงแก่ชีวิต ทว่าครั้งนี้ไม่เหมือนกัน เพราะฝ่าบาททรงตำหนิของเสาต่อหน้าผู้อื่น นี่มิใช่การตบหน้าเย่ชิวหิมหรือ

เย่ชิวหิมก็เพิ่งรู้เรื่องนี้เช่นกัน ตอนเช้าเฝ้าถวายงานที่ห้องพระโรง ตอนเช้าก็ถูกหลายคนมองอย่างสำรวจตรวจสอบ กลับถึงบ้านก็ถูกสุหยิน ของเสาทำหนิอีกรอบ คนส่วนใหญ่รู้ว่าได้ทำเย่กัลวรรรยา ในชีวิตเขาไม่มี อนุภรรยาแม้แต่คนเดียว ดังนั้นผู้สืบเชื้อสายของเขามีแค่เย่คังเล่อเป็น

ลูกชายเพียงคนเดียว ซึ่งก็คือบิดาของเย่จินจินนั่นเอง

“เป็นเพราะตอนแรกท่านไม่เชื่อคำเตือนแท้ ๆ! เงินเงินของเราเป็นคนเถรตรง เข้าวังจักรพรรดิแล้วคงมีแคล้วต้องถูกพวกสะใภ้ใจหินคิดกำจัด!”
 ฮูหยินเย่โมโหย่งนั้ก

เย่ชิวหมิงชี้แจงเสียงอ่อยๆ “เงินเงินเป็นของเฮา ใครจะกล้าคิดร้ายกับนาง”

“สองเฮาแล้วอย่างไร อยากจะกลับบ้านมาเยี่ยมท่านยายังมาไม่ได้ หลานสาวที่นำสงสารของข้า...” พุดไปแล้วก็เช็ดน้ำตาไปด้วย

“ข้าเองก็ทำเพื่อตระกูลเย่ หากให้บุตรสาวของฟางชิวชิงขึ้นเป็นของเฮา ตระกูลเย่จะยิ่งอันตราย...เอาละ ฮูหยิน เจ้าอย่าร้องอีกเลย เย่จินจินไม่เป็นอะไรไปหรอก หลานสาวของเย่ชิวหมิง เรื่องเล็กน้อยแค่นี้จะจัดการไม่ได้ได้อย่างไร”

ฮูหยินเย่ร้องห่มร้องไห้ไปก็ตำท้อเย่ชิวหมิงไป ส่วนเย่ชิวหมิงก็ไม่กล้าเถียงกลับ ทำได้เพียงตอบรับไปอย่างว่านอนสอนง่าย

เย่คังเล่อที่อยู่ข้างนอกได้ยินเสียงบิดามารดาคุยกันในห้องก็งงหน้าถอนหายใจ ในที่สุดก็ไม่เข้าไป ที่แรกเขาไม่เห็นด้วยกับเรื่องแต่งงานในครั้งนั้น เพราะเห็นแก่ชีวิตทั้งชีวิตของบุตรสาว อีกทั้งเขาเองก็มีวาท่ลูกเขยที่พึงพอใจแล้ว ติดที่บิดาเป็นคนหัวแข็งนั้ก จนเขาเองหมดปัญญาจะตั้งต้น

เรื่องมาถึงขนาดแล้ว มิอาจย้อนคืนได้อีก เพียงแต่หวังว่าเย่จินจินจะอยู่ในวังอย่างระมัดระวังตัว ไม่ทำตามอำเภอใจเหมือนตอนที่อยู่บ้านสามารถอยู่อย่างสงบสุขไปชั่วชีวิตเป็นพอ

ในตำหนักคุณหญิง เย่จินจินจ้องมองขนมไหว้พระจันทร์จานหนึ่งอย่างเหม่อลอย

ขนมไหว้พระจันทร์นี้เปลือกนอกขาวแวววาวราวกับแก้วเจียรระโนก็มีปาน ใสข้างในเป็นเนื้อกั้ง เพราะลิ้เพยชอบอาหารทะเล ดังนั้นจิวจิวจึงมีพระตำริห้องเครื่องคิดหาวิธีทำขนมไหว้พระจันทร์เนื้อกั้งแก้วเจียรระโนนี้

ให้ลิ่เพย แต่ของสิ่งนี้มีรสชาติเฉพาะตนเกินไป พระสนมคนอื่นก็ล้วนไม่นิยม จี๋อู๋จิวเองก็ไม่โปรด จึงให้ห้องเครื่องทำให้ลิ่เพยรับประทานแต่เพียงผู้เดียว

ขนมไหว้พระจันทร์เนื้อกุ้งแก้วเจียรระไนที่เป็นปัญหานี้จึงมีเพียงแค่นั้นเดียว

แพทย์หลวงได้ตรวจสอบโดยละเอียดแล้ว ในส่วนผสมของไส้ขนมนั้นมีสิ่งที่เรียกว่าเซียงเพยจืออยู่ เซียงเพยจือสกัดมาจากผลไม้ป่าจากแดนใต้ เมื่อต้มโดยละเอียดจะมีกลิ่นขมฝาด กลิ่นไม่แรงพอจะดึงดูดความสนใจจากคนได้ แต่เมื่อกินแล้วกลับมีกลิ่นหอมที่เป็นเอกลักษณ์ จึงเป็นที่มาของชื่อมัน เซียงเพยจือใช้เป็นเครื่องปรุงรสในอาหารได้ หรือใส่ในยาก็ได้ แต่ไม่ควรกินพร้อมกั๋งบู มิฉะนั้นจะเกิดอาการคล้ายกับถูกพิษ

เย่เจินเจินสั่งให้ควบคุมตัวคนที่ทำขนมไหว้พระจันทร์ในวังทั้งหมดมาไต่สวนแล้ว ห้องเครื่องเองก็ค้นหาอย่างละเอียดแล้ว แต่กลับไม่พบเซียงเพยจือ เพราะว่าเป็นสินค้าพิเศษจากแดนใต้ ซึ่งมีปริมาณการผลิตน้อย อีกอย่างคนภาคเหนือเองก็ไม่คุ้นกับรสชาติ ด้วยเหตุนี้จึงมิได้นำเข้าวังหลวง สำนักแพทย์หลวงนั้นมีอยู่บ้าง แต่จากบันทึกการเบิกจ่ายของวัดตฤติยาในหลายวันมานี้ ก็ไม่พบว่ามีการใช้เซียงเพยจือ

เช่นนั้น วิธีสุดท้ายก็คือการลักลอบนำเข้าจากด้านนอกเข้าวังโดยพลการ เช่นนี้ก็ลำบากแล้ว

เย่เจินเจินทั้งบีบบังคับและหลอกล่อ ทำเอาคนของห้องเครื่องตกใจจนปัสสาวะจะรดแล้ว แต่ก็ยังเดินอะไรออกมาไม่ได้ ทุกคนต่างให้การว่าทำตามเมื่อปีก่อน และไม่รู้ว่าข้างในมีบางอย่างไม่เหมาะสม อีกทั้งเย่เจินเจินใจไม่แข็งพอที่จะทรมานเพื่อบังคับให้รับผิดชอบ จี๋อู๋จิวเองก็ได้หลอกหลวงได้ง่ายในครั้งนี้ใช้ชัดเจนมากกว่าเขาจงใจกลั่นแกล้งนาง เกรงว่าต่อไปการกลั่นแกล้งจะติดตามมาอีกไม่น้อย

กล่าวอีกนัยก็คือ หากว่าในวังหลังเกิดเรื่องอะไรขึ้น นางก็จะถูกลากออกมาตำหนิ ตำหนิเสร็จก็ต้องมาจัดการสถานการณ์ที่เลวร้ายให้ดีๆ มิฉะนั้นหากถูกจี๋อู๋จิวกล่าวหาว่านางมีความผิดฐาน “วังหลังไม่สงบ ไม่เหมาะสมกับ

ตำแหน่งของเธอ” เช่นนั้น ใช้เป็นข้ออ้างในการถอดถอนตำแหน่งของนาง
นางคงรำไ้ให้จนไม่รู้จะไปรำไ้ที่ใด

หมากครั้งนี้ทั้งโหดร้ายทั้งยังมีวาระซ่อนเร้น

เอาเถอะ แม้ตอนนี่เขายังมีอาจทำเช่นนั้นได้ แต่ว่าต่อไปก็ไม่แน่...

ดังนั้นเย่จินจินยังหวังว่าตนจะไม่หลงเหลือจุดอ่อนไว้ในมือของจิวจิว
มากนัก โดยเฉพาะจุดอ่อนที่เผยให้เห็นอย่างชัดเจนเช่นนี้

ด้วยเหตุนี้ตอนนี่เย่จินจินกลับมาจ้องมองจานขนมไหว้พระจันทร์
อีกครั้งเผื่อจะเจอโชค หวังว่าจะหาเงื่อนงำบางอย่างเจอ

ที่รับมียากอีกอย่างในคดีนี้ก็คือ ขอบเขตของผู้ต้องสงสัยนั้นกว้าง
เกินไป...สี่เพยเข้าวังมานานหลายปี ด้วยความขยันสร้างศัตรูโดยไม่หน่ายคร้าน
ในทุกวันจึงทำให้นางมีศัตรูมากมาย การที่นางรอดตัวมาถึงจุดนี้ได้นับว่า
เป็นเรื่องปาฏิหาริย์ล้วนๆ ดังนั้นเกรงว่าในวังหลวงนี้ หากมีขัณฑ์คนหนึ่งรู้สึก
ซัดตา ก็มีโอกาสนในการกระทำความผิดครั้งนี้ได้ ไม่ต้องพูดถึงเสียนเพย ซีผิน
สนมตำแหน่งสูงๆ ที่ถูกนางพูดเหน็บแนมต่อหน้าอีก แม้กระทั่งฮ่องเต้เอง
ก็มิอาจพ้นจากข้อสงสัยได้ ของสิ่งนี้เมื่อกินเข้าไปแล้วมีพิษปานกลางเท่านั้น
อาจไม่ถึงขนาดตายจริงๆก็ได้ หากเขาจะใช้โอกาสนี้โจมตีสี่เพย จากนั้น
ก็โยงของเธอให้เกี่ยวพันด้วย ก็ไ้หวังจะเป็นไปไม่ได้ ยังมีตัวสี่เพยเอง นางเอง
ก็มีตายมิใช่หรือ จึงมีความเป็นไปได้ที่นางจะแสวงเล่นละครเพื่อเรียกร้อง
ความสงสาร ทั้งยังป้ายความผิดให้คนที่นางเกลียดได้ด้วย

เย่จินจินคิดจนแทบจะคลั่งแล้ว คนชั่วชั่วผู้ใดกันแน่ที่สร้างความ
วุ่นวายให้ข้ามากขนาดนี้ ถ้าข้าจับได้เมื่อไหร่จะสับเจ้าเป็นหมื่นๆ ชิ้นเลย!

วันรุ่งขึ้นตอนมือเที่ยง เมื่อจิวจิวรู้ว่าเย่จินจินรับประทานไม่เป็นเวลาเพราะ
รายละเอียดคดียังไม่คืบหน้า ความเจริญอาหารก็เพิ่มขึ้น เสวยได้มากกว่า
ปกติหนึ่งชาม

หลังจากเสวยมือเที่ยงเสร็จ เขาก็ไปเดินเล่นตำหนักคุณหญิง เตือน
เย่จินจินด้วยไมตรีจิตว่านางยังเหลือเวลาอีกหนึ่งวัน

เย่เจินเจินมองหน้าเขาด้วยความเมินเฉย “หากหม่อมฉันสืบไม่ได้ พระองค์ตัดสินใจจัดการกับหม่อมฉันอย่างไร”

จีอู๋จีวี่ยิ้มตอบว่า “เจ้าเป็นสองเฮาของเรา เราจะจัดการเจ้าได้อย่างไร มีแต่ผีถึงจะเชื่อ!

“เราก็อเพียงแค่จดบัญชีเจ้าเท่านั้นเอง ไซ้แล้ว สองเฮา ตอนนี่เจ้าทำผิดต่อเราสองครั้งแล้วนะ”

“ครั้งที่สองคือครั้งใด”

“ขนมไหว้พระจันทร์พิษ”

“ยังไม่ถึงกำหนดวันสุดท้ายนี้ ทำไมพระองค์ถึงรู้ว่าหม่อมฉันจะสืบไม่ได้แน่เล่า”

“ที่เราหมายถึงคือ ขนมไหว้พระจันทร์พิษที่เจ้าทำ”

“...”

วันที่สามใกล้ถึงเข้ามาแล้ว สำหรับเรื่องขนมไหว้พระจันทร์เนื้อกึ่งแก้วเจี๋ยระไน เย่เจินเจินยังคงไม่รู้ต้นสายปลายเหตุเหมือนเดิม

ล้อเล่นนะ

นางอยู่ในวังหลัง มิใช่กรรมอาญา จะสืบสวนคดีเป็นได้อย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น ขอบเขตของผู้ต้องสงสัยยังไม่จำกัด ทั้งยังไม่มีเบาะแสอะไรเลย!

หลังจากเสวยมื้อเที่ยงแล้ว เย่เจินเจินก็ทำท่าทางราวกับหมูไม่กลัวน้ำร้อน ก็แค่จดบัญชีไว้มิใช่หรือ อีกอย่างในตอนนี่เขาก็ยังสะสมไว้ไม่มากพอ นางถือจานขนม เช่นข้าวเคี้ยวฟันราวกับระบายความโมโห ไม่เหลือลักษณะผู้ที่เป็ใหญ่ในหกตำหนักเลยสักนิด

จู่ๆ ซู่เฟิงก็รีบร้อนวิ่งเข้ามา “พระนาง ดิงต้าเซียงของตำหนักคุณหญิงเราฆ่าตัวตายแล้วเพคะ!”

เย่เจินเจินงงัน แก้มหนูขึ้นมาเพราะยังไม่ทันได้กลิ่นขนมลงไป ถ้ามอย่างมีนงว่า “ดิงต้าเซียงคือใคร”

“ชั้นที่ที่ดูแลความสะอาดนอกตำหนักไปเพคะ...พระนางอย่าเพิ่งคิดเลย

รีบไปดูเถิด พี่ชูเยว์รู้สึกที่ไม่ชอบมาพากล ตอนนี้ฝ้าที่นั่นไว้อยู่ ของในห้อง และศพยังไม่ถูกเคลื่อนย้ายเพคะ”

ชูเยว์ข้างเป็นวีรสตรีตัวจริง!

เย่จินจินเกิดความนับถือในใจ สตรีนางหนึ่งเมื่อพบคนตายยังคิดถึงเรื่องไม่ชอบมาพากล และยังเสนอตัวเป็นผู้เฝ้าศพเอง ต้องใช้ความกล้าเท่าใดกัน

เย่จินจินและชูเฟิงรีบมาที่ห้องโถงข้างๆ ตำหนักคุณหญิง ชั้นที่ที่ดูแลตำหนักคุณหญิงทุกคนพักอยู่ที่นั่น ดิงต้าเซียงและชั้นที่อีกผู้หนึ่งอยู่ห้องเดียวกัน วันหนึ่งชั้นที่ผู้หนึ่งต้องมาเข้าเวร แต่ไม่รู้ทำไมจู่ๆ ก็กลับมา จากนั้นก็พบว่า ดิงต้าเซียงผูกคอตายเพื่อจบชีวิตของตนเสียแล้ว ชูเยว์ถามเขาว่าเหตุใดจึงกลับมา เขาก็พูดจาอ้อๆ อึ้งๆ คลุมเครือ

เย่จินจินถามว่า “เจ้าคงคิดจะมาแอบอู๋ กลับมานอนกลางวันละสิ”

ชั้นที่ผู้หนึ่งรีบค้านโดยเร็ว “พระนางโปรดประทานอภัยด้วย พระนางโปรดประทานอภัยด้วย บ่าวไม่กล้าทำอีกแล้ว!”

...ที่แท้ก็เรื่องแค่นี้! ชูเยว์เซ็ดเหงื่อออก คิดในใจว่าท้ายที่สุดแล้ว คนชี้เก็ยยอมเข้าใจคนชี้เก็ยด้วยกันอย่างยิ่ง

เย่จินจินมิได้สนใจเขามากนัก เดินไปที่ข้างศพนั้น ศพถูกนำลงมawang นอนอยู่บนพื้นแล้ว ดวงตาเบิกกว้าง ลิ้นแลบยาวออกมา ช่างน่าสยดสยองเสียจริง

“พระนาง หม่อมฉันค้นค้นร่างกายเจอสิ่งนี้” ชูเยว์ค่อยๆ นำห่อกระดาษเล็กๆ ส่งให้เย่จินจิน

เย่จินจินรับมา แต่มิได้เปิดออก วางไว้ได้จุมูกแล้วดม มีกลิ่นขมฝาดออกมา นางหรีตาลง “นี่คงมิใช่เซียงเพยจื่อกระมัง”

ในสมอนั้นมีภาพผุดขึ้นมากมาย ราวกับว่ารวมบทต่างๆ เข้าเป็นเล่มกลายเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์ ดวงตาหงส์ของเย่จินจินเบิกกว้าง ร้องเสียงดังว่า “ແ່แล้ว!”

“พระนาง เป็นอะไรเพคะ”

“ซูเยว่ อยู่ที่นี้คอยดูว่าสามารถค้นหาสิ่งใดได้อีก ซูเฟิง พาขันทีทั้งหมดของตำหนักคุณหญิงไปที่ตำหนักหยางซิน นอกจากคนที่อยู่ข้างกายฮ่องเต้ ย่อมต้องมีคนที่ใกล้ชิดตำหนักหยางซินอีก ไปพามาให้หมด เร็วเข้า!”

ซูเฟิงรีบบัญชา ครัวร้อนวิ่งออกไป เย่จินจินหันมาเร่งขันทีที่คุกเข้าอยู่ “เจ้าก็ด้วย เร็วเข้า ไปกันหมด!”

ขันทีน้อยผู้นั้นก็รีบวิ่งตามออกไป

เย่จินจินคิดแล้วคิดอีก ยังไม่วางใจ จึงถลลกระโปรงแล้ววิ่งออกไปด้วย

ซูเยว่รีบร้อนจนกระโดดไปมา แต่ไปไม่ได้ ทำได้เพียงตะโกนไล่หลังว่า “ซูเฟิง! ระวังพระนางด้วย! อย่าให้วังชนโน่นนี่นะ!”

ซูเฟิงเพิ่งจะรับคำ ก็พบว่าตรงหน้ามีร่างสีแดงเพลิงผ่านไป เลื้อยคลุ้มปลิวไปตามลมพัดผ่านหน้านาง เหลือไว้เพียงกลิ่นหอมอยู่ชั่วครู่ เมื่อนางคืนสติกลับมา เย่จินจินก็นำนางไปไกลมากแล้ว ทั้งยังวิ่งตะบึงอย่างบ้าระห่ำ

“พระนาง!” เมื่อซูเฟิงรวบรวมขันทีตำหนักคุณหญิงทั้งหมดด้วยความรวดเร็ว จากนั้นก็วิ่งตามไปสุดชีวิต

ในวันนั้นคนในวังมากมายได้เห็นสองเฮาในชุดสีแดงวิ่งตะบึงสุดกำลัง ราวกับถูกไล่หาก็กมีปาน นางกำนัลและขันทีเหล่านี้อยู่ในวังหลวงมานานแล้ว กลับไม่เคยเจอสถานการณ์ที่ร้ายแรงเช่นนี้มาก่อน แต่ละคนต่างก็หน้าซีดเขียว ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ด้วยความกลัวว่าจะเกี่ยวกับศีรษะของตน จึงคุกเข่าไม่ขยับไปไหน ไม่ง่ายที่จะใช้สายตาส่งของเขาจากไป ซูเฟิงเองยังนำขันทีอีกกลุ่มที่ตะโกนโห่ร้องจะตีจะฆ่าตามไปอีก ทำทางเช่นนี้เหมือนว่าเจอกับนักเลงหัวไม้נדไปตีกันที่หัวถนน

ทุกคนล้วนประหลาดใจ ขึ้นชื่อว่าคนนั้นย่อมอยากรู้อยากเห็น นางกำนัลและขันทีเองก็เช่นกัน ด้วยเหตุนี้จึงมีเหล่านางกำนัลและขันทีที่มีงานไม่เร่งด่วน และมีความกล้ามากพอ ร่วมวิ่งไปกับขบวนของซูเฟิงด้วย ซูเฟิงที่วิ่งนำหัวแถวนั้นก็ไม่ได้รับรู้ความผิดปกติที่เกิดขึ้นด้านหลัง และเหล่าขันทีของตำหนักคุณหญิงไม่รู้แน่ชัดว่าไปทำอะไรกัน รู้แค่ว่าจะตามไปจับคน จึงไม่สนใจ

คนที่ตามหลังพวกเขามาด้วย

เพราะฉะนั้นขบวนที่เดินทางจากตำหนักคุณหญิงไปยังตำหนักหย่างซิน
จึงใหญ่โตกว่าเดิมถึงสี่ห้าเท่า ดูแล้วก็พอรู้ว่าคนในวังหลังว่างกันแค่ไหน

จู้จู้จิวเป็นฮ่องเต้ ที่ดีที่ขยันหมั่นเพียร ทุกวันตอนบ่าย งานสำคัญของเขาคือการนั่งอ่านพระราชสาส์นที่ตำหนักหย่างซิน บางครั้ง ก็เรียกพบขุนนางใหญ่มาปรึกษาரசกิจ

ดังนั้น การเป็นฮ่องเต้จึงเป็นการทำงานที่ไร้ซึ่งความสำราญ มิใช่ คนทั่วไปจะทำได้ดี ด้วยเหตุนี้ในประวัติศาสตร์จึงเต็มไปด้วยทรราชและฮ่องเต้ ผู้ปรีชามากมาย แน่แน่นอนว่าที่มีมากที่สุดคือฮ่องเต้ธรรมดาๆ

จู้จู้จิวนั้นเป็นฮ่องเต้ที่มีอุดมการณ์ มีปณิธาน มีความปรารถนา เขาอยากเป็นฮ่องเต้ผู้ปรีชาสามารถ ของแลกเปลี่ยนคือเขาต้องอยู่ที่ตำหนัก หย่างซินนานกว่าพักแรมที่ตำหนักใดในวังหลังเสียอีก ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงรู้ว่า หากอยากเข้าเฝ้าฮ่องเต้ต้องไปตำหนักหย่างซิน

ทว่าวันนี้จู้จู้จิวเพิ่งอ่านราชสาส์นไปสักพักก็ตัดสินใจไปชื่นชมสีหน้า ระทมทุกข์ของเย่เจินเจินที่ตำหนักคุณหญิง

ในขณะที่เขากำลังจะก้าวขึ้นเกือบ ก็พบชั้นที่น้อยกำลังคุกเข่าอยู่ตรงหน้า สีหน้าตื่นตระหนก “ทูลฝ่าบาท บ่าวมีเรื่องจะกราบทูลพะยะค่ะ!”

จิ๋วจิวไม่สนใจ เพราะสายตาถูกเงาร่างหนึ่งดึงดูดไว้...

ใครบอกเขาได้บ้างว่าสองเสาเกิดคลุ้มคลั่งอะไรขึ้นมา!

ไกลออกไป เย่เงินเงินกำลังวิ่งอย่างรวดเร็ว ชุดสีแดงเพลิงถูกลมตีสะบัดไปมาอย่างรุนแรง มองจากที่ไกลๆ แล้วเสมือนว่าเป็นเมฆสีแดงเพลิงงดงามก้อนหนึ่ง เมฆสีแดงเพลิงก้อนนั้นลอยมาหยุดที่เกือบจิ๋วจิว ไม่สนใจสายตาคมดั่งคมศรของจิ๋วจิว ไม่เอ่ยวาจาที่ยกมือขึ้นสับคอชั้นที่คุกเข่าอยู่สลบทันที

หลังจากที่จัดการเรียบร้อยแล้ว เย่เงินเงินก็ค่อยวางใจ หอบหายใจหนักๆ หน้าผากนางมีเหงื่อซึมออกมาเล็กน้อย หลังจากการออกกำลังอย่างหนักหน่วงใบหน้าที่แดงเรื่อราวกับกลีบดอกท้อเดือนสามที่บานสะพรั่ง

ด้านหลังก็มีขบวนนางกำนัลและชั้นที่ขบวนใหญ่ตามทันในที่สุด แม้จะอยู่ห่างออกไปมาก แต่ก็มองเห็นการกระทำของเย่เงินเงิน อดไม่ได้ที่จะตัวสั่น แต่ละคนลูบต้นคอด้วยความโล่งใจเป็นอย่างยิ่ง

จิ๋วจิวเห็นมุมปากของเย่เงินเงินมีเศษขนมติดอยู่ จึงแค้นเสียงเย็นชา “ของเขาเสวยจนอิมหน้าแล้วก็ออกมาเดินย่อยอาหารอย่างนั้นหรือ”

เย่เงินเงินเพียงเห็นจิ๋วจิวเต็มตา “หม่อมฉันละ...ถวาย”

“เอาละ ไม่ต้องมากพิธี” จิ๋วจิวสะบัดมืออย่างอดรำคาญมิได้ สายตาเปลี่ยนไปมองชั้นที่สลบอยู่ “ของเขา เจ้าช่วยให้คำอธิบายที่สมเหตุสมผลกับเรามาซิ” เย่เงินเงินตบที่หน้าอก ในที่สุดปรับลมหายใจได้ ลมหายใจค่อยๆ สงบขึ้น “ทูลฝ่าบาท ชั้นที่ผู้นี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับขนมไหว้พระจันทร์พิช...และคตีขนมไหว้พระจันทร์ของตำหนักลู่อหว่า หม่อมฉันต้องการสอบสวนเขาพะคะ”

“อ้อ? เช่นนั้นเพราะเหตุใดถึงต้องจัดการให้เขาสลบกัน มีเรื่องอะไรที่เราจะมีได้อย่างนั้นหรือ”

“ไหนเลยหม่อมฉันจะกล้าปิดบังฝ่าบาท แต่เรื่องในวังหลังควรเป็น

หม่อมฉันผู้เป็นสองเฮาจัดการเรื่องนี้เอง ย่อมไม่รบกวนฝ่าบาทในเรื่องนี้ แต่หากฝ่าบาทไม่วางพระทัยก็ทรงมานั่งฟังได้ แต่ห้ามเปิดเผยตัวนะพะคะ”

“เพราะอะไร”

“หลังจากที่ถามแล้วก็รู้เองพะคะ”

ชั้นที่น้อยถูกสาदन้าให้ตื่น

เมื่อเย่เงินเงินมองโดยละเอียดแล้ว ชั้นที่ผู้นี้คงมีอายุไม่เกินสิบสี่สิบห้าปีเท่านั้น ผิวหน้าขาวสะอาด อดกายพพทั้งห้าเล็กละเอียด รูปร่างผอมบาง ตอนที่เขาส้มตากวางขึ้นยังมีนงไปชั่วขณะ จนเมื่อเห็นเย่เงินเงินแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าจะไม่รู้สึกลึกใจแต่อย่างใด คลานขึ้นมาคุกเข่า เอยด้วย ความเคารพนบนอบว่า “ถวายบังคมสองเฮาพะยะคะ”

เย่เงินเงินนั่งตัวตรง นางตีหน้าขริม วางถ้วยชาในมือ ค่อยๆ เอยว่า “หวังเสียวหู เจ้ารู้ความผิดหรือไม่”

“ทูลสองเฮา บ่าวไม่รู้ว่าจะทำผิดอะไรพะยะคะ”

“ดิงต้าเซียงยังไม่ตาย เขาสารภาพทุกอย่างแล้ว” แม้ว่าดิงต้าเซียงจะตายไปแล้ว แต่ที่ตำหนักคุณหญิงยังปิดบังข่าวคราว อีกอย่าง แม้จะมีข่าว เล็ดลอดออกไป หวังเสียวหูที่อยู่ตรงหน้าก็ไม่มีโอกาสรู้

อย่างที่คิด นัยน์ตาของเขาสั้นไหว แต่กลับคืนสู่ความสงบได้อย่างรวดเร็ว การกระทำเล็กน้อยมีจรวดพ้นจากสายตาของเย่เงินเงินไปได้

“บ่าวไม่เข้าใจความหมายของพระนาง ขอพระนางโปรดช่วยชี้แนะด้วยพะยะคะ” เขายังคงปากแข็ง

“อาจารย์ของเจ้าอยู่ในห้องเครื่องรับหน้าที่ทำของหวานโดยเฉพาะ ในปีนี้เขาก็เป็นคนทำขนมไหว้พระจันทร์เนื้อกึ่งแก้วเจียรระโน แต่ในวันที่เขาทำขนม เจ้าไม่ได้เข้าเวย ตอนที่ข้าจับคนมาจึงละลายเจ้าไป ทำให้เจ้ามีโอกาสไปทูลรายงานต่อฮ่องเต้ วันนี้ที่เจ้าไปตำหนักหยางชินเจ้าคิดจะทูลอะไรกับฮ่องเต้ จะทูลว่าเหตุใดสองเฮาจึงส่งคนมาขู่บังคับเจ้า ให้เจ้าใส่เซียงเพยจือลงในใส่ของขนมไหว้พระจันทร์อย่างนั้นหรือ”

“พระนาง บ่าว...บ่าวถูกใส่ร้าย...”

“ใส่ร้าย? ดี งั้นเจ้าบอกข้ามาสิ เจ้าที่เป็นขันทีประจำห้องเครื่อง มีเรื่องใหญ่โตอะไรจะต้องวิ่งไปทูลรายงานที่ตำหนักหย่างซินด้วยตัวของตัวเองกัน”

“บ่าว บ่าว...”

“ชัดเจนว่านี่เป็นการแสดงที่เจ้าและดิงต้าเซียงร่วมมือกันแสดง! ใน วันนั้นเจ้าแอบเข้าห้องเครื่อง จากนั้นก็ใส่เซียงเพยจื่อลงในไส้ขนม ดิงต้าเซียง นัดแนะกับเจ้าอย่างดีว่าวันนี้เขาจะผูกคอตาย ตอนที่ยายเขาจงใจพกเซียง-เพยจื่อไว้ ด้วยกลัวว่าคนอื่นจะไม่รู้ว่าเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้า อีกด้านหนึ่ง เจ้าก็แสร้งทำเป็นจู้จี้กับข้อน่าสงสัยเกี่ยวกับข้า รีบร้อนไปทูลรายงานถึง หน้าเกี้ยว เนื่องจากเรื่องนี้เกี่ยวพันกับข้า เจ้าไปทูลรายงานต่อหน้านั้นถือว่า สมเหตุสมผล เมื่อฮ่องเต้ทรงรับฟังแล้วย่อมมาถามหาความผิดที่ตำหนัก คุณหญิง ประจวบเหมาะจะพบกับดิงต้าเซียงที่ฆ่าตัวตายหนีความผิด รวมถึง ของกลางในตัวเขาเอง ถึงเวลานั้นแม้ข้าจะกระโดดแม่น้ำหวงก็ล้างมลทิน ไม่ออกแล้ว ใช้หรือไม่!”

“...”

“หากว่าแผนการสำเร็จละก็ หนึ่งคือสามารถกำจัดสี่เพย สองคือ สามารถทำให้ข้ากลายเป็นพระรับบาปตัวโต เมื่อทำหน้าที่ของเฮาให้ดีไม่ได้ ก็ให้ผู้อื่นที่เหมาะสมมาทำแทน หินก้อนเดียวยิงนกได้สองตัวเช่นนี้ ช่างเป็น แผนการที่ยอดเยี่ยมหนัก!”

“...”

จู้จี้เย่เงินเงินก็ตบโต๊ะขึ้นมาอย่างรุนแรง ไบหน้าและน้ำเสียงแฝง ด้วยความน่าเกรงขาม “พูด ตกกลางใครที่อยู่เบื้องหลังคอยชี้หน้าเจ้า!”

หวังเสี่ยวหู่เมื่อเห็นเรื่องมาถึงจุดนี้แล้วก็ตัดสินใจกัดฟันพูดว่า “บ่าว สำนึกผิดแล้ว เรื่องนี้ไม่มีใครชี้หน้า ทั้งหมดเป็นเพราะบ่าวเกลียดชังสี่เพย มานานแล้ว เกิดหุนหันพลันแล่นจึงทำเรื่องร้ายแรงเช่นนี้ จะฆ่าจะแกงแล้วแต่ พระนางจะตัดสินเกิดพะยะค่ะ”

“ช่างจงรักภักดีจริงนะ” เย่เงินเงินยิ้มออกมา นางลุกขึ้นยืน เดินวน

รอบหวังเสียวหู่สองรอบ เดินไปพลางพูดเนิบๆ

“หวังเสียวหู่ ข้าไม่สนใจว่าฮ่วยผินจะให้ผลประโยชน์อะไรแก่เจ้า” นางหยุดเดิน ก้มศีรษะลงน้อยๆ มองดูเขาที่คุกเข่าตัวสั่นเทาเพราะประโยคนั้น สีหน้าตื่นตระหนกสุดขีด ซีดขาวจนไม่มีสีเลือด

หยันตาหงส์หรือลงน้อยๆ “เจ้าต้องรู้ว่า สิ่งใดที่นางทำได้ ข้าเองก็ทำได้ สิ่งใดที่นางทำไม่ได้ แต่ข้าก็ยังสมารถทำได้”

พูดเป็นเล่น สามีนางเป็นโอรสสวรรค์คนปัจจุบัน ปู่ของนางเป็นมหาอำมาตย์ ใต้หล้านี้ผู้ที่มีอำนาจที่สุดสองคนก็เป็นญาติที่ใกล้ชิดที่สุดของนางทั้งคู่ ดังนั้นนางกล่าวเช่นนั้นนับว่าเป็นความมั่นใจอย่างถึงที่สุด มิได้เป็นการข่มขู่แต่อย่างใด

ในเวลานี้หวังเสียวหู่หน้าตาไหลนองท่วมหน้า ตกใจจนทำได้เพียงการคำนับหัวกระแทกพื้นเสียงดังโครมๆ “สองเฮา ฮ่วยผินนั้นใช้ชีวิตบิดามารดาพี่น้องมาบีบบังคับบ่าว บ่าวจึงได้ จึงได้...บ่าวบอกทุกอย่าง ขอโปรดของเฮาช่วยให้ความเป็นธรรมกับบ่าวด้วย โทษของบ่าวสมควรตายเป็นหมื่นครั้ง แต่บ้านของบ่าวเป็นผู้บริสุทธิ์นี้ะพะยะค่ะ!”

เยเจินจินกลับปั้ง สายศีรษะ เอ่ยว่า “เจ้าลุกขึ้นมาก่อน ฮ่วยผินคงแค่ขู่เจ้าแปดส่วนเท่านั้น เจ้าอายุยังน้อย จึงถูกหลอกใช้ได้ง่าย จงรู้ว่าการต่อสู้ในวังหลังแม้จะดูเด็ดเดี่ยวเพียงใด ก็ไม่ยากที่จะกระทบกระทั่งไปถึงชาวบ้าน บิดาของฮ่วยผินเองก็คงไม่เลอะเลือน หากบ้านเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ เขาคงไม่มีทางทำเพื่อบุตรสาวตนที่จะแย่งชิงความโปรดปรานจนต้องเข่นฆ่าผู้บริสุทธิ์ ใช้อนาคตของตนไปเติมพันทับกลอุบายดำมืดในวังหลัง ได้ไม่คุ้มเสียหรอกนะ”

เมื่อได้ยินคำพูดของนาง สีหน้าของหวังเสียวหู่ก็ค่อยคลายลง น้ำตาก็หยุดไหล ในวันนี้อาถูกสองเฮาจับได้ ก็รู้ว่ายากที่จะรอดพ้นความตายกังวลใจเพียงแค่นคนในครอบครัวจะมีผลกระทบไปด้วย เมื่อได้ยินสองเฮาพูดเช่นนี้ก็ค่อยวางใจได้แล้ว

“หลังจากที่เจ้าตาย ข้าจะส่งคนไปปูนบำเหน็จบ้านเจ้าให้หนักๆ เลย”

เย่เงินเงินเอ่ยปลอบเขา

จิตต์เยวชที่นั่งอยู่หลังฉากบังลมแค้นเสียงดูถูกเบา ๆ นี้เจ้าปลอบคนแบบนี้หรืออะไร ยิ่งกว่านั้น บ่าวไพร่สุนัขที่คิดทำร้ายพระสนมพรรคนี้ จำเป็นต้องไปปลอบโยนนั่นหรือ

หวังเสี่ยวหู่ที่นั่งเตรียมใจพร้อมที่จะตายแล้ว เดิมเขาเป็นพวกไร้หัวใจอยู่แล้ว ตอนนี้มีมหาวาดหัวนต่อสิ่งใดแล้ว เมื่อได้ยินเย่เงินเงินกล่าวเช่นนี้ก็ยิ่งรู้สึกประทับใจ เขาจึงเอ่ยว่า “ขอบพระทัยในพระกรุณาของสองเฮา หากบ่าวเกิดเป็นวัวเป็นม้า ย่อมต้องชดใช้บุญคุณใหญ่หลวงของพระนางให้ได้! พระนาง บ่าวไม่เข้าใจอยู่หนึ่งเรื่อง ทรงรู้ได้อย่างไรว่าเรื่องนี้สูญผินเป็นตัวการพะยะค่ะ”

เย่เงินเงินยิ้มอย่างมีความสุข “ข้าแค่หลอกเจ้า คิดไม่ถึงว่าจะเดาถูกจริง”

“...”

หวังเสี่ยวหู่เซ็ดเหงื่อออก มองเย่เงินเงินด้วยความสรรเสริญ เย่เงินเงินอารมณ์ดียิ่ง จึงพูดคุยกับเขาไปเรื่อย ที่บ้านมีก็คน ทำอะไรกันบ้าง เข้าวังหลวงได้อย่างไร เข้าวังมากี่ปีแล้ว...

หวังเสี่ยวหู่รู้ว่าต่อไปจะต้องตาย ทั้งยังไม่มีหวังอะไรแล้ว ก็ตอบคำถามอย่างสบายใจ ทั้งยังเล่าเรื่องสนุกของชาวบ้านให้เย่เงินเงินฟังด้วย ทั้งหมดนี้สำหรับเย่เงินเงินแล้วเป็นเรื่องแปลกใหม่มาก นางฟังอย่างสนุกสนาน หัวเราะคิกคักออกมาไม่ขาด

บรรยาภาภายในห้องนั้นดียิ่ง

บรรยาภาหลังจากกันลมไม่ตื้ออย่างยิ่ง

จิตต์เยวชฟังเสียงสนทนาด้านนอก จู่ ๆ ก็รู้สึกเครียดขึ้นมา เมื่อครู่สถานการณ์ของสองคนนั้นยังตึงเครียดอยู่ แต่ชั่วพริบตาก็กลายเป็นเสียงสนทนาหัวเราะอย่างมีความสุข การกลับตาลปัตรอันน่าพิศวงนี้มันเรื่องอะไรกัน แม้ว่าเขาจะได้ยินทุกช่วงตอน แต่ไม่มีทางที่จะเข้าใจ...สองคนนี้เสียสติกันไปแล้วหรือ

ที่สำคัญที่สุดคือ นางพาเขามาทิ้งไว้ที่นี่แล้วก็มีสนใจอีก...

รอแล้วรอเล่าเย่เงินเงินก็ยังไม่มาเชิญเขาออกไป เขาทำได้แค่ลุกขึ้นยืน แล้วเดินออกไปข้างนอกเอง

“ทูลสองเฮา ของกินนอกวังแม้จะไม่ประณีตเท่าในวังหลวง แต่เด่นเรื่องความสดใหม่ ที่สามารถชิมก่อนได้นั้นมีไม่น้อยเลย ยกตัวอย่างเช่นอาหารแปดถิ่นในโรงเตี๊ยม พวกอาหารของเหลียงเยว่ หยางโจว ฐู่ ตงอิ่ง เกาลี ซือวี่...ไ้อ้หย่า ไม่ใช่ว่าบ่าวคุยโวนะพะยะคะ หากว่าเป็นอาหารแบบที่กล่าวมานี้ ของกินที่นั่นก็ไม่แพ้ที่นำเข้าวังหลวงนะพะยะคะ!”

“จริงหรือ เจ้าเคยกินมาก่อนหรือไม่”

“บ่าวเคยไปแค่ครั้งเดียว ที่กินคืออาหารตงอิ่ง อาหารตงอิ่งจะกินปลาแบบเป็นๆทั้งหมด มีบางคนที่รับไม่ได้ บ่าวคิดว่ายังพอรับได้ เมื่อเข้าปากรู้สึกได้ถึงความสดใหม่พะยะคะ”

“ปลาเป็นๆก็กินได้หรือ”

“กินได้ๆ ตรงนั้นของแปลกมีมากมาย ยังมีการนำแมงป่องมาทอดกินด้วยนะพะยะคะ! เสียตายก็แต่ว่าบ่าวจะต้องตายแล้ว มีอาจพาของเฮาไปลองของใหม่ได้”

“แม้ว่าเจ้าจะมีโทษตาย แต่เพราะถูกคนข่มขู่ ตามเหตุผลแล้วก็ยังคงโทษให้ได้ เดี่ยวข้าจะไปขอให้ฝ่าบาทโปรดเมต...ใช่แล้ว ฝ่าบาท!” ทันใดนั้นเย่เงินเงินก็นึกขึ้นมาได้ รีบร้อนลุกขึ้น เมื่อหันไปก็พบว่าจู้จู้จู้จู้วออกมายืนนอกจากกันลมแล้ว

หวังเสี่ยวหู่รีบร้อนลงไปคุกเข่า “ฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นๆปี!”

สีหน้าของจู้จู้จู้จู้ไม่แสดงอารมณ์ใดตอนที่มองทั้งสอง “พวกเจ้าคุยกันถูกค่อนัก”

เย่เงินเงินมองหวังเสี่ยวหู่แวบหนึ่ง “เจ้าออกไปก่อน”

จู้จู้จู้จู้นั่งลงด้วยสีหน้าอึมครึม เย่เงินเงินให้ชู่เยว่ยกน้ำชามา แล้วนางก็ถวายให้จู้จู้จู้จู้ด้วยตัวเอง

“เจ้าเริ่มสงสัยแผนชั่วครั้งนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” หลังจากไล่คนออกไป

หมดแล้ว จิวจิวก็ตรัสถาม

“หลังจากที่เห็นศพดิ่งต่ำเชียว”

คนทั่วไปที่คิดว่าตัวตายชดใช้ความผิดนั้น มีที่ไหนที่จะพกของกลางไว้กับตัว เห็นได้ชัดว่าคิดจะป้ายสีผู้อื่น อีกทั้งเวลาที่เขามาตัวตายนั้นเหมาะสมอย่างยิ่ง หากไม่เป็นเพราะว่าเพื่อนร่วมห้องเขาแอบอู้ เกรงว่าต้องรจนกระทั่งฮ่องเต้มาถามความผิดจึงจะพบ ในเมื่อคิดอยากจะได้ร้ายของเฮา คนที่เหมาะสมจะไปรายงานที่สุดก็มีเพียงแค่ฝ่าบาท

“เพราะเหตุใดจึงคิดสงสัยฮู่ผินเป็นคนแรก”

“สุนัขที่กัดคนนั้นไม่เท่า”

ใส่ร้ายของเฮากับการคิดลอบสังหารลิเฟยอย่างง่ายดายนั้นไม่เหมือนกัน ต้องต่อกรกับสตรีในระดับนี้พร้อมกันสองคน ย่อมต้องมีความกล้า สถิติปัญญาการวางแผนและเส้นสายมากพอจึงจะทำการใหญ่โตเช่นนี้ได้ แน่นอน ฝ่ายตรงข้ามทำเช่นนี้ย่อมต้องได้ผลประโยชน์จากการล้มล้างของเฮา ดังนั้นเย่จินจินจึงนำผู้ต้องสงสัยโดยยึดเอาจากนางสนมตำแหน่งผินขึ้นไป จวงผินนั้นเป็นพวกลิเฟย ตัดออกคนแรก เสียนเพยนั้นยังมีรากฐานไม่มั่นคง จากนิสัยของนางก็คงไม่สะเพร่าทำเรื่องใหญ่โตเช่นนี้ จึงตัดออก ซิผินนั้นก็เพียงพอแค่สุนัขที่กัดไม่เป็น เท่าเป็นอย่างเดียวเท่านั้น ด้านสถิติปัญญานั้นเป็นจุดอ่อนใหญ่ ก็ตัดออก สำหรับตัวลิเฟย จากความคิดเรียบง่ายและตรงไปตรงมาของนาง ในตอนนี้คนที่นางควรจะเกลียดที่สุดก็คือคนที่แย่งความโปรดปรานไปจากนางอย่างเสียนเพย ดังนั้นตัดทิ้ง

สุดท้ายก็เหลือเพียงแค่ฮู่ผินแล้ว

“เหตุใดจึงไม่สงสัยเสียนเพย” จิวจิวตรัสถามต่อ

“เสียนเพยเป็นยอดดวงใจของฝ่าบาท หม่อมฉันจะกล้าสงสัยนางได้อย่างไร”

เมื่อได้ยินคำพูดที่เต็มไปด้วยความเศร้าโศก จิวจิวก็รู้สึกท้อวร้างกายนั้นเต็มไปด้วยความเบิกบานใจ “แต่ฮู่ผินไม่มีความแค้นอะไรกับเจ้านี้”

เย่จินจินคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มขณะมองจิวจิว “ฝ่าบาท หม่อมฉัน

เป็นคนตรงไปตรงมา แต่ไหนแต่ไรมาอะไรก็พูดยุติอย่างนั้น ครั้งนี้ยากหน่อยที่ต้องช้อนร้น ทรงจะให้สำรอกคำพูดทั้งหมดออกมาอย่างนั้นหรือเพคะ”

ฮุยผินที่ปกติแล้ววอนนอนง่าย แน่นนอนว่าย่อมไม่คิดที่จะสร้างความวุ่นวายกับเย่จินเงินเองแน่ แต่ผู้อยู่เบื้องหลังของฮุยผินคือไทเฮา!

“ช่างเถอะ” จี๋อู๋จิวส่ายหน้าเบาๆ เขาประสานสายตากับเย่จินเงิน ดวงตาใสมองจางจนมองอารมณ์ไม่ออก “เจ้าฉลาดมาก” ตรัสพลางขณะยกขาขึ้นดื่มหนึ่งคำ

“ไม่ได้แค่ฉลาด แต่หม่อมฉันเป็นยอดอัจฉริยะตัวจริง”

พรู๊ดดด

โอรสสวรรค์ผู้สุขุมเยือกเย็น กิริยาท่าทางสูงศักดิ์ไหนไม่ไหว พ่นน้ำชาออกมาอีกครั้ง เขาก็มหันามองรอยที่กระเด็นมาโดนตรงหน้าอก เมื่อหันกลับมามองเย่จินเงินสีหน้าไม่เปลี่ยน จึงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกเช็ดเอง พลังถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยล้า

คดีขมให้ไว้พระจันทร์ที่ตำหนักลู่วางยังไม่ครบสามวันดี ความจริงก็ปรากฏออกมาแล้ว ฮุยผินคิดลอบสังหารพระสนม ใส่ร้ายสองเฮา อุบายชั่วร้ายส่งผลกระทบรุนแรง ฝ่าบาทจึงมีพระราชโองการให้ลดชั้นเป็นเสวียนใต้ชั้นแปด ย้ายไปอยู่ตำหนักกรมช่างตำหนักเยาเยวี่แทน

ตำหนักเยาเยวี่ ตำหนักเยาเยวี่...เย่จินเงินยิ้มเย็นชา ไทเฮายังไม่เช็ดสินะ ฮุยผินทำเรื่องเช่นนี้ เอาเข้าตำหนักเยนก็ไม่ได้เกินเหตุ หากไม่เข้าตำหนักเยน ไปตำหนักไหนก็คงอยู่ไม่เป็นสุข เหตุใดต้องตำหนักเยาเยวี่เท่านั้น...ไม่ว่าเสียนเพยจะเต็มใจหรือไม่ ในตอนนี้ก็ทำได้แค่นอนอยู่ฝ่ายเดียวกับไทเฮาเท่านั้น

แต่ในสายตาของเย่จินเงิน ครั้งนี้ไทเฮาได้รับความพ่ายแพ้แล้ว ฮุยผินเดิมก็เป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้ง หากว่าไทเฮาไม่อยากปฏิบัติต่อนางอย่างไม่เป็นธรรม อยากดูแลนางให้ดี ก็ไม่จำเป็นต้องส่งไปตำหนักเยาเยวี่ให้เป็นที่ขาลังของเสียนเพย อีกทั้งเสียนเพยอยู่ในมุมมืดมาโดยตลอด ทั้งยังมีท่าทาง

โดดเดี่ยวตัดขาดกับโลกภายนอกเช่นนั้นอีก ครั่งนี้ไทเฮาตั้งนางไว้ข้างกาย โดยทำอย่างอีกทีก็ครีโกโรม ช่วยนางชิงตำแหน่งของเฮาอย่างโจ่งแจ้ง สรุปลก็คือเปลี่ยนนางมาเป็นเป้าโจมตีอย่างแท้จริง

เย่เจินเจินหาวหาวอด คิดในใจ หากว่าคนตระกูลสวีเหมือนกับไทเฮา เช่นนี้...อืม เช่นนั้นการล่มสลายของตระกูลพวกเขา ก็ถือเป็นเรื่องที่เขาทำได้ยิ่งขึ้น ทั้งยังไม่สามารถโยนความผิดให้ท่านปู่ของนางทั้งหมดได้แล้ว

“ฝ่าบาทเสด็จ!” หวังโหย่วฉายยืนอยู่ข้างนอกตำหนักคุณหญิง ตะเบ็งเสียงตะโกน เพราะเขาไม่เคยทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน การหายใจจึงยังไม่ถูกต้อง ตะโกนจนถึงคำสุดท้ายก็เสียงแตกราวกับเสียงอีการีตร้อง

จี้จู้จี้ได้ยินก็ขมวดคิ้ว

หวังโหย่วฉายผู้นี้ก็คือหวังเสี่ยวหู่ เย่เจินเจินเป็นผู้xor้องจี้จู้จี้ให้เอาตัวเขามา เดิมเขาต้องโทษ หากตายไปแล้วก็ตายไป ทว่าตั้งแต่จี้จู้จี้ลงโทษ สู่ยผิน เย่เจินเจินก็วางตัวดีมาก ไม่เอ่ยวาจาอะไร เขาเองก็ไว้หน้าให้ มอบบ่าวผู้นี้ให้แก่นาง

เย่เจินเจินว่าชื่อหวังเสี่ยวหู่ธรรมดาเกินไป ไม่เหมาะกับสถานที่เช่นตำหนักคุณหญิง ด้วยเหตุนี้จึงยึดเอาตามชื่อของเผิงโหย่วเต๋อ เปลี่ยนชื่อของเขาเป็นหวังโหย่วฉาย มีเต๋อ^๑ มีฉาย^๒ เพียบพร้อมทั้งคุณธรรมและความสามารถ ประเสริฐยิ่ง

จี้จู้จี้ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ ว่าเย่เจินเจินคิดว่าชื่อนี้ยอดเยี่ยมแล้ว

ดังนั้นเสียงของหวังโหย่วฉายที่แตกออกมาชวนขนหัวลุก แม้แต่กันยังตกใจจนบินหนีไป เย่เจินเจินยังเหมือนว่าไม่ได้ยิน

ดังนั้นตอนที่จี้จู้จี้เข้าไปก็พบว่าเย่เจินเจินยังคงนั่งอย่างไม่มีพระสหายจ้องมองของที่อยู่บนโต๊ะอย่างใจลอย เขาค่อยๆ ก้าวเข้าไป เห็นด้านหลังนางมีกระดานขนาดเก้าช่องวางอยู่ บนกระดานนั้นมีหมากางข้างวาง

^๑ 德 เต๋อ มีความหมายว่าคุณธรรม

^๒ 才 ฉาย มีความหมายว่าความสามารถ

กระจายอยู่ ด้านบนสลักตัวเลข กระดานเก้าช่องนั้นไม่เหมือนแบบกระดาน
เก้าช่องทั่วไป แต่มันเป็นกระดานที่ถูกแบ่งด้วยเส้นเป็นด้านละเก้าช่อง
ทั้งแนวตั้งแนวนอน รวมเป็นแปดสิบเอ็ดช่อง ช่องเล็กๆ แต่ละช่องนั้น
คล้ายกับว่าสามารถวางหมากตัวเลขเข้าไปได้

เย่เงินเงินยังคงทำค้างอย่างครุ่นคิด คิ้วขมวดแน่น ไม่ได้รับรู้ถึงการ
มีอยู่ของจี้จู้จิวเลยสักนิด

จี้จู้จิวก็ไม่ได้คาดหวังให้รู้สึกถึงเขา “เจ้ากำลังทำอะไรอยู่”

เย่เงินเงินตกใจ หันศีรษะมามองจี้จู้จิว รีบร้อนลุกขึ้น ไปหน้าประดับ
ด้วยรอยยิ้มจอมปลอมอยู่

จี้จู้จิวดูแล้วคิ้วก็ขมวด

“ฝ่าบาทมาแล้วหรือเพคะ ชั้นที่ด้านนอกช่างโง่เขลาหนัก ไม่รู้จักส่งเสียง
บอกสักคำ” เย่เงินเงินเอ่ย

“หมิ่นพระเกียรติ” จี้จู้จิวพูดไปยื่นสามนิ้วไปให้นาง หมายความว่านี่
ครั้งที่สาม เราจะจำให้เจ้าเอง

เย่เงินเงินแลบลิ้น และทำเพียงตำหนิในใจ

สายตาของจี้จู้จิวกลับมาที่กระดานหมากบนโต๊ะ “นี่ใช่จัตุรัสกลจิววงถู
หรือ ทำไมดูไม่เหมือน”

“นี่ไม่ใช่จัตุรัสกลจิววงถู นี่เรียกฉงจิววง เป็นการเล่นที่ชาวบ้าน
คนหนึ่งชื่อว่าสื่อเทียนฉายเป็นคนคิดค้นขึ้นมา ช่องเล็กๆ เหล่านี้ ทั้งแนวตั้ง
แนวนอนต้องมีเลข ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ อยู่โดยที่ห้ามซ้ำกัน
ทุกๆ ช่องเล็กในจัตุรัสกลจิววงถูตัวเลขพวกนี้ก็ห้ามซ้ำกัน”

ฟังดูแล้วน่าสนใจไม่น้อย จี้จู้จิวเดินไปที่หน้าโต๊ะ หยิบหมากขึ้นมา
ตามใจชอบพลางครุ่นคิด

เย่เงินเงินเตือนเขาด้วยความหวังดี “สิ่งมีระดับคือ สูง กลาง ต่ำ
สามระดับ ฝ่าบาททรงเพิ่งเล่นเป็นครั้งแรก เล่นระดับสูงจะยากเกินไปหน่อย
เล่นระดับต่ำแทนเถอะเพคะ หม่อมฉันมีผังหมากอยู่ ไม่ว่าแบบใดล้วนมี
ทั้งสิ้น”

“จูนจริง” จี๋อู๋จิวตรัส แล้วเปลี่ยนไปหยิบหมากที่สลักเลข “หนึ่ง” วางลงในกระดานหมาก

เย่จินจินร้องในใจ หม่อมฉันคิดมาเป็นวันแล้วยังคิดไม่ออก ไม่มีทางที่พระองค์มาแค่เพียงชั่วคราวแล้วก็ได้เดินหมากนี้ได้ ดูซิว่าจะทรงจัดการอย่างไรต่อ

การจัดการต่อของจี๋อู๋จิวคือวางหมากลงไปไม่หยุด ไม่นาน หมากกระดานระดับสูงก็ถูกคลี่คลายอย่างง่ายดาย

“เรื่องเล็กน้อย” เขาเอ่ยคำวิจารณ์ออกมาอย่างหยาบเหยียด

เป็นไปไม่ได้! เย่จินจินไม่เชื่อ คิดไม่ถึงว่าของสิ่งนี้เมื่ออยู่ในมือเขาจะคลี่คลายได้โดยง่าย แม้ว่าหลักการของมันจะเป็นการคำนวณ แต่เมื่อคำนวณขึ้นมาจะต้องเสียเวลาในการคิด เมื่อครู่เขาต้องบังเอิญเดาถูกแน่

ด้วยเหตุนี้เย่จินจินก็ถือผังหมากขึ้นมา หากกระดานหมากระดับสูงเรียงใหม่ให้เขาคลี่คลาย

ในครั้งนี่จี๋อู๋จิวเล่นจนคุ่นมือแล้ว ไม่ได้คิดอะไรมากมาย เอาหมากทั้งหมดวางๆ ก็ถูกอีกแล้ว

เป็นไปได้อย่างไร! อีกที!

ด้วยเหตุนี้ทั้งสองนั่งเล่นจนจิวกข้างกันแบบนี้ เป็นเพราะหมากกระดานไม่ใหญ่มาก ดังนั้นศีรษะของทั้งคู่เกือบจะชิดกันแล้ว เย่จินจินในวันนี้ม้วยผมทรงต้นเมฆ ผมดกดำนั้นถูกม้วนขึ้น รับกับผิวขาวราวหิมะอย่างดี ราวกับเมฆมรกตกลางหิมะ ผมด้านล่างนางนั้นประดับด้วยบุปผาทำจากมรกต บนศีรษะปักด้วยปิ่นปักอัญมณีทั้งเจ็ดและปิ่นหงส์สองขาทองคำ หงส์ทองคำนั้นสลักเหมือนจริงดูจะมีชีวิต กางปีกจะโฉบบิน ในปากยังคาบสายอัญมณีอีกสองสาย

สายอัญมณีที่ห้อยลงมาโยกไปโยกมา บัดไปโดนหน้าของจี๋อู๋จิวอยู่บ่อยๆ

จี๋อู๋จิวโดนบัดจนรู้สึกคัน เมื่อเงยหน้าขึ้นก็ได้เห็นใบหน้าเย่จินจินอย่างใกล้ชิด สดจริงดงามดังภาพวาด งามดังดอกไม้ต้นที่อยู่เหนือบุปผาทั้งปวง

เย่เงินเงินผู้ที่ไม่เคยรู้เลยว่าสิ่งใดที่เรียกว่าเรียบง่ายแต่ดูดี อะไรระยิบระยับก็เอามาใส่ทั้งหมด ทองเงินมรกตขนนก รวมถึงอัญมณีหลากหลาย ทั้งยังต้องแกะสลักอย่างประณีต บุปผางดงามซับซ้อน ของเหล่านี้หากใส่ไว้บนศีรษะของสตรีอื่นทั้งวันละก็ ย่อมต้องถูกสงสัยว่าเป็นเศษฐี่ใหม่ครอบครวัไต่เป็นแน่ แต่ด้วยองคาศพพทั้งห้าของเย่เงินเงินนั้นงามละเอียดสูงศักดิ์ ประดับด้วยของเหล่านี้จึงไม่ขัดตาแม้แต่นิด กลับยังถูกขับให้งดงามยิ่งขึ้น แม้ว่าจะดูตื่นตากลับไม่ไร้รสนิยม สามารถประดับเครื่องประดับงดงามประณีตมากมาย โดยที่ยังสามารถแสดงออกถึงความเพริศพริ้งทั้งยังสวยหรู

ใช่แล้ว เย่เงินเงินเคยอธิบายให้ฟังว่า “ของล้ำค่าเหล่านี้ ช่างเป็นสิ่งที่สั่งทำขึ้นมาเพื่อหม่อมฉันโดยเฉพาะ”

เมื่อจู่จู่คิดถึงตรงนี้ก็รู้สึกไร้คำพูดไปชั่วขณะ

“ฝ่าบาท ฝ่าบาท ตรงนี้คือสองเพคะ” เย่เงินเงินเอ่ยขณะชี้ที่ช่องเล็กจู่จู่คืนสติกลับมา ใส่เลข “สอง” ลงในช่องเล็กนั้น จากนั้นก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวออกไปข้างๆ เล็กน้อย เขายังไม่เคยชินกับการที่อยู่ใกล้เย่เงินเงินเกินไป

การเล่นครั้งนี้ก็เล่นยาวไปจนถึงมือเย็น จู่จู่จี้ก็เกียจย้ายไปที่อื่น จึงเสวยพระกระยาหารเย็นที่ตำหนักคุณหญิง เขารู้สึกเสียใจที่ละเลยการทำหน้าที่ของตน แต่กลับมากเล่นที่ตำหนักคุณหญิงแทน เมื่อคิดถึงว่าของชิ้นนี้เป็นของเย่เงินเงิน ก็ถือว่าเย่เงินเงินย่วยวนให้เขาเล่น ดังนั้นจึงเอาความแค้นไประบายกับเย่เงินเงิน บัญชีตำจึงยาวขึ้นอีกประโยค

เย่เงินเงินไม่เข้าใจว่าเบื้องหลังใบหน้าเย็นชาของเขากำลังคิดสิ่งใดอยู่ และก็ชี้แจงไปทำความเข้าใจ เรื่องกินเป็นเรื่องใหญ่ต้องให้ความสำคัญ เย่เงินเงินไม่ชอบให้ใครตักกับข้าวให้นาง ที่จริงแล้วในหมู่ชาวบ้านมีแค่คนป่วยเป็นอัมพาตเท่านั้นจึงจะถูกปฏิบัติเช่นนี้ คนทั่วไปต่างก็ไม่ชอบ แน่นอน จู่จู่จี้ก็ไม่ชอบ ดังนั้นสองเฮาและฮ่องเต้ทั้งคู่ต่างก็ถือตะเกียบคืบให้ตัวเองกินเท่านั้น เย่เงินเงินนั้นชอบกินเนื้อ วันนั้นจึงให้ห้องเครื่องตุนเนื้อกวางมาให้ก็ไม่รู้พอครวัชีวิตอะไร เวลาเนื้อเข้าปากนุ่มนวลสตร่อยยิ่ง ในปากมีกลิ่น

หอมอ่อนๆ เหมือนดอกไม้หรือไม่ใช่ดอกไม้ด้วย

ดังนั้นเย่จินจินจึงรับประทานอย่างเต็มที่ เมื่อมีคนรับประทานอย่างเอร็ดอร่อยนั้น ย่อมทำให้คนที่นั่งอยู่ด้วยเจริญอาหารยิ่งขึ้น จิวจิวจึงเสวยได้มากกว่าปกติอีกนิด เขาเองก็โปรดเนื้อกวางแบบนี้เช่นกัน จึงเสวยไปหลายชิ้น เย่จินจินไม่ชอบให้ใครมาแย่งนางรับประทาน นางจึงเอาเนื้อที่เหลืออยู่คิป์ไว้ในชามตุน ชามลายครามสามสีลายมังกรหงส์สอดประสานขนาดฝ่ามือถูกเนื้อกวางวางจนเป็นกองสูง

ซูเยว่ที่มองอยู่จากด้านข้างอยากจะทำเอามือก่ายหน้าผาก รีบสั่งคนให้ยกเข้ามาเพิ่มอีกชาม

สองคนนี้รับประทานกันอย่างดุเดือดมาก เฟิงโหย่วเต๋อที่อยู่ด้านนอกรู้สึกสับสน เขาจับไม่ถูกว่าตอนนี้ฝ่าบาทคิดอะไร ดังนั้นจึงมิได้ให้เขามาพลิกป้าย ก็ไม่รู้ว่าความหมายที่ฝ่าบาทหมายถึงกับความหมายที่เขาเข้าใจนั้นใช่ความหมายแบบเดียวกันหรือไม่...

ในตอนนี่จิวจิวและเย่จินจินรับประทานเสร็จแล้ว ต่างคนต่างรู้สึกไม่สบายใจ หากปกติแล้วเขาไม่ได้พลิกป้ายเลือกและมาเสวยพระกระยาหารเย็นที่ตำหนักคุณหญิงเช่นนี้ ย่อมมีความหมายว่าคืนนี้ตัดสินใจพักอยู่ตำหนักของเธอแล้ว แต่จิวจิวก็ไม่ตั้งใจเช่นนั้น เย่จินจินเองก็หวังอย่างยิ่งว่าเขาจะไม่คิดเช่นนั้น ความเจ็บปวดในคืนวันเข้าหอความทรงจำนางยังคงเด่นชัดเมื่อคิดว่าต้องมีโอกาสประสพกับความรู้สึกนั้นอีก นางก็มองจิวจิวด้วยสีหน้าไม่ดีแล้ว

จิวจิว “...”

“ฝ่าบาท ได้ยินว่าช่วงนี้ร่างกายของเสียนเพยไม่ค่อยดี ทรงไม่ไปเยี่ยมหมอน้อยหรือเพคะ” รีบไปเร็วสิ!

จิวจิวไม่ตอบคำถาม และยังถามคำถามอีกอย่างแทน “ในวังหลังนี้ เจ้าเกลียดใครที่สุด!”

เย่จินจินมองเขา สายตาประหลาด ความหมายชัดเจนกว่านี้ไม่มีแล้ว ฝ่าบาท คนในวังหลวงที่ข้าเกลียดที่สุดก็คือพระองค์ ไม่มีใครอื่น

จี๋จิวี้เป็นคนฉลาด รับรู้ความน้อยที่เย่เงินเงินสี่ออกมาโดยไม่ซ่อนเร้น ได้อย่างรวดเร็ว จี๋จิวี้ชมความโกรธที่พุ่งขึ้นมาในอก ตรัสถามด้วยสีหน้าที่อ่อนโยน “ความหมายของเราคือ สตรีที่เจ้าเกลียดที่สุดคือใคร”

“จวงผิน” ครั้งนี้ตอบออกมาอย่างตรงไปตรงมา

“เพราะเหตุใด”

“นางมีวาทศิลาปล้ำเลิศ หม่อมฉันพูดชนะนางไม่ได้”

จี๋จิวี้พยักหน้าแบบยิ้มๆ ลุกขึ้นแล้วจากไป

ในคืนนั้นฝ่าบาทไม่ได้พลิกแผ่นป้าย แต่ไปที่ตำหนักหอนกวงโดยตรงเลย จวงผินทั้งตกใจและดีใจ ต้องทราบก่อนว่า ฝ่าบาทมีโอกาสที่จะไม่เสด็จมาที่ตำหนักหอนกวงแล้ว เมื่อเปรียบเทียบกับสนมคนอื่นในวัง ความสวยงามของนางนับว่าไม่โดดเด่น ความสามารถด้านศิลปะก็ธรรมดา แม้ว่าฝีปากจะเป็นเลิศ แต่กลับเชี่ยวชาญในการโต้แย้งกับผู้อื่นมากกว่าทำให้เกิดความพึงใจ แน่หนอนว่ายอมไม่ได้รับความโปรดปรานเท่าใดนัก

ไม่เพียงเท่านั้น หลังฝ่าบาททรงค้ำที่ตำหนักหอนกวงหนึ่งคืน ก็ทรงมีพระราชโองการให้เลื่อนขึ้นจวงผิน แต่งตั้งให้เป็นพระสนมชั้นสองจวงเพย และนั่งตำแหน่งทัดเทียมกันกับเสียนเพยและลีเพย

ตอนที่เขาประกาศราชโองการนั้นมีคนอยู่ไม่น้อย ราวกับจู่ๆ ก็มีโชควาสนาตกลงมาใส่ จวงเพยเริ่มรู้สึกมีนศิระขึ้นมา ยามนั้นแม้แต่วาทศิลาของนางก็หายไป ค่อยๆ เอ่ยขอบพระทัยพระกรุณาอันใหญ่หลวง

แต่ว่าเรื่องที่ทำให้จวงเพยครุ่นคิดไม่แตกคือ ฟังจากความหมายของฮ่องเต้ ที่ตนได้เลื่อนขึ้นเป็นผลมาจากคำชมของฮ่องเฮา?

หลังจากที่ลีเพยได้ยินเรื่องนี้ ยามมองจวงเพยนั้น สายตาก็ลึกลงยิ่งขึ้น เวลาที่สนทนากับนางก็แฝงอะไรบางอย่างที่มีอาจหยั่งถึงได้

จวงเพยรู้สึกกลัดกลุ้ม ทั้งยังรู้สึกไม่สบายใจ หากถามจากใจจริงนางแล้ว ในตอนแรกที่นางคอยปรนนิบัติลีเพยนั้นนางกระตือรือร้นเป็นที่สุด ลีเพยจึงเรียกสั่งนางตั้งคนรับใช้ ตอนนี้อีลีเพยแค่ได้ยินข่าวลือไม่กี่คำก็ไม่ไว้หน้านางแล้ว ช่างเจ็บปวดใจนัก ตอนนี้อย่างสองต่างก็ทัดเทียมเสมอกันแล้ว ลีเพย

จะแสดงอำนาจอะไรต่อหน้านางอีก!

ดังนั้นจงเพยจึงเริ่มไม่ว่านอนสอนง่ายเช่นเดิมอีกต่อไป

เมื่อทั้งสองเกิดความขัดแย้งภายใน เย่จินเจินยิ้ม ไม่เอ่ยวาจาใด

อ้อ ใช่แล้ว คางคกไม้จันทร์หอมของฮ่องเฮาชุดนั้นในที่สุดก็ส่งออกไปแล้ว ไท่หยูหนึ่งเล็กสิบสอง คางคกทั้งหมดสิบสาม วางได้สองถาดเต็มๆ เมื่อจงเพยเห็นเข้าก็หน้าเขียวไปเลย

สนมคนอื่นเมื่อเห็นรางวัลที่โหดร้ายทารุณเช่นนี้ก็เกิดความกลัวหวาดระแวง ต่างคนต่างตัดสินใจไปกราบทูลต่อหน้าฝ่าบาท

ไม่พูดถึงว่าบรรดาสนมไปร้องเรียนเช่นไร มองดูเวลาก็ถึงวันที่เก้าเดือนเก้าแล้ว ไม่ได้เป็นแค่เทศกาลฉงหยาง^๓ ทั้งยังเป็นวันคล้ายวันประสูติของจี๋อู่จี๋ว ซึ่งเรียกว่างานพระราชพิธีหมั้นพรรษา เมื่อผ่านวันนี้ไป จี๋อู่จี๋วก็มีพระชนมายุครบ ๒๐ พรรษาแล้ว

บุรุษชาวบ้านทั่วไปหากอายุครบยี่สิบปีจะต้องทำพิธีกวนหลี่^๔ แต่จี๋อู่จี๋วที่เป็นโอรสสวรรค์นั้น ด้วยภาระหน้าที่ใหญ่หลวง จึงได้ทำพิธีกวนหลี่ก่อนหน้าหลายปีแล้ว ดังนั้นงานพระราชพิธีหมั้นพรรษาก็มิได้จัดยิ่งใหญ่แต่อย่างใด ตอนกลางวันจัดงานเลี้ยงครอบครัวที่วังหลัง งานกลางคืนก็เชิญเหล่าขุนนางก็เสร็จสิ้นแล้ว

งานเลี้ยงของราชวงศ์ เย่จินเจินยอมเป็นผู้จัดอยู่แล้ว

เมื่อพูดถึงเย่จินเจิน จี๋อู่จี๋วก็นึกถึงของขวัญวันเกิดที่นางให้เขา ซึ่งก็คือปืนนกสับที่นางเป็นผู้ประดิษฐ์ขึ้นมาเอง จี๋อู่จี๋วส่งคนมาหาตินปืนไปทดลองแล้ว คาดไม่ถึงว่าใช้งานได้เป็นอย่างดี

จี๋อู่จี๋วยอมต้องเข้าใจความหมายของเย่จินเจิน เห็นแล้วละสิ ไม่ต้องให้หม่อมฉันดูแบบร่าง หม่อมฉันก็สามารถทำออกมาได้ รู้หรือยัง อะไร

^๓ เทศกาลฉงหยางเป็นเทศกาลที่จัดขึ้นในวันที่ ๙ เดือน ๙ ตามปฏิทินจันทรคติของจีน โดยในวันนั้นชาวจีนมีประเพณีได้เซาซมดอกเก๊กฮวย ปักต้นจูหยู และกินขนมฮวาเกา

^๔ เป็นพิธีบรรลุนิติภาวะของชายในอดีต หากอายุยังไม่ถึงจะต้องมัดผมและห้ามใส่หมวก เมื่อบรรลุนิติภาวะอายุครบยี่สิบปีจึงจะสามารถทำผมแบบผู้ใหญ่และทำการสวมหมวกไปเฝ้า

ที่เรียกผู้มีพรสวรรค์ยอดอัจฉริยะ

เขาเกือบจะหนีออกมาว่า หากเย่เงินเงินพุดคำเหล่านี้ออกมาจะมีสีหน้าเช่นไร เขายิ้มเย้ยอย่างอดไม่ได้ ปืนไฟเป็นสิ่งของที่ทำลายบรรยากาศดีงามนางยังกล้าส่งของขวัญชิ้นนี้ให้กับสองเต่าอีก ช่าง...ช่าง...เฮอะ!

นอกจากปืนนกสับที่เย่เงินเงินมอบให้แล้ว จี๋อู๋จิวยังได้รับของขวัญหลายหลากจากบรรดาสนม มิงงานปักที่พวกสนมเย็บกับมือ ภาพวาดของล้ำค่าของลีเฟย เป็นต้น หนึ่งในนั้นเลียนเพยได้มอบหยกพทิตตตัวแก่เขา หยกนี้เดิมทีมีเป็นคู่คือคู่มังกรหงส์ เลียนเพยนำมังกรให้แก่จี๋อู๋จิวแล้วหยกรูปหงส์นั้นเก็บไว้ที่ตนเอง จี๋อู๋จิวจะไม่รู้ความหมายของนางได้อย่างไร แต่ของขวัญแทนความรักอันมีสิ้นสุดเช่นนี้ เขาแค่หันกลับไปปรับสิ่งให้เผิงโหยวต่อเก็บไว้ แต่มิได้นำมาพทิตตกาย ความอ่อนโยนของเขาใช้เฉพาะยามจำเป็นเท่านั้น เช่น ก่อนขึ้นเตียง

ที่จริงเลียนเพยทำเช่นนี้ก็ไม่ใช่เหมาะสม หากเป็นชาวบ้านธรรมดาตามอบหยกพทิตตกายคู่มังกรหงส์ย่อมไม่เป็นไร แต่ว่าในวังหลวง ฝ่าบาทเป็นมังกรแน่นอนว่าหงส์ย่อมต้องเป็นสองเสา เวลานี้เลียนเพยย่อมยังไม่ถึงกับเป็นนางสนมที่ได้รับความโปรดปราน ถึงแม้ว่าผู้ที่สายตาแหลมคมจะรู้ว่าไม่ช้าก็เร็วเย่เงินเงินก็ต้องถูกถอนจากตำแหน่งสองเสา แต่ตอนนี้ผู้นั้นยังคงครองตำแหน่งนั้นอยู่ นางก็เล่นคู่มังกรหงส์กับฝ่าบาทเสียแล้ว อดทนรอไม่ไหวอย่างนั้นหรือ แม้ว่าเจตนานางจะแค่ต้องการยั่วเย้าจี๋อู๋จิวเท่านั้น...เลียนเพยเมื่อคิดถึงตรงจุดนี้ก็ตกใจจนเหงื่อไหลท่วมกาย แอบก่นด่าตนที่เลอะเลือนเย่เงินเงินยอมไม่ปล่อยเรื่องนี้แน่

ในบรรดาของขวัญทั้งหมดนั้น สิ่งที่จี๋อู๋จิวชื่นชอบมากที่สุดก็คือของขวัญที่ทรงมอบให้ตนเอง หลายวันก่อน ผู้บัญชาการทัพสามค่ายใหญ่ของนครหลวงเย่เหลยถึงได้ทำผิดพลาดเล็กน้อย ทรงใช้ความผิดพลาดปกครองไม่มีประสิทธิภาพลดชั้นเขา ส่งเขาไปเป็นผู้บัญชาการทัพหนึ่งซึ่งที่อยู่ห่างไกลออกไป แม้จากหน้าจะดูเหมือนว่าได้ตำแหน่งเท่าเดิม แต่แม้กระทั่งคนโง่ก็ยิ่งดูออกว่าที่จริงแล้วคือการลดชั้น สามค่ายใหญ่มีทหารทั้งหมดหลายแสนนาย

เป็นทัพที่เกรียงไกรที่สุดในตำ้าฉี การคุมทหารที่หนิงเซียมิจาจะเทียบได้เลย

เหตุใดจี้จู่จี้จึงต้องหาเรื่องเย่เหลยถึงกันเล่า

เดิมที่ตั้งแต่เย่เหลยถึงขึ้นเป็นแม่ทัพนั้น ตัวเขาก็ขยันเอาการเอางาน วิทยายุทธ์สูงส่ง คุมทหารรอบคอบกวัดขั้น มีบารมีอย่างยิ่งในหมู่ทหาร อายุ ยังน้อยแต่นั่งแท่นคุมสามค่ายทหาร เรียกว่าอนาคตกว้างไกลไร้ขอบเขต แต่ ที่ไม่ดีก็คือ เขาเป็นผู้สืบสายเลือดสายรองของเย่ชีวหมิง แม้ว่าในปีนั้นบิดาเขา กับคนในตระกูลจะทะเลาะจนความสัมพันธ์ไม่ค่อยดี แต่พอถึงเขาก็เปลี่ยน เส้นทาง เริ่มเข้าหาเย่ชีวหมิงแทน

มีอย่างนี้ที่ไหนกันเล่า ไร้ซึ่งการสั่งสอน

ดังนั้นจี้จู่จี้จึงสั่งสอนเขาเอง เย่ชีวหมิงเดิมคิดอยากรักษาเย่เหลยถึง นำเสียดายเย่เหลยถึงนั้นกลับเป็นผู้xor้องให้ส่งเขาไปทางที่ซีเซีย เป็นผู้ ตัดอนาคตตนเอง เย่ชีวหมิงพลาดท่าเสียที่ไปก็มีอาจพูดสิ่งใด แต่ว่าคิด อย่างไรก็ไม่เข้าใจ ทำได้แค่แอบบริภาษความกลบกลอกของจี้จู่จี้

เย่เหลยถึงออกไปแล้ว ผู้ที่เลื่อนขึ้นเป็นผู้บัญชาการคุมสามค่ายทหาร ก็คือน้องเขยของฟางซิวซิง เป็นพรรคพวกของตระกูลฟางอย่างแท้จริง

ด้วยเหตุนี้จี้จู่จี้จึงนอนหลับด้วยความเบิกบานใจอยู่หลายคืน อารมณ์ ดียิ่ง เมื่อเห็นเย่ชีวหมิงก็เอ่ยวาจากับเขามากกว่าที่เคย เห็นเขาท่าทางโมโห ใจก็ยังเป็นสุข

เลิกคิดเรื่องที่ยังไม่มาถึงกลับมาเข้าเรื่องดีกว่า และในตอนนั้นก็ถึงเวลา งานเลี้ยงครอบครัว

วันนี้พระอาทิตย์ยามฤดูใบไม้ร่วงอากาศสดชื่น สว่างเจิดจ้าอยู่กลางฟ้า แสงสว่างอาทิตย์สาดส่องเป็นเส้นสายนับพัน อากาศร้อนจากพระอาทิตย์ ในฤดูร้อนนั้นสิ้นสุดไปแล้ว อากาศเย็นในฤดูใบไม้ร่วงนั้นยังไม่แผ่ปกคลุม ออกมา ทำให้หลายวันนี้เป็นวันที่อากาศสบายที่สุดช่วงหนึ่งของปี เย่เจินเจิน เดิมตั้งใจจัดงานเลี้ยงในศาลาเหยียนซุนเก้อ แต่เมื่ออากาศฤดูใบไม้ผลิ ด้านนอกดูเลวก็ไม่เลวเท่าไร จึงสั่งให้คนนำข้าวของทั้งหมดย้ายมาริมสระ ฟ้าเย่ ด้วยพระอาทิตย์ ลม และน้ำของฤดูใบไม้ร่วงกลับทำให้งานฉลอง

มีรสชาติที่น่าสนใจอีกแบบ

นางสนมทั้งหกทำหน้าที่แต่งตัวราวบุปผาพลิวไหว ใบหน้าล้วนเป็นสุข
ยามเอ่ยคำมงคลกับจู่จู่ จู่จู่อารมณ์ดีไม่เลว มีรอยยิ้มที่ยากจะเห็นอยู่
ไม่ขาด ทำให้บรรยากาศงานเลี้ยงดีเป็นพิเศษ

ยามพระอาทิตย์ตกดูใบไม้ร่วงขึ้นสูงนั้นเป็นเทศกาลชมดอกเบญจมาศ
เย่เจินเจินจึงสั่งให้คนจัดรอบ ๆ สถานที่จัดงานเลี้ยงนั้นด้วยดอกเบญจมาศ
ไม่น้อย โบตันเขียว เส้นไหม ธงมงคล เป็นต้น ของล้ำค่าที่ควรมีก็มี ทำให้
คนมองจนละลานตา จู่จู่จู่จู่เต็มเหล่าดอกเบญจมาศ เกิดความคิดขึ้นจึงได้
เสนอเหล่าภรรยาเอกและอนุของเขาแต่งกลอนหัวข้อดอกเบญจมาศ หลังจาก
ที่เอ่ยออกมาแล้ว เหล่าสนมต่างก็เห็นด้วย ผู้มากความสามารถในด้านนี้
ก็แอบคันไม้คันมือ หมายความว่าจะต้องทำให้ฟ้าบาทดาลูกกวาด มองด้วย
สายตาดะลี้

หนึ่งในนั้นโดยเฉพาะหวางเจาอี้ที่เยียดเยียม นางยกพู่กันขึ้น มองไป
ทางกระถางโบตันเขียว ครุ่นคิดอย่างลึกซึ้ง ผ่อนสายตาไปด้วยมุ่งมั่นและ
น่าประทับใจ หวางเจาอี้อายุสิบสามปีก็เข่าวัง จู่จู่จู่แม้ว่าจิตใจจะกว้างขวาง
รสนิยมหลายหลาก แต่สำหรับใบหน้าอ่อนนุ่มของเด็กน้อยเช่นนี้ก็ยังไม่ไหว
ตั้งนั้นผ่านไปสองปีถึงได้ให้นางปรนนิบัติ เมื่อไม่นานมานี้เพิ่งเลื่อนขึ้นจาก
หม่อมเหรินชั้นห้าเป็นเจาอี้ชั้นสี่ หวางเจาอี้แม้หน้าตาจะไม่งดงามเท่าลิเพย
และเสียนเพย แต่ความสามารถด้านศิลปะยอดเยี่ยมเหนือใคร บางที่จู่จู่
อาจจะเปลี่ยนรสนิยม เสด็จหาสตรีมากความสามารถผู้นี้

หวางเจาอี้ดวงตาเป็นประกาย คล้ายว่าคิดอะไรออกแล้ว หยิบพู่กัน
เขียนบนกระดาด

จู่จู่จู่จะสายตา หันมามองเย่เจินเจินที่อยู่ข้างกาย เพียงแต่เห็นว่า
นางทำหน้านิ่งคิ้วขมวด วาดกากบาทบนกระดาด มุมปากเขาก็ยกขึ้นเล็กน้อย
เผยรอยยิ้มที่ยากจะสังเกตเห็น

เมื่อเวลาผ่านไปหนึ่งก้านธูปก็ถึงเวลาส่งแล้ว จู่จู่จู่หยิบวรรณกลอน
ขึ้นมาวิจารณ์ สุตท้ายแล้วหวางเจาอี้ก็ได้รับชัยชนะแรกไป เป็นนิมิตหมาย

แห่งชัยชนะที่ดี ส่วนลำดับสุดท้ายย่อมต้องเป็นเย่จินจิน ตอนนี้นางสงขึ้น
ไปนั้นมิได้มีเพียงกากบาทเต็มหน้ากระดาษ ยังมีโคลงตลกขบขันที่นางเขียน
ขึ้นเองอีกด้วย ที่จริงแล้วนางกับการแต่งกลอนนั้นไปด้วยกันไม่ได้ ปกติเวลา
ที่อยู่บ้านบิดานางมักวางแผนที่จะทำให้เป็นสตรีที่มีความรู้สูงส่ง แต่ผลลัพธ์
เป็นเช่นไรย่อมสามารถคาดเดาได้ เย่จินจินนั้นเปี่ยมไปด้วยเหตุผล “หาก
สตรีไร้ความสามารถย่อมเปี่ยมคุณธรรม” เย่คังเล่อยิ้มเยิ่น “เช่นนั้นทั้งวัน
ที่เจ้าไม่การทำงาน เอาแต่รำกระบี่กระบองแบบนี้ ก็ถือว่ามีคุณธรรมแล้ว?”
เย่คังเล่อกลัดกลุ้มใจมาก ตระกูลเขาเป็นครอบครัวบัณฑิตมาโดยตลอด
ย้อนขึ้นไปอีกสามรุ่นก็ยังไม่เคยมีแม่ทัพสายบู๊มาก่อน เหตุใดบุตรสาวถึงได้
กลายเป็นหมู่หลานในหมู่สตรีได้กัน เย่จินจินก็ไม่สนเรื่องพวกนั้น เย่ชิวหมิง
เอ็นดูนางจนเคยตัวเสียแล้ว จึงคิดอยากทำอะไรทำ ไม่อยากทำก็ไม่ทำ

เวลานี้จิวจิวยกงานประพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ของเย่จินจินออกมาอ่านเสียงดัง
ท่ามกลางเสียงหัวเราะของบรรดาสนมที่ให้การวิจารณ์นางว่า “เกรงว่าความสามารถ
ทางการประพันธ์ขององเฮาคงจะหยุดพัฒนาไปแล้วตั้งแต่ตอนเจ็ดขวบ
กระมัง”

เย่จินจินหน้าหนา สีหน้าไม่เปลี่ยนเอ่ยว่า “นับแต่โบราณผู้มีปัญญา
เป็นคนชายชาติก็มาก ดูแล้วมากความรู้ไปก็มีใช้เรื่องตลก” คิดสักครู่ คล้าย
กับว่าการดำของตานั้นรวมบ้านของตบเข้าไปด้วย จึงเสริมอีกประโยคว่า
“แน่นอน ย่อมต้องยกเว้นพวกที่ทุ่มเททำเพื่อชาติและราษฎร”

ครั้งนี้สี่เพยเห็นด้วยกับคำพูดขององเฮาอย่างยิ่ง เพราะว่าหากมิใช่
เย่จินจิน เกรงว่าผู้ได้อันดับต่ำสุดคงจะเป็นนางเอง แต่งกลอนอะไรเล่า
น่าเกลียดซังจริง ๆ! นางลอบมองหวางเจ้อที่เต็มไปด้วยลำพองใจ ฟันในปาก
ก็กระทบดังกึก ๆ ในใจบริภาษไม่รู้ที่รอบว่า “หญิงสาวเลย”

หลังจากที่ซ่มกลอนเสร็จสิ้น ฮ่องเต้และเหล่าสนมก็ได้จัดงานดวล
จอกสุราหยกดอกไม้พลั่ว ที่เรียกเช่นนี้ ดวลจอกสุราหยกดอกไม้พลั่วนั้น
คือการชี้ให้คนพวกรอคกลอนเกี่ยวกับ ‘ดอกไม้’ จากนั้นก็ใช้ตำแหน่งในวรรค
ของ ‘ดอกไม้’ มาใช้นับจำนวนคน นับถึงตำแหน่งที่สอดคล้องกันก็จะกลายเป็น

จิ่งจิ่ง จิ่งจิ่งนั้นต้องถูกลงโทษให้ตีมสุรา หลังจากตีมสุราลงโทษแล้วก็ต้องเริ่มพูดกลอนที่มีคำว่า ‘ดอกไม้’ อีกรวรรค เป็นลำดับตามนั้น

กลอนอีกแล้ว! เย่เงินเงินเศร้าใจยิ่งนัก

การพนันดวงสุราเช่นนี้ทั้งง่ายทั้งสุภาพมีมารยาท จึงได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันผู้ประพันธ์นั้นประพันธ์กลอนที่เกี่ยวกับดอกไม้มากมาย หวางเจาอีโดนไปแล้วสองครั้ง ทุกวรรคกลอนที่พูดออกมาต่างก็ชี้ไปทางจี้จู้จี้ เวลาที่จี้จู้จี้ตีมสุรานั้นก็จะมองหน้านาง หวางเจาอีมองกลับอย่างเขินอายซึ่งแฝงด้วยหวาดหวั่น สองคนประสานสายตากันราวกับอากาศนั้นเกิดประกายไฟขึ้น

ลีเพยแค้นเสียงเย็นชา แม้แต่เสียงเพยก็ไม่หลงเหลือสีหน้ายินดีอย่างเมื่อครู่อีกต่อไป

เหล่านางสนมก็เอาอย่างตามบ้าง ค่อยๆ เปลี่ยนมาส่งกลอนของตนให้ตกลงที่จี้จู้จี้ ทำให้เจ้าของวันเกิดอย่างจี้จู้จี้ตีมสุราไปไม่น้อย

สิ่งที่ทำให้เย่เงินเงินโมโหก็คือ ทุกครั้งที่เขาตีมเสร็จ จะต้องพูดถึงวรรคที่ตำแหน่ง ‘ดอกไม้’ อยู่ตัวแรก อะไรรเช่น ‘บุปผาข้างหอสูงผู้มาเยือนระทมใจ’ ‘บุปผาเส้นทางที่ไม่มีแขกกราบ’ ‘บุปผาแดงโรยราตั้งความรักชาย’ ‘ดอกเฟิงชายตาคนไม่หน่ายคร้าน’... เพราะนางนั่งอยู่ข้างเขา ดังนั้นไม่ต้องนับ ย่อมเป็นนางที่ต้องตีม...

ด้วยเหตุนี้ เมื่อจบการพนันดวงสุรา จี้จู้จี้ตีมไปที่จอก เย่เงินเงินก็ตีมไปด้วยจำนวนพอๆ กัน

ลีเพยเมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรเกี่ยวกับตนแล้ว รีบเอ่ยว่า “วันนี้นางพระราชพิธีหมั้นพระราชของฝ่าบาท หม่อมฉันยินดีถวายหนึ่งบทเพลงเพื่ออวยพรเพคะ”

อย่าคิดว่าสมองของลีเพยไม่เฉียบแหลม ความสามารถในการตีตพินนางตียิ่ง ในข้อนี้แม้แต่จี้จู้จี้ยังประหลาดใจ หากว่าตามเหตุผลแล้ว การตีตพินถือเป็นขอบเขตสูงสุดในด้านท่วงทำนองและศิลปะ มองอย่างไรลีเพยก็ยังห่างไกลจากคำนั้นอยู่มาก แต่แค่เรื่องการตีตพินนางทำได้ดีมาก

จนทำให้ผู้คนพากันเคลิบเคลิ้ม

ด้วยเหตุนี้जूजूจึงฉายมือออก ทุกคนจึงหยุด เปิดหูเพื่อฟังลีเพย ดิตพิณ

ในตอนนั้นซีผินจึงลุกออกจากที่นั่ง ยิ้มพลาบเอ่ยว่า “เมื่อมีพีเพิงลีเพย แสดงพิณเลิศล้ำอยู่ตรงหน้าเช่นนี้ หม่อมฉันขอแสดงฝีมืออันต่ำต้อย ร้องเพลง เพิ่มความสนุกสนานเพคะ”

เสียงร้องของซีผินนั้นยอดเยี่ยมเป็นหนึ่ง อ่อนหวานราวนกขมิ้น เมื่อ ฟังแล้วทำให้เกิดความประทับใจ ด้วยเหตุนี้जूजूจึงอนุญาตอีกครั้ง

แล้วเย่จินเจินก็เอ่ยขึ้น “มีเสียงพิณทั้งยังมีเสียงเพลงแล้ว หากว่า มีการระบำมาให้ชมอีกย่อมยอดเยี่ยมเป็นที่สุด”

เสียนเพยเองก็อยากจะลองดู ร่างนางอรรชรอ่อนแอ้น เมื่อระบำแล้ว อ่อนช้อยเหนือใคร เชี่ยวชาญเพลง *เซียนหลังบัว* เป็นที่สุด แม้แต่जूजू ที่เคยดูแล้วยังชมไม่ขาดปาก

“หม่อมฉัน...”

“ตั้งนั้นข้าได้จัดการเรียบร้อยแล้ว” เย่จินเจินเอ่ยขัดคำพูดของ เสียนเพย “หลายวันก่อนได้พบนางระบำผู้สวยเลิศล้ำคนหนึ่ง วันหนึ่งจึงได้นำมาให้ฝ่าบาททรงชม” นางเอ่ยขึ้น สะบัดมือหนึ่งทีก็มีนางระบำที่แต่งตัว เต็มยศค้อยก้าวเข้ามายังพรมที่ปูไว้แล้ว ค่อยหมุนเบาๆ ไปตามเสียงพิณ

นางระบำผู้นั้นสวยเลิศล้ำหรือไม่ จู้जूยังคงดูไม่ออก เพราะความสนใจ ทั้งหมดของเขานั้นอยู่ที่ทรงผมที่ตั้งตระหง่าน

เย่จินเจินเมื่อเห็นเขาสองตากตะลึง ยิ้มพลาบอธิบายว่า “หม่อมฉัน เห็นกลอนโบราณเขียนว่า ‘สายลมวสันต์พัดพาให้นางวังงุน ลีบแปดผมตั้งสูง มีอาจชนะได้ด้วยแรง’ จึงให้นางระบำม้วนผมขึ้นลีบแปดชั้น ดูแล้วคงสร้าง สีสันให้ไม่น้อย ฝ่าบาททรงคิดว่าอย่างไรเพคะ”

“คิดไม่ถึงสองเขาเองก็รู้จักร้ายกาพย์กลอน” จู้जूหันสายตาไปมอง นาง “เราไม่รู้ว่าผมสูงลีบแปดชั้นเป็นเช่นไร แต่คิดดูแล้วคงไม่ง่ายที่จะฉวน ครบลีบแปดรอบบนศีรษะได้” เขาเริ่มนับถือเย่จินเจินแล้ว สตรีผู้นั้นรู้วิธี

ทำลายความอยากอาหารของเขา

บนพรหมนั้น นางระบำผู้ที่ผมสูงลิบแปดชั้นระบำเป็นวงกลม ความกดดัน
มากเกินไป นางกลัวว่าจะทำให้มังกรตัวจริงผู้ที่ไม่พอใจจนฉีกกระชากนาง

ที่จริงแล้วทรงผมเช่นนี้มีได้ดูน่าเกลียด แต่ว่า...น่าหัวเราะ นางระบำ
ผู้นี้สวมผ้าแพรบางสีเหลืองอ่อน ท่อนบนนั้นห้อยพู่ระย้า ท่วงท่าการรำรำ
นั้นดูจภาพสะท้อนอันอ่อนช้อยงดงาม แต่ผมที่ผมวนขึ้นเป็นวงอยู่บนศีรษะนั้น
มองไปแล้วคล้ายขนมปังที่เพิ่งออกมาจากเตาของอยู่ท่ากลาง แต่ว่าอบนานเกินไป
จนไหม้ ช่วงขณะหนึ่งทำให้คนเกิดความรู้สึกแตกสลายขึ้นมาแบบแปลกๆ

คนไม่น้อยปิดปากอยากหัวเราะ แต่เมื่อเห็นสีหน้าของจี้จู้จี้ไม่
ก็เผลอหัวเราะออกมา ได้แต่เก็บกักเสียงหัวเราะไว้สุดชีวิต ทรมานอย่างยิ่ง

เย่เงินเงินเห็นว่าจี้จู้จี้ในที่สุดก็ไม่มีความสุขแล้ว จึงได้รู้สึกมีความสุข
ขึ้นมาหน่อย ความรู้สึกที่นางมีต่อฮ่องเต้ นั้นซับซ้อนมาก แม้ว่าจะเกลียดเขา
แต่ก็ไม่กล้าทำผิดอะไรมากมายให้เขาจนเจียว ดังนั้นจึงได้กระทำการเล็กๆ
อยู่ไม่ขาด ค่อยให้สะสมไป ชีวิตในวังหลังนั้นน่าเบื่อเกินไป นางต้องหาอะไร
มาดึงดูดใจ

ไหนเลยจะรู้ว่า ความรู้สึกที่จี้จู้จี้มีต่อเย่เงินเงินนั้นก็ยิ่งซับซ้อน แม้จะ
เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ทั้งยังไม่สามารถทำอะไรได้ แรกเริ่มเขาคิดว่านางโง่เขลา แต่
ความจริงก็พิสูจน์ให้เห็นว่านางนั้น ‘อัจฉริยะเหนือใคร’ เขากลัวว่านางจะเล่น
ลูกไม้อะไรกับเขา แต่นางเอาความฉลาดซ่อนไว้บนใบหน้าที่ใจกว้างอย่างยิ่ง
บุรุษสูงศักดิ์ต้องเหลียวมอง ช่างเป็นไหวพริบที่เฉลียวฉลาดอย่างยิ่ง

ในตอนนั้น ฮ่องเต้และฮองเฮาต่างก็ครุ่นคิด อดไม่ได้ที่จะมองกัน
จากนั้นก็หันศีรษะกลับไปคนละทาง ยังคงต่างฝ่ายต่างเกลียดกันดังเดิม

จนกระทั่งถึงงานเลี้ยงใหญ่ กลางคืนชุมนุมขุนนางนั้น
ตาของจู้จู้ยังคงดำล้าอยู่

เย่เจินเจินผู้นี้เป็นเหมือนคำสาปแช่งจริงๆ

คาดไม่ถึงว่านางยังมอบนางรำผู้นั้นให้เขาอีก เพราะเกียรตินยศและ
บุคลิกของฮ่องเต้ขวางเอาไว้ ทำให้เขาไม่รับไม่ได้ คิดแล้วก็ไ้เรียวแรงขึ้นมา

เย่เจินเจินนั้นตั้งใจแกล้งจู้จู้จู้ให้กริ้ว แต่บังเอิญไปทำร้ายคนหนึ่ง
เข้า--- ลีเฟย

ลีเฟยนับแล้วว่าคางคกที่ตนมีกับคางคกที่เสียนเฟยมีนั้น พบว่าคางคก
ของเสียนเฟยมีเยอะกว่านาง แม้ว่าจวงเฟยจะเยอะกว่าพวกนางทั้งคู่ก็ตาม
แต่มันเป็นคนละเรื่องกัน

นั่นหมายความว่า นับตั้งแต่เสียนเฟยเข้าวังมา ได้รับการปรนนิบัติ
มากกว่านาง

ลีเพยกกลัวว่าตนจะสูญเสียความโปรดปรานไป อีกทั้งท่าทางที่ฝ่าบาทปฏิบัติต่อนางนั้นเย็นชากว่าเดิมไม่น้อย ใจหนึ่งนางคิดจะจัดการเสียนเพยเช่นใด อีกทั้งก็คิดหาวิธีฉกฉวยความสนใจของจี๋อู่จิวอีกครั้ง

การติดพันอวยพรในงานพระราชพิธีหมั้นพรรษานั้นเป็นโอกาสที่ดียิ่ง หากเป็นการติดพัน ทอดสายตาทั่ววังหลัง ไม่มีใครเป็นคู่มือนางได้เลย เดิมแผนการนั้นราบรื่นเป็นอย่างดี จนกระทั่งเย่เจินเจินนำนางรำประหลาดผู้นั้นออกมา

คนที่อยู่ในที่นั้นทั้งหมดก็เสมือนถูกดูดวิญญาณไป จ้องมองศีรษะของนางรำผู้นั้น นางโยกไปทางไหน สายตาของพวกเขาก็ตามไปทางนั้น

คิดไม่ถึงว่าฝ่าบาทจะให้หยุดเสียงพิณกลางคัน เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่นางเข้าวังมา

และแผนชิงความโปรดปรานครั้งใหม่ก็ล้มเหลว ในคืนนั้นฝ่าบาทพลิกป้ายของหวางเจาอี้

ด้วยเหตุนี้ลีเพยยิ่งคิดยิ่งโมโห เกลียดหวางเจาอี้ เกลียดทั้งเสียนเพยแน่นอนคนที่เกลียดมากที่สุดคือสองเฮาผู้ทำลายแผนการนาง พอดีกับวันที่สองสองเฮาก็ส่งคนมาแจกจ่ายบำเหน็จ

พื้นเพเดิมของสองเฮานั้นสมบูรณ์อย่างยิ่ง นอกจากของกินแล้ว ของสิ่งอื่นนางไม่ตระหนี่เลยแม้แต่น้อย ยามที่อาร์มณดีก็มักจะส่งบำเหน็จมาให้แต่ละตำหนัก เหตุผลร้อยแปดพันเก้า ผู้คนคร้านที่จะสืบสาว ในเวลานั้นนางกำนัลและขันที่ต่างก็นำสิ่งของไปตำหนักต่างๆ รวากับขันฉายถงจื่อ^๑ ก็มีปาน

เพื่อแสดงถึงการให้ความสำคัญ บำเหน็จของเพยจื่อสามตำหนักนั้นปกติแล้วจะเป็นคนสนิทของเย่เจินเจินเป็นผู้ส่งมอบให้

ผู้ที่ไปมอบบำเหน็จของตำหนักลู่อวคือซูเยวี่ นางนำขันที่น้อยสองคน

^๑ ขันฉายถงจื่อ (散財童子 หรือ) ช่วยเหลือกวนอิมโพธิสัตว์โปรดสัตว์ แสดงธรรมกายในรูปกุมารกาย เป็นผู้ช่วยมือซ้ายของกวนอิมโพธิสัตว์ จึงได้ชื่อว่า 'สุทธกุมาร'

ชั้นที่น้อยถือสิ่งของอยู่ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วก็เป็นเรื่องประดับ เครื่องลายคราม แพรพรรณ เป็นต้น เมื่อมาถึงตำหนักภูวนั้น นางก็ค้อมให้ลีเพย เอ่ยอย่างนอบน้อม “ลีเพยเพคะ หลายวันมานี้ต้องตระเตรียมงานพระราชพิธี หมั้นพระราชแต่ฝ่าบาท พระสนมแต่ละตำหนักขยันขันแข็งเป็นอย่างยิ่ง สองเฮา จึงได้บุบบาเหนือใจให้ เพื่อขอบพระทัยในการทำงานหนัก เชิญพระชายาชมดู เพคะ”

หากนางไม่พูดถึงงานพระราชพิธีหมั้นพระราชก็ยังมีดี แต่เมื่อพูดถึงงานนี้ขึ้นมา ลีหน้าของลีเพยก็ไม่น่าดูสักนิด

ที่จริงแล้วชูเยว่หวังใจ แม้นีสัยนางจะสุขุม มักจะตกเตือนชูเพิง ไม่ให้ยกอารมณ์ขึ้นมาเป็นใหญ่ แต่อย่างไรนางอายุยังน้อย ยังใจร้อน เดิมไม่ชอบลีเพยผู้นี้ จึงคิดหาคำพูดเพื่อยั่วโมโหนาง เอาคืนให้นายหญิง คิดคำนวณในใจว่าอย่างไรเสียนางก็เป็นคนของนายหญิง จะตีสนัขต้องดูเจ้าของ คนทั่วไปคงไม่กล้าทำอะไรกับนาง

แต่นางก็คิดผิด...ลีเพยจะเป็นคนทั่วไปได้อย่างไร

ดังนั้นเมื่อรอชนทีกกล่าวตามพิธีแล้ว ลีเพยก็เอ่ยขอบพระทัยของเฮา จากนั้นก็ยิ้มเย็นไปทางชูเยว่ “ข้าเองก็เพิ่งรู้ บ่าวของตำหนักคุณหญิงนั้นเข้าใจเรื่องกฎเกณฑ์เช่นนี้เองหรือ เมื่อเจอข้า ทำไม่ไม่คุกเขา”

ชูเยว่ได้ยืมคำพูดเช่นนี้ก็รู้สึกไม่ชอบมาพากล รีบลงไปคุกเขา “พระชายาโปรดอย่ากริ้ว นางกำนัลของตำหนักคุณหญิง ถานกฎคนสนิทของไทเฮาเป็นผู้สอนสั่งด้วยตัวเอง ย่อมต้องรู้ธรรมเนียมมารยาทแน่นอน บ่าวรีบร้อนมาส่งมอบรางวัลให้พระชายา ด้วยความใจร้อนจึงลະเลยพระชายาไปขอพระชายาโปรดอภัย”

ที่จริงแล้วชูเยว่โดนความผิดเช่นนี้ถือว่าค่อนข้างไม่ยุติธรรม แม้ว่านางกำนัลเมื่อพบพระสนมจะต้องทำความเคารพนั้นเป็นกฎ แต่นางเป็นนางกำนัลชั้นสูงคนสนิทของสองเฮา ในวันนี้มาส่งมอบรางวัลจากสองเฮา ดังนั้นแค่ค้อมตัวก็พอแล้ว พระสนมทั่วไปแล้วก็ไม่มีสาวเอาเรื่องอะไร แม้กฎเกณฑ์ในวังหลวงจะเข้มงวด แต่ก็มีจำเป็นต้องปฏิบัติเคร่งครัดไปเสียทุกข้อ

“เป็นข่าวที่เจ้าเล่ห์เสียจริง ทำความผิตยังคิดเล่นลิ้น ผานซุน ตบปาก!” ลีเพยไม่อภัยให้

ผานซุนซึ่งเป็นนางกำนัลคนสนิทของลีเพยมองไปทางชูเยวี่อย่างลั้งเล “พระชายา...” นางคิด นี้อย่างไรก็เป็นคนสนิทของเฮา ท่านอยู่ในวังหลัง ยังระรานคนไม่มากพออีกหรือ

“ตบปาก!” ลีเพยตอนนี้โทสะรุมเร้าใจ จะยังฟังคำเตือนอีกหรือ

ผานซุนเป็นคนสนิทที่มีความสามารถยอดเยี่ยมของลีเพย นางกำนัลผู้นี้ ยังคงมีสมอบอยู่บ้าง ถือเป็นกุนช้อครั้งหนึ่งของลีเพย อีกครั้งนั้นคือจวงเพย แต่น่าเสียดายตอนนี้นางกำลังแอบวางแผนการใหญ่ของตนไว้อยู่

สรุปแล้ว ผานซุนมักจะช่วยลีเพยวางแผนอยู่เสมอ ส่วนใหญ่แล้ว ลีเพยมักจะฟังนาง แต่เมื่อมีโทสะขึ้นมา แม้เทพไท่เทวดาองค์ใดมาห้ามก็ยังไม่เป็นผล นับประสาอะไรกับนางกำนัลเล็กๆ คนหนึ่ง

ดังนั้นตอนนี้ผานซุนรู้ แม้นางจะห้ามอย่างไรก็ไม่เป็นผล ทำได้แต่สงบปากคำ เดินไปตรงหน้าชูเยวี่ เงื่อฝ่ามือสะบัดใส่นางเบาๆ ตอนนี้นางได้แต่หวังว่าการตบเพียงหนึ่งครั้งจะไม่หลงเหลือร่องรอยใดๆ บนหน้าของชูเยวี่ ชูเยวี่จะได้ไม่ไปฟ้องของเฮาอะไรมากมาย

“เจ้าไม่ได้กินข้าวหรือไง!” ลีเพยไม่พอใจ

ผานซุนจำใจ ถอนหายใจยาว อย่างเข้าไปสะบัดหนึ่งที เสียงตบดังสนั่น ลีเพยจึงค่อยรู้สึกพอใจ

ในตำหนักคุณหญิง

เย่จินจินจับคางของชูเยวี่ มองดูรอยบวมแดงบนหน้านางโดยละเอียด ดวงตาทงส์หริ่ง ช่มโทสะเอาไว้ “ใครทำ!”

ชูเยวี่เองก็ไม่รู้จะเอ่ยสิ่งใด นางคิดว่าวันนี้ตนนุ่มบ่ามไม่คิดหน้าหลังเอง ถูกตบที่สองทีก็ถือว่าเป็นการสั่งสอนแล้วกัน ตำแหน่งของเฮาในตอนนี้อย่างกลืนไม่เข้าคายไม่ออก นางสมควรทำเรื่องวุ่นวายสร้างความเดือดร้อนให้แก่พระองค์ ดังนั้นช่วงบ่ายหลังจากที่นางแอบกลับมา ก็ให้ชูเพิงและนางกำนัล

ชั้นสูงอีกคนปรนนิบัติข้างกายของเธอ คิดไม่ถึงว่าของเธอเอ่ยถามซูเฟิงเพียงไม่กี่ประโยคก็เกิดความสงสัยขึ้น ซูเฟิงเองก็รู้สึกว้าวุ่นไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงรีบร้อนเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ร้องให้ขอของเธอช่วยให้ความเป็นธรรมกับซูเยวี่

“ของเธอโปรดคล้ายโทะสะ เป็นเพราะว่าเป็นผู้หาเรื่องสี่เพยก่อนต่อไปว่าจะรอบคอบ ระมัดระวังวจา ไม่ทำให้พระองค์ต้องเป็นกังวลอีกเพคะ”

“นางทำเจ้าก็เหมือนทำข้า” เย่จินจินยิ้มเย็น “ไม่ว่าอย่างไรข้าก็เป็นของเธอ รังแกคนของตำหนักคุณหนึ่ง ไม่คิดอยากมีชีวิตแล้วหรืออย่างไร!”

ซูเยวี่สีหน้าเปลี่ยน รีบลงไปคุกเข่า “ของเธอโปรดคล้ายโทะสะ จะพันจะหมิ่นความผิดทั้งหมดต่างเป็นความผิดของบ่าวเอง สถานการณ์ในวังหลังตอนนี้ของพระองค์อันตรายมาก มีคนมากมายเห็นขวางหูขวางตา เป็นก้างขวางคอ ฮ่องเต้เองก็ไม่ปกป้อง พระองค์ไม่ควรหุนหันพลันแล่นไปยุ่งเกี่ยว...”

“ข้ายังไม่จัดการสี่เพยตอนนี้แน่นอน” เย่จินจินโบกมือ ชัดซูเยวี่ที่กำลังตื่นตระหนก วังหลังตอนนี้ผู้ที่คุกคามตำแหน่งของเธอมากที่สุดคือเสียนเพย สี่เพยเป็นสุนัขขี้ขี้ ไม่ต้องให้นางสั่งก็กระตือรือร้นพุ่งไปกัดเสียนเพยเอง มีดีใช้ดีเช่นนี้ เหตุใดนางต้องรีบกำจัดทิ้งเล่า

ซูเยวี่ได้ยินเย่จินจินพูดเช่นนี้ อารมณ์ก็คลายลง นางเองก็รู้ แม้เธอจะมีนิสัยเป็นเอกลักษณ์ไปบ้าง แต่ก็ยังคำนึงถึงส่วนรวมอยู่

“แต่ว่า” สีหน้าเย่จินจินเย็นชาขึ้นมา “แต่ว่าจានี้ ไม่เอ่ยคงไม่ได้”

ใจซูเยวี่ที่วางไปแล้วก็ตั้งขึ้นมาใหม่ กำลังจะเอ่ยเตือน เวลานั้น ชั้นที่ตำหนักเฉียนชิงก็อัญเชิญพระราชโองการ ฮ่องเต้ทรงเรียกของเธอไปพบเขาที่ศาลาปู้ชิน

หากเป็นเรื่องที่จู่จิวเป็นผู้นำมานั้น ย่อมไม่ใช่เรื่องดีอย่างแน่นอน เย่จินจินเตรียมการในใจเป็นอย่างดี ก่อนรีบร้อนเดินทางไปศาลาปู้ชิน

ศาลาปู้ชินนั้นสร้างอยู่บนเกาะน้อยกลางสระไต้เย่ที่เกิดจากฝีมือมนุษย์

เพราะตั้งอยู่กลางฟ้าครามน้ำเขียวจึงได้ชื่อเช่นนั้น หากฤดูร้อน นั่งในศาลา รับความเย็นจากน้ำในสระ ตีมหาฆานิมุขยามฟ้าโปร้งดมกลืนปทุมที่มีไม่ขาด ยามฝนตกก็มองดูพรางฝนเลื่อนราง ดูแล้วเพลินเพลินเจริญใจเป็นอย่างยิ่ง หรือว่าในฤดูหนาวก็นั่งในศาลาล้อมเตาผิงกัน ชมทิวทิวสวยกลอน ฉกฉวยความผ่อนคลายในชีวิตก็นับว่าไม่เลว

เพียงแต่เวลานี้ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดไปมา ต้นไม้ใบหญ้าร่วงโรย เขามาถึงศาลาปีชุนทำไม คิดอะไรไม่ออกหรือ

เย่จินจินคิดไปคิดมาตลอดทาง ก็ไม่รู้ว่าในน้ำเต้าของจี๋อู่จิวนั้นขายยาอะไรอยู่ เมื่อมาถึงศาลาปีชุนจึงพบว่า ที่แท่นช่องเต้และหวางเจ้อก็แอบมาพบปะกันที่นี่

“หม่อมฉันถวายบังคมฝ่าบาท”

“สองเสาไม่ต้องมากพิธี”

เย่จินจินหยุดกายขึ้น รู้สึกว่าบรรยากาศไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไรนัก ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น หวางเจ้อรอบตาแดง นัยน์ตายังมีน้ำตารื้นอยู่ จี๋อู่จิวยืนอยู่กลางศาลา สีหน้าหนึ่งสงบ

บนโถ๊ะหินนั้นมีกระดาดวางอยู่หลายแผ่น ด้านบนนั้นเป็นรูปที่ยังวาดไม่เสร็จดี เย่จินจินเดินเข้าไปมองใกล้ๆ เป็นภาพผืนฟ้ากว้างนทียามสารทของจี๋อู่จิวที่มีสายเส้นเต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ศิลปะ อีกภาพเป็นภาพนกยวนยาง^๒ คู่หนึ่งนอนคล่องคอกอยู่ท่ามกลางพุ่มหญ้าแห้ง คิดแล้วคงเป็นฝีมือการวาดของหวางเจ้อ

“ช่างเป็นคู่ยวนยางป่าที่ดียิ่ง” เย่จินจินชมออกมาด้วยจริงใจ

ช่วงขณะหนึ่งหวางเจ้อหึ่งเขินทั้งละอาย หน้าแดงก่ำ นางมองไปทางจี๋อู่จิวอย่างระมัดระวัง ก็มหน้าลง สายตาอ่อนโยนนั้นมีความดูดนและความเคียดแค้นฉายอยู่วบหนึ่ง

ใบหน้าจี๋อู่จิวเก็บอารมณ์ไว้ไม่อยู่บ้าง หากว่าตามเหตุผลแล้ว เขา

^๒ นกเป็ดน้ำ

และหวางเจาเอ็งก็มีใช้ชาวบ้านชายโหนดหญิงชู้ที่แอบลอบมีความสัมพันธ์กัน ทั้งสองกำลังสนทนาวาดรูปฟ่อนคลายกายใจ มีสิ่งใดไม่ควร แม้ว่าสถานที่นี้ จะเปลี่ยวไปบ้าง แต่ก็สมควรหยุดเยียดให้เป็น ‘ยวนยางปา’^๓ กระมัง

แต่อาการกินปูนร้อนท้องเบาบางในใจนั้นคือสิ่งใดกัน...

“ฝ่าบาท ที่เรียกหม่อมฉันมาพบ มีสิ่งใดหรือเพคะ” เย่จินจินวาง ภาพลง หันไปทางจิวจิว

จิวจิวสีหน้าหนึ่งสงบ “สองเสาดูด้วยตัวเองเถิด”

เฟิงโหย่วเต๋อนำเย่จินจินเดินลงไปทางบันไดหิน เย่จินจินเดินมอง ไปที่ริมฝั่ง เกือบจะอาเจียนออกมา คิดในใจว่า มีคนตายวันเว้นวัน อีกทั้ง แต่ละศพก็ยิ่งเลวร้ายมากขึ้นไปอีก วันเวลาเช่นนี้ไม่รู้จะอยู่ต่อไปดีหรือไม่

ตรงหน้านั้นมีศพศพหนึ่ง ผิวหนังโดนแช่จนเหี่ยวย่นชืดขาวคล้ายกับ แป้งหมักหม่นโถววม่นน้ำ ดีที่หน้าตายังพอแยกแยะได้อยู่ เย่จินจินขมวดคิ้ว มองศพนั้น ถ้ามคนรอบตัวว่าเรื่องเป็นมาเช่นไร

ที่แท้ศพนี้จิวจิวเป็นผู้พบ ผู้ตายนั้นถูกมัดมือมัดเท้า อุดปากไว้ โยนลงสระไต้เย่ ขณะที่ลอยในสระ จิวจิวที่มีสายตาล้ำเลิศบังเอิญไปเห็นเข้า รีบมีรับสั่งให้คนนำขึ้นมา

คิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้จะเป็นนางกำนัลคนสนิทของหวางเจาเอี๋ หวางเจาเอี๋ เห็นครั้งเดียวก็จำได้ ตกใจจนเกือบจะหมดสติไป

วังหลังมีนางกำนัลชั้นที่ตายไปก็มีใช้เรื่องแปลกอันใด แต่หากบังเอิญ ไปอยู่ต่อหน้าห้องเต้เข้าละก็ เห็นท่าไม่ดีเสียแล้ว

จิวจิวก็มีเหตุผลในการตำหนิเย่จินจินอีก คำพูดนั้นแตกต่างกับคราว ที่แล้วไม่กี่มากนัก สรุปลงก็คือตำหนิเย่จินจินที่ทำหน้าที่บกพร่อง ไม่ เหมาะกับการเป็นสองเสาดู เย่จินจินเกือบจะสวนกลับไปว่า “อย่างนั้นเจ้า ก็ปลดข้าออกสิ” โชคดีวาจาที่ขึ้นมาถึงปากก็ถูกนางกลืนลงไป นางท่องไปมา ในใจว่า เรื่องเล็กทนมไม่ไหวจะทำให้เสียการใหญ่

^๓ หมายถึง ชายหญิงที่มีความสัมพันธ์กันโดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน

ตำหนักไปหลายประโยค จี๋อู้จิวก็สบายใจ ตรัสอีกว่า “วังหลังกลับมีการฆ่าคนเป็นผักปลาเช่นนี้ ไม่มีชื่อไม่มีแป เราขอสั่งให้สองเฮาจัดการระเบียบวังหลังเสียใหม่ ต้องทำให้วังหลังสงบสุขปลอดภัยให้ได้”

เมื่อฟังจบเย่เงินจินก็ยิ้มเย้น จี๋อู้จิวที่เป็นโอรสสวรรค์จะเห็นชีวิตของนางกำนัลเล็กๆ คนหนึ่งอยู่ในสายตาได้อย่างไร เห็นชัดว่าเขาฉวยโอกาสนี้จัดระเบียบวังหลัง หากนางต่อหน้าทำอย่างลับหลังทำอีกอย่าง จี๋อู้จิวจะต้องจับข้อบกพร่องของนางแน่ หากว่าจัดระเบียบอย่างเต็มกำลัง ไม่รู้ว่าต้องลงโทษคนทั้งในที่ลับและที่แจ้งมากน้อยแค่ไหน นางที่เป็นสองเฮาตำแหน่งนี้ก็อยู่ในสถานะที่กลิ่นไม่เข้าคายไม่ออกอยู่แล้ว ฝ่าบาทไม่โปรด โทเฮาไม่รัก หากในตอนนี้อยู่ก่อนเรื่องใหญ่เช่นนี้ เกรงว่าคงไม่มีแม่แต่ที่จะยื่น

“จี๋อู้จิวช่างเจ้าเล่ห์เพทุบายนัก ไม่ใช่คนดีเลย!” หลังกลับมาถึงตำหนักคุณหญิงเย่เงินจินก็ทนไม่ไหว ก่นด่าออกมาอย่างไม่ระวัง

ซูเย่รวตกใจจนหน้าสีซีด ไม่ได้สนใจฐานะ รีบร้อนเอามือไปปิดปากเย่เงินจิน “สองเฮาเพคะ ไม่ได้เด็ดขาด!” แม้ว่าจะอยู่ในตำหนักคุณหญิงแต่ใครจะรู้ว่าที่นี่ไม่มีหูตาของฮ่องเต้ วาจาเนรคุณเช่นนี้ แม้แต่คิดยังมีควรนับประสาอะไรกับการเอ่ยพระนามฮ่องเต้โดยตรงเลย นางพูดออกมาโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง ไม่รู้ว่าควรเรียกว่าเป็นความกล้าหาญหรือเลอะเลือนดี

ซูเย่รวตกใจจนรีบลงไปคุกเข่า สีหน้าเคร่งขรึม “สองเฮาเป็นคนฉลาด บ่าวขอบังอาจ วันนี้ขอกล่าวตามความเป็นจริง วังหลังที่มีผู้ใดที่ไม่หน้าเนื้อใจเสือบ้าง อย่างสี่เพย หากนางโง่เขลา จะเดินมาถึงตำแหน่งในวันนี้ได้อย่างไร ย่อมต้องมีวิธีในการข้ามผ่านมา พระนางเป็นนายแห่งหกตำหนัก ตำแหน่งยิ่งนำเคารพเพียงใด สถานการณ์ก็ยิ่งอันตรายเท่านั้น ในวังหลังแห่งนี้มีสายตาใหญ่หรือไม่รู้ก็คู่คอยจ้องมองพระองค์อยู่! บ่าวติดตามพระองค์มาหลายปี รู้ถึงนิสัยใจคอของพระองค์ ตอนอยู่ตระกูลเย่ทรงเติบโตอยู่ในใจกลางฝ่ามือ ขอลมได้ลม ขอฝนได้ฝน โกรธหัวเราะร้องให้ ไม่ว่าสิ่งใดก็สมปรารถนา แม้ว่าจาและการกระทำจะไม่เหมาะสมไปบ้าง ในจวนตระกูลเย่

ทั้งบนล่างก็ไม่มีผู้ใดสามารถฝืนใจได้ว่าลงโทษพระองค์ได้ แต่ว่าวังหลวงแห่งนี้มีโช้วจนตระกูลเย่ ที่นี้ไม่มีรักใคร่พระองค์ ไม่มีใครปกป้องพระองค์ แม้แต่คนเดียว! ตรงกันข้าม ทุกคนคิดร้ายต่อพระองค์ ล้วนต้องการให้พระองค์ถึงที่ตายทั้งนั้น!”

เย่จินจินตกใจสะดุ้ง “ยังมาว่าซ้ำอีก เจ้าเองก็คิดอะไรก็พูดออกมาเหมือนกัน”

“ป่าวเองก็จนปัญญา ขอเพียงพระองค์ฟังคำเตือนก็พอ ป่าวรู้ว่าทรงเข้าใจดี แต่แค่ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ หากเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าผลลัพธ์คงจะเลวร้ายจนไม่กล้าจะนึกถึง หากพระองค์ไม่คิดถึงตัวเอง ก็คิดถึงตระกูลเย่เถอะเพคะ!”

“เจ้าลุกขึ้นมาก่อนเถิด” เย่จินจินว่าไปพลางเช็ดคางขึ้นเล็กน้อย ชูเฟิงรีบไปพยุงชูเยว่ขึ้นมา

เย่จินจินถอนหายใจ เอ่ยว่า “ใครๆ ต่างก็คิดว่าข้าจะช่วยคุ้มครองตระกูลเย่ได้ ถ้าแม้แต่ตัวข้ายังไม่รอด แล้วจะสามารถคุ้มครองตระกูลเย่ทั้งตระกูลได้อย่างไรเล่า”

นับแต่อดีต ชุนนางผู้ทรงอำนาจก็ดีหรือเชื้อพระวงศ์ก็ดี หากว่าคิดจะรวบอำนาจ อย่างแรกที่คำนึงถึงคือราชสำนักอ่อนแอ แต่ทุกวันนี้จู่จิวยังคงกระโดดโลดเต้นไปมาอยู่ ร่างกายไม่มีโรค สมอาก็ไม่มีปัญหา ขยันรับผิดชอบในหน้าที่ ไม่มัวเมาสุรานารี ทั้งยังมีจิตใจเลวทรามอีก คนเช่นนี้จะยอมให้ตระกูลเย่ขึ้นเป็นใหญ่ได้งั้นหรือ หากกล่าวว่าจู่จิวเป็นพยัคฆ์ที่กำลังเติบโต เยชีวหมิงก็คงเป็นสิงโตที่ใกล้ปลดระวาง ไม่ใช่ว่าเย่จินจินไม่เชื่อท่านปู่ของตน แต่ความจริงมันเป็นอย่างนั้น เวลายืนอยู่ข้างของจู่จิว แม้ว่าตระกูลเย่จะชนะไปบ้างนิดหน่อยก็ได้เสียหายอันใด

อีกทั้งตนก็เสมือนต้นไม้ต้นลมแล้ว ตระกูลเย่ยังมีของเขา ได้ชื่อว่า ‘เชื้อพระวงศ์อยู่’ จะไม่เป็นที่เกลียดชังได้อย่างไร

จากนั้นก็ถอนหายใจยาวอีกครั้ง เย่จินจินคิด หมากของเขาดานี้ ท่านปู่ท่านเดินผิดไปจริงๆ!

“คนดีจะเป็นช่องเตี๋ตี๋ได้อย่างไร” จี๋อู๋จี๋อวยขึ้นหลังจากที่ได้ยินรายงาน
ขณะวางพู่กันในเมืองลง เสียงเขาไม่ดังมากนัก คล้ายกำลังพูดกับตัวเอง แต่ก็
คล้ายพูดให้คนรอบกายฟังด้วย

ที่ตรงนั้นมีแค่คนที่สองคน สองคนนั้นต่างก็ไม่มีลีลพิธีเอ่ยแสดงความ
คิดเห็นได้ ดังนั้นจึงก้มหน้าลง สีหน้าแสดงความเคารพ

“พวกเจ้าออกไปก่อน”

“บ่าวทูลลาพะยะคะ” ผู้ที่คุกเข่าอยู่ที่พื้นลุกขึ้นยืน จากนั้นก็ค้อมตัว
ถอยออกไปอย่างนอบน้อม หากชู่ยเว่ได้เห็นหน้าของเขา ย่อมมิใช่คนแปลกหน้า
อย่างแน่นอน

รองจนกระทั่งในห้องนั้นเหลืออยู่แค่สองคน จี๋อู๋จี๋อวยขึ้นมา “สองเฮา
ช่างเป็นผู้ที่เข้าใจคนเสียจริง”

“สมกับที่เป็นหลานสาวของใต้เท้าเอ่” เฟิงโหย่วเต๋อพูดคล้อยตาม
แม้ว่าคำพูดนี้จะสมเหตุสมผล แต่มีใช้ในเวลาที่เหมาะสม คล้ายกับย้าเต๋อเอน
จี๋อู๋จี๋อวยว่าเขาควรมองนางเป็นศัตรูดั้งเดิม

จี๋อู๋จี๋อวยกวาดตามองเฟิงโหย่วเต๋อแวบหนึ่ง หันกลับแล้วเอ่ยถามว่า
“นางกำนัลของนางชื่อว่าอะไร ชู่ยเว่?”

“ทูลฝ่าบาท เป็นชื่อนั้นพะยะคะ”

“หมิ่นนามเสียนเพย”

ฝ่าบาทนั้นคล้ายว่าจะต้องใจเสียนเพยจริง เฟิงโหย่วเต๋อคิดในใจ
คิดถึงแม้กระทั่งเรื่องนี้ ชู่ยเว่เป็นนางกำนัลคนสนิทของสองเฮา ชื่อนั้น
จะ ‘หมิ่น’ หรือ ‘ไม่หมิ่น’ ขึ้นอยู่กับคำพูดคำเดียวของสองเต๋อ อย่างไรก็ตามเสีย
ความแตกต่างของสองเฮาและพระชายานั้นก็คือภรรยาหลวงและอนุภรรยา
เสียนเพยจะได้รับความโปรดปรานมากเพียงใด นางก็เป็นแค่อนุเท่านั้น

เฟิงโหย่วเต๋อคิดว่าฝ่าบาทจะมีพระบัญชาให้เย่เจินเจินเปลี่ยนชื่อของ
ชู่ยเว่ แต่ว่ารอลแล้วรอลเล่าฝ่าบาทก็ไม่เอ่ยวาจาต่อ เขาเงยหน้าไปมอง พบว่า
จี๋อู๋จี๋อวยกำลังยกพู่กันขึ้น นั่งเขียนราชสาส์นที่เพิ่งอ่านต่อจากเมื่อครู่ พู่กัน
สีแดงสดกำลังเคลื่อนที่ไปมาบนอักษรสีหมึก สะดุดตาอย่างยิ่ง

“...” เฟิงโหย่วเต๋อไม่รู้ว่าตนควรจะเป็นคนเอ่ยถามฝ่าบาทเองหรือไม่
 อยากรจะเอ่ยแต่ก็หยุดอยู่นาน สุดท้ายคำพูดก็มาถึงที่ปาก จี๋อู่จิวจิวๆ ก็เงยหน้า
 ขึ้น มองหน้าเขา นัยน์ตาระจ่างไร้คลื่น แต่กลับมีกระแสเย็นซาออกมา
 ในใจเขาตระหนก รีบก้มหน้าแต่โดยดี

จี๋อู่จิวเปิดราชสาส์นอีกฉบับ ราชสาส์นฉบับนี้มาจากผู้บัญชาการ
 สามค่ายทหารที่เพิ่งเข้ารับตำแหน่งใหม่ เนื้อหาคือกราบทูลเชิญฮ่องเต้มา
 ตรวจสอบพลค่ายทหารทั้งสามด้วยตนเอง

ที่ต้องการก็คือคนที่รู้จักสิ่งใดควรไม่ควรเช่นนี้ละ

หลายวันมานี้เย่จินจินกำลังสืบทอดนางกำนัลจนน้ำอยู่ ในวังหลวงก็มีข่าวลือ
 ทั่วทุกแห่ง ผู้คนต่างก็เล่าเรื่องนางกำนัลที่เสียชีวิตที่ศาลาปีชุนมาเข้าฝัน
 เย่จินจิน ร้องเรียนต่อของเส้าว่าถูกทำร้ายอย่างไม่เป็นธรรม ทั้งยังชี้ตัว
 คนร้ายที่ลงมือ

แต่คนใกล้ชิดของของเส้านั้นปากแข็งนัก ลอบถามอย่างไรก็ตามอะไร
 ไม่ได้เลย มีแค่ซูเฟิงที่ปากไวไปบ้าง เผยออกมานิดหน่อย บอกว่าคนร้ายนั้น
 ลอบหลู่เทพบุปผา คำพูดนี้ถูกเหล่าขันทีนางกำนัลเสริมปั้นแต่งจนเสมือนจริง
 ถึงขนาดพูดว่าของเส้าไม่จำเป็นต้องลงมือเอง คนร้ายคนนั้นจะต้องถูกเขียน
 บุปผาจัดการอย่างแน่นอน

นั่นยิ่งเหลือเชื่อเข้าไปใหญ่ ลอบหลู่เขียนบุปผาขึ้น มีการตีความ
 หลายแบบ มีทั้งดวงลอบหลู่ หรือนามลอบหลู่ หรือว่าวันเวลานั้นสถานที่นั้น
 เฟิงลอบหลู่...ของเส้าหมายถึงแบบใดกัน

จี๋อู่จิวเมื่อได้ยินเรื่องนี้เข้าก็แค่น้ำลายสอเท่านั้น สร้างเรื่องภูตผีมาหลอก
 คน ดูซิว่านางจะมีลูกไม่อะไรอีก

ลูกไม้ของเย่จินจินนั้นเรียบง่ายมาก นางไม่ได้ตั้งใจสืบทอดจริงๆ
 ว่างหลังนั้นมิวิญญาณพยายามมากมาย นางก็แค่อยากได้ผีตายแทนเพื่อมา
 เป็นข้ออ้างให้กับจี๋อู่จิว สำหรับหาผีตายแทนแบบไหนนั้น แน่หนอนว่าย่อมเป็น
 คนที่นางเกลียด

หลายวันมานี้คนที่นางเกลียดมากที่สุดคือผานซุน นางกำนัลผู้ตบชู้เเยวี่ของนาง

อีกทั้งชื่อของผานซุนนั้นยังสามารถตีความได้ว่าลบลู่เขียนรูปผา

วันนี้หวังไหย่วฉายประคองแขนของเย่จินจินไปเดินเล่นที่อุทยานหลวงมองเห็นเงาร่างเหยียดตรงผู้หนึ่งนำอาหารองครักษ์กลุ่มหนึ่งผ่านมาจากที่ไกลๆ เมื่อเห็นสองเฮาเสด็จ พวกเขากรีบบลออกไป ในวังหลังนั้นองครักษ์สามารถเดินไปมาอย่างอิสระในเขตตรวจตราของตน แต่หากไม่มีเรื่องจำเป็นอันใดเมื่อเห็นพระสนมย่อมต้องรีบหลบเลี่ยงไป

“หัวหน้ากองลู่” เย่จินจินเรียกผู้นำคนนั้น

ลู่สี่ไต้ยีนเย่จินจินเรียกตนจึงเดินขึ้นหน้ามา คุณเข่าซันเข่าข้างหนึ่ง “หม่อมฉันถวายบังคมของเฮา”

ผู้ที่อยู่ตรงพื้นสวมชุดขุนนางสีแดงเข้ม ลายปักบนเสื้อที่แสดงให้เห็นว่าเป็นนายทหารชั้นสี่คือลายพยัคฆ์คำรามกลางป่าเขา ศีรษะสวมหมวกจิ้งจอกชายคาหมวกใช้ผ้าสีเดียวกันกับขอบอยู่ คนผู้นี้ร่างกายสูงใหญ่ ก้าวย่างปราดเปรียว เวลาเดินนั้นสีกลืนอายเย็นเยียบเฉพาะผู้ฝึกยุทธ์แผ่ออกมา เมื่อคุณเข่าซันหลังและสะโพกตั้งตรง ไม่สั่นคลอนแม้แต่นิด คล้ายกับแกะสลักจากหินก็มีปาน

เมื่อเห็นคนที่เติบโตขึ้นมาด้วยกัน ทั้งความนอบน้อมและความเห็นห่างในเวลาทำให้เย่จินจินรู้สึกไม่คุ้นเคยเท่าใดนัก นางมองหมวกสีดำของเขา “เจ้าเงหน้าซันเถิด”

“หม่อมฉันมีกล้า”

“เปี้ยว...”

“ฝ่าบาท! ฝ่าบาท...มีสิ่งใดจะบัญชาพะยะคะ”

เย่จินจินมีคำพูดมากมายที่อยากจะพูด แต่นางก็เข้าใจฐานะของตน ในตอนนี้ รอบตัวมีหูดมากมาย ในตอนนี้ไม่ใช่เวลาคุยเรื่องอดีตกับเขา คิดไปคิดมา นางจึงเอ่ยถามแคว่ว่า “เจ้ารู้จักคนของต้าหลี่ชื่อหรือไม่” ต้าหลี่ชื่อนี้เป็นหนึ่งในสถานที่ทำการตัดสินโทษโดยเฉพาะ คดีหนอคดี นางอดไม่ได้ที่จะ

ขมวดคิ้ว

ลู่อลืคิดสงสัยในใจ แต่ยังไม่ตอบกลับไปว่า “หม่อมฉันมีคนรู้จักอยู่
ในนั้นอยู่บ้างพะยะค่ะ สองเฮามีสิ่งใดจะบัญชา”

“ไม่มีอะไร ก็แค่อยากให้ผู้ช่วยไปถามให้ซ้ำ ที่ตำหลิซื่อ มีใครอยาก
เป็นชั้นที่บ้างไหม”

“...”

หลังจากที่มองส่งเย่เจินเจินจากไปแล้ว ลู่อลืก็ค่อยรู้สึกดีขึ้น คิดไป
คิดมากก็ขมวดคิ้วส่ายหน้า เงินเงินนี้ล้วยตรงไปตรงมา อยู่ในวังหลังไม่รู้ว่า
ต้องทุกข์ทนแค่ไหน

หลังจากที่เย่เจินเจินเดินไปชั่วคราว ทันใดนั้นก็มีคนนำกำนัลรีบร้อนวิ่ง
เข้ามา กระซิบข้างหูเย่เจินเจินไม่กี่ประโยค เย่เจินเจินหรีตาลง “ไปพา
นางมา”

ผ่านไปชั่วคราว นางกำนัลสีหน้าอับจนคนหนึ่งก็ถูกลากเข้ามา เมื่อเห็น
เย่เจินเจิน ก็คุกเข่าโขกศีรษะคำนับเสียงดัง “สองเฮาโปรดทรงไว้ชีวิต!”

“เจ้าเป็นคนของตำหนักไต่”

“ทุลสองเฮา บ่าวเป็นคนของตำหนักฉือหนิงเพคะ”

เย่เจินเจินไม่ถามต่อ โบกมือ “พานางไป”

เข้าไปโดยบังเอิญจริง เย่เจินเจินไม่คิดว่าที่ตนหวานข้าวเปลือกไป
ตามใจจะสามารถล่อนกได้จริง นางกำนัลผู้นี้ตอนกลางวันเผากระดาษเงิน
ที่สวนดอกไม้ ก็ไม่รู้ว่าจิตใจเข้าสู่หลุมพรางเองหรือว่าถูกข่าวลือทำให้กลัว
คิดว่าตนไปยั่วโทษของเซียนบุปผาเข้าจริง ๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นเช่นไร เรื่องนี้
ก็ไม่จำเป็นต้องสืบต่อ วังหลังเกิดเรื่องขึ้น ไม่มีใครกล้าพูดให้ร้ายตำหนัก
ฉือหนิง ดังนั้นสิ่งที่นางควรทำก็คือ คนร้ายตัวจริงของฆาตกรรมในครั้งนี้
สามารถปิดปากคนโตเต็มวัยโยนลงสระไต้เย่ตอนเด็กตื่นที่ยุ่งคินโดยไม่สงสัย
ใดๆ คงไม่ใช่เรื่องที่นางกำนัลสามารถจัดการได้ด้วยคนเดียว

แต่เหตุใดไต้เฮาต้องลงมือกับหวางเจาอี้ นั่นเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ยากยิ่ง
หวางเจาอี้ตำแหน่งไม่สูง ทั้งยังไม่ได้ได้รับความโปรดปรานเท่าใดนัก อย่างไรก็ตาม

ก็เพียงจะลืมนตาอำปากเท่านั้น ไม่อาจคุกคามตำแหน่งใครได้ เย่เงินเงินคิดไป คิดมาก็สามารถสรุปได้แล้วว่า นางก้านัลโชคร้ายคนนั้นคงเห็นสิ่งที่ไม่ควร เห็นเข้า

ไม่ว่าจะเป็นเช่นไร เรื่องนี้ก็ถึงที่สุดลงแค่นี้ สามารถทำให้ตำหนัก นือหนิงชายหน้า แล้วยังอุตปากของจี้จู้จี้ได้อีก

ส่วนเรื่องจัดระเบียบบทตำหนัก...เฮอะ ๆ ทรงอยากให้จัดระเบียบ หม่อมฉันจัดระเบียบให้พระองค์อย่างดีเลย

วันที่สิบสองเดือนเก้า ฟ้าโปร่งเมฆบาง

ตอนเช้าตรู่ จี้จู้จี้ได้นำขบวนทหารม้าขึ้นไปยังสามค่ายทหารที่ซาน เมืองหลวง ในวันที่คนที่ตื่นเช้าอาจจะโชคดีได้เจอพระพักตร์ของโอรสสวรรค์ คนปัจจุบันบนท้องถนน ศีรษะสวมมงกุฏ บนกายนั้นสวมเกราะลายมังกร เท้าสวมรองเท้าสีดำพื้นขาวขลิบทอง ซีม้าหนุ่มสีขาवलอดไม่มีสีอื่นมา ปลอมปน ช่วงเอวห้อยกระบี่ล้ำค่า หลังสะพายธนูแกะสลัก หน้าตาหล่อเหลา ตั้งภาพวาด อดอาจสามารถตั้งเทพ

แม้ว่าท้าวพระวรกายจะเปี่ยมไปด้วยกลิ่นอายเศรษฐกิจใหม่ที่ประโคนแต่ง แต่ส่วนใหญ่คนทั่วไปชมชอบลักษณะเช่นนี้ ดังนั้นสาวใหญ่สาวน้อยต่างก็มอง จนเคลิ้ม จนกระทั่งคนข้างๆ ดึงเสื้อผ้าเตือนสติพวกนาง “ขอทรงพระเจริญ หมื่นปี หมื่นปี หมื่นๆปี!”

เสื้อเกราะมังกรทองที่ส่องแสงสเปตาคานั้นได้เปิดเผยฐานะของจี้จู้จี้ ไปนานแล้ว

จี้จู้จี้อารมณ์ดียิ่ง มีคนมาจ้องหน้าเขาก็ไม่รู้สึกรู้ว่าเสียมารยาทอันใด สายตาเขามองตรงไม่วอกแว่ก ควบคุมม้าอย่างระมัดระวังไม่ให้เกิดอันตราย ต่อคนบนถนน องค์กรฯที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีประจำที่หน้าขบวน และปิดท้ายหลังขบวน ยังมีอีกสิบแปดคนที่คอยคุ้มกันการเสด็จอย่างลับๆ ดังนั้นแม้แต่คนตาบอดยังรู้ฐานะของเขาเลย แต่ความปลอดภัยของเขาได้รับการคุ้มกันเป็นอย่างดี

เมื่อใกล้ออกนอกเขตเมือง ผู้คนบางตา เขาจึงควมม้าหนุ่มพุ่งทะยาน
ไปยังจุดหมาย

ฮ่องเต้อยู่นอกวังวุ่นวายกับการตรวจพลอยู่นั้น เย่เงินเงินเองก็มีได้
อยู่ว่าง

หากกล่าวตามความเป็นจริงแล้ว นี่ถือเป็นวันที่ยุ่งที่สุดนับตั้งแต่เข้า
วังหลวงมา

ที่เรียกว่าจัดระเบียบวังหลังคือ หากมีพวกที่คิดร้ายกับตำแหน่งคุณหญิง
ให้หาวิธีเก็บกวาด หากมีพวกที่สามารถต่อกรกับคู่แข่งให้หาวิธีชิงตัวไว้ หากว่า
เป็นสายลับหรือมีท่าทีคลุมเครือก็ต้องคิดหาวิธีโยกย้ายตำแหน่ง...ไม่ปล่อยให้
ให้ใครก็ตามมีโอกาสทำอันตรายนางได้

ข้อสุดท้ายก็คือ กระจายความเกลียดชัง ต้องไม่ให้สายตาทุกตำแหน่ง
มุ่งตรงมาที่ฮ่องเฮาเพียงที่เดียว ยกตัวอย่างเช่น รื้อคดีเก่าแสร้งว่ามีคน
มาฟ้องฮ่องเฮา จึงเอาคนของซีผินไปให้สี่เพยแทน เอาคนของสี่เพยไปให้
เสียนเพยแทน

สรุปแล้ว จากการจัดระเบียบครั้งนี้ คนของตำแหน่งคุณหญิงเกินครึ่ง
ต่างก็ถูกเช่าเวลาจัดการ แต่ละคนต่างก็มีโทษของตัวเอง ในฐานะที่เป็นนาย
ของหกตำหนัก ในที่นี้เย่เงินเงินล้อมรอบไปด้วยหุบตามากมาย เกรงว่าเวลานี้
ตำแหน่งคุณหญิงคงร่วงไหลแบบตะแกรงไปแล้ว ข้อนี้นางรู้นับตั้งแต่วันที่เข้าวัง
แต่การตรวจสอบก็ไม่สามารถตรวจสอบชัดเจนได้ ดังนั้นพวกที่ถูกไล่ออกไปนั้น
นางก็ไม่มั่นใจว่าใช้ทุกคนที่มีปัญหา นางให้ซูเยวี่และซูเฟิงสองคนสำรวจอยู่
หลายเดือน หากมีข้อสงสัยแม้เพียงเล็กน้อยก็ไม่ควรเก็บไว้ดีที่สุด หรือโยน
ออกไปทำงานข้างนอกแทนเสียเลย ส่วนอื่นๆนอกจากนี้ก็ถูกนางจับออกมา
ด้วย ส่วนใหญ่แล้วก็เป็พวกที่วันๆไม่ทำงาน เอาแต่โอ้หังอวดดี ทำให้
ผู้คนเกลียดชัง สำหรับการจัดการคนพวกนี้ แม้จะมีคนไม่ชอบอยู่บ้าง
แต่ส่วนใหญ่ก็ดีใจให้ร้องมากกว่า นางก็ถือว่าซื้อใจคนแล้วกัน ส่วนเรื่อง
การโยกย้ายคนของแต่ละตำหนักก็ได้เกี่ยวข้องกัน

ในวันนี้วังหลวงดำเนินได้เผชิญการตัดสินใจโหดในวังหลวงที่ใหญ่ที่สุด

ในรอบหลายร้อยปีนับตั้งแต่ก่อตั้งราชวงศ์มา

ข้างนอกตำหนักคุณหญิงนั้นมีคนคุกเข่าจนแน่นขนัดไปหมด สถานการณ์นี้เข่าขวัญผู้คนเป็นอย่างไร มีคนไม่น้อยมามุงดู มีเหล่านางกำนัลและชั้นที่กระทั้งเหล่าพระสนมเองก็มาด้วย แต่ละคนสีหน้าหนึ่งสงบ ราวกับมาร่วมพิธีงานศพ แต่พวกเขาไม่กล้าเข้าไปใกล้เกินไป เกรงว่าจะโชคร้ายไปด้วย

หวังโหยวฉายโก่งคอขึ้นเพื่ออ่านนาม ผู้ที่ถูกเรียกถึงจะขานรับว่า “หม่อมฉันผิดไปแล้ว” บ่าวแต่ละคนนั่งกันคนละอิฐ คุกเข่าเรียบร้อยเป็นอย่างไร มีความคล้ายคลึงกับทหารในสามค่ายใหญ่เขตซานเมืองที่กำลังรอรับการตรวจพลอย่างยิ่ง คนสุดท้ายที่ถูกขานนามคือฝานซุน นางไม่ทำตามแบบผู้อื่น ใช้พื้นที่อิฐแถวยาวแต่เพียงผู้เดียว คุกเข่าอยู่แถวหน้าสุดของคนทั้งหมดราวกับเป็นผู้นำฝูงแพะ

นางกำนัลและชั้นที่ทั้งหมดร้อยยี่สิบเก้าคน หลังจากถูกขานนามครบแล้วก็เริ่มการลงโทษ

การลงโทษแบ่งเป็นสามระดับ ยี่สิบไม้ สี่สิบไม้ หกสิบไม้ ส่วนใหญ่แล้วก็อยู่แค่สองระดับแรก ผู้ได้รับกิตติมศักดิ์หกสิบไม้มีเพียงแต่ฝานซุนคนเดียวเท่านั้น

เนื่องจากมือตีไม่พอ การลงโทษจะต้องดำเนินการไปที่ละกลุ่ม เริ่มจากยี่สิบไม้ก่อน บ่าวที่โดนยี่สิบไม้ก็เตรียมตัว ได้ยินเสียงร้องห่มร้องไห้ราวกับผีสงหามาป่าของคนที่ถูกตี ผู้คนที่มุงดูไม่มีใครไม่ตระหนก บางคนขวัญกล้าไม่พอถึงกับหันหลังและอุดหู ก็ไม่รู้ว่าจะทำไม

ส่วนพวกที่รอการโบยตีก็ยิ่งเลวร้ายไปอีก คนส่วนใหญ่ตกใจจนเหงื่อท่วมตัว บ้างก็ร้องไห้บ้างก็กรีดร้อง ยังมีกลัวจนฉีราดออกมา

โบยผ่านไปยี่สิบทีก็ไม่มีแรงจะกรีดร้องแล้ว หลังจากลากกลุ่มนี้ออกไปแล้วก็ถึงคราวของรอบยี่สิบที่

รอจนกระทั่งรอบยี่สิบที่เรียบร้อย ก็เหลือเพียงแต่ฝานซุนคนเดียวแล้ว หลังจากที่ผ่านการทูลณจิตใจไปแล้วสองครา ฝานซุนตกใจจนแทบสิ้นสติไป แต่หลังจากที่โบยไปหนึ่งที นางก็ฟื้นขึ้น กรีดร้องโหยหวน

“หยุดมือ ข้าสั่งให้หยุดมือ!”

ลีเพยมาด้วยท่าที่ดูร้าย หวังโหยวฉายส่งสายตา ชั้นที่ที่มากด้วย
พละกำลังของตำหนักคุณหญิงสองคนก็จับนางเอาไว้

“หม่อมฉันขอบังอาจทูลถามของเฮา ผ่านขุนกระทำให้สิ่งใดผิดเพคะ”

“โอ๊ย! โอ๊ย! โอ๊ย!!!”

เย่จินเจินยิ้มให้กับเสียงกรีดร้องของฟานซุนพลางตอบกลับว่า “สอง
สามปีก่อนคดีแห่งพระครุภักดิ์ของซุนเจี๋ยอี่ ปีเดียวกันคดีวางยาในอาหารของ
อู่เจาอี่ ปีก่อนคดีวางเพลิงตำหนักของซีผิน ปีนี้คดีตกน้ำของฮู่ผิน มีเรื่อง
ใดบ้างที่ไม่เกี่ยวข้องกับนาง!” เย่จินเจินพูดโพล่งไปหลายเรื่อง ที่จริงแล้ว
นางไม่ได้สืบคดีเหล่านี้ชัดเจน แต่ในวังหลังที่ลีเพยกำเรือเสิบสานมาโดยตลอด
มีเรื่องซำร้ายมาถามนางก็ถือว่าถูกไปเสียครึ่ง กล่าวอีกที หากว่าเข้าใจผิดแล้ว
อย่างไรเล่า ข้าก็ตั้งใจจะใส่ร้ายป้ายสีเจ้าอยู่แล้ว

“คดีวางเพลิงตำหนักของซีผินไม่ใช่นางเป็นคนทำ!”

“เช่นนั้นก็หมายความว่าคดีอื่นนางเป็นคนทำนั่นสิ”

“...”

“ลีเพยเพคะ หม่อมฉันไม่เป็น...โอ๊ย!”

“เจ้า...มันชั่วช้าสามานย์!” ลีเพยดีนรน ดวงตาทั้งสองเบิกกว้าง ทั้ง
ร้อนรนทั้งเกลียดชัง

เย่จินเจินยิ้มน้อยๆ “ถ้าใช้คำพูดเช่นนั้นกับข้างนี้หรือ ซู่เฟิง ตบปาก”

“เพคะ” ซู่เฟิงเดินไปข้างหน้า กำลังจะเงื้อมือ ลีเพยกลับยิ้มเย้นเอ่ยว่า
“เจ้ากล้า!”

ถึงอย่างไรซู่เฟิงก็เป็นแค่นางกำนัล มือค้ำนั่งกลางอากาศ จะตกก็มีตก

“นางไม่กล้า ข้ากล้า” เย่จินเจินเดินเข้ามา เงื้อมือขึ้นมาก็คือตบ
เสียงตบนั้นถูกเสียงกรีดร้องของฟานซุนกลบไว้ ไม่ได้มีผลลัพธ์ที่ทำให้ใจหาย
ใจครว้า แต่หน้าของลีเพยบวมขึ้นแล้ว ใบหน้าปรากฏรอยนิ้วทั้งห้า

“เจ้ากล้าก็ลองตบข้าอีกทีสิ!”

“ได้สิ” ไปอีกฝ่ามือ

คนมากมายเห็นจากที่ไกลว่าเย่เงินเงินตบหน้าสี่เพย ก็รู้สึกคลายโทสะ
ได้ดียิ่ง

“เจ้า! เจ้า! เจ้า! ตีมาก! รอส่องเต้กลับมา รอส่องเต้กลับมา...”

“ส่องเต้เดี๋ยวกี้กลับมาแล้ว” เย่เงินเงินสะบัดมือไปมา “สี่เพยจิตใจ
ไม่ปกติ รีบพาตัวกลับตำหนักหลู่หาเถิด”

หลังจากสี่เพยถูกส่งตัวกลับไป เย่เงินเงินหันกาย เอยกับผานซุนว่า
“เมื่อครู่ที่เจ้านายโดนตบสองทีก็เพื่อเจ้า นั่นก็ลดโทษให้เจ้ายี่สิบทีแล้วกัน”
หากโบยไปหกสิบทีจริงนางคงจะถึงชีวิตเลย เย่เงินเงินยังต้องการให้ป่าวคนนี้
คอยออกความคิดเห็นให้กับสี่เพย ยังปล่อยให้ตายไม่ได้ไปอีกระยะหนึ่ง

เมื่อเสร็จสิ้นการลงโทษ ผานซุนที่ลมหายใจระโหยโรยแรงก็ถูกห้าม
กลับตำหนักหลู่หา ผู้คนเห็นว่าไม่มีเรื่องสนุกอันใดให้ดูแล้วก็แยกย้ายกันไป
เย่เงินเงินกลับห้องไปพักผ่อนตีหมา ลักพักก็สั่งให้ห้วงโหยวฉายนำพวกซันที่
และนางกำนัลที่เลือกเอาไว้คร่าวๆ เมื่อหลายวันก่อนเข้ามา นางจะมองโดย
ตาตัวเอง คัดสรรอย่างละเอียด

“สองเฮา...” ซู่เฟิงจู่ๆ ก็คุกเข่าลงไป อยากจะเอยแต่ก็หยุดเอาไว้
สี่หน้าละอายใจยิ่ง

“เป็นอะไรไป” เย่เงินเงินวางถ้วยน้ำชาลง เอยถามพร้อมรอยยิ้ม

“ป่าวไร้ประโยชน์” ซู่เฟิงเมื่อครู่ถูกอำนาจของสี่เพยทำให้ชะงัก ไม่ได้
ลงมือจึงเกิดความกังวลในใจ

“ลุกขึ้นเถิด เจ้าไม่ได้ทำอะไรผิด เป็นข้าที่คิดไม่รอบคอบเอง หากว่า
เจ้าลงมือไปจริง นางจะต้องเคียดแค้นเจ้า ต่อไปคงจ้องหาโอกาสล้างแค้น
อีกไม่น้อย ซู่เยร์ถูกรังแก ข้าก็ไม่หวังว่ามันจะเกิดขึ้นกับตัวเจ้าด้วย” เมื่อ
นางกล่าวจบ ซู่เฟิงและซู่เยร์ก็มองนางอย่างประทับใจ

ซู่เยร์ก็นึกอีกเรื่องหนึ่งขึ้นได้ อดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้ว “พระนางวันนี้
ตบสี่เพย แม้จะถึงอกถึงใจยิ่ง เพียงแต่สถานการณ์รุนแรงเช่นนี้ หากสี่เพย
ไปร้องเรียนกับส่องเต้เข้า...”

เย่เงินเงินมีแผนไว้ในใจอยู่แล้ว “แน่นอนว่านางต้องไปฟ้องแน่ แต่

ฝ่าบาทไม่มีทางออกหน้าแผนางหรือ”

จิ๋วจิวผู้นี้เย่จินจินมีอาจกล่าวได้ว่าเข้าใจ แต่จากเท่าที่สัมผัสสนสัยกันมา เขาสามารถใช้เรื่องมากมายมาลงโทษเย่จินจินได้ แต่ไม่มีทางรวมเรื่องนี้เข้าไปด้วย รักใคร่โปรดปรานสนมเป็นเรื่องหนึ่ง หมกมุ่นนารีก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ลีเฟยกระด้างกระเดื่องกับสองเฮาต่อหน้าผู้คน โต้เถียงโววายววย การกระทำจาไรซึ่งมารยาท ย่อมต้องถือว่าเสียมารยาทก่อน ต่อหน้าคนมากมาย สองเฮาสั่งสอนนางเสียหน่อยก็ไม่มีสิ่งใดที่ไม่สมควร เขาที่เป็นฮ่องเต้ หากลีเฟยพุ่มพวยต่อหน้าเขาไม่ก็คำก็มาตำหนิสองเฮา เกรงว่าคงจะได้ชื่อว่า“หลงสตรีทิ้งแผ่นดิน” ผู้ตรวจการราชสำนักโขงใหญ่กำลังรอเขาอยู่

ตั้งแต่วันนี้เย่จินจินจึงได้จัดการลีเฟยอย่างโจ่งแจ้ง แม้ว่าการกระทำจะป่าเถื่อนไปบ้าง แต่ว่า สะใจจริงๆ...

ตอนที่จิ๋วจิวกลับจากค่ายทหาร ก็รู้สึกว่าคุณในวังหลวงตอนนี้ไม่ค่อยเหมือนกับตอนปกติเท่าใดนัก คล้ายกับว่าหลายๆคน...คร่ำสรว้อยวังเวงกว่าปกติ?

เขาไม่เข้าใจส่วนนี้ หลังจากเปลี่ยนกับเป็นชุดปกติจึงคิดออกไปเดินเล่นในวังหลัง ออกมาก็เจอกับลีเฟยที่กำลังรำให้เข้ามาหา

หากว่าตามเหตุผลแล้ว สองเฮาสั่งเรื่องใหญ่โตขนาดนั้น คนอยากร้องเรียนย่อมต้องมีไม่น้อย ทว่าทุกคนต่างรู้ว่าวันนี้ลีเฟยถูกสองเฮาลงมือตบหน้าด้วยตัวเองถึงสองครั้ง คิดแล้วตนก็มีได้ร้ายแรงเท่านั้น จึงรอดูนางไปร้องเรียนก่อน ลีเฟยไม่สนว่าใครจะคิดอย่างไร ในฐานะเจ้าตำหนัก ถูกโบายตีทั้งนายและบ่าว ทั้งอีกฝ่ายยังเป็นสองเฮาที่ไม่ได้รับความโปรดปรานเรื่องเช่นนี้อ่างไรจนถึงขั้นไม่ได้จริงๆ เมื่อรู้ว่าฝ่าบาทกลับมาแล้ว จึงรีบร้อนออกมาร้องขอความเป็นธรรมกับเขา

“ฝ่าบาท! สองเฮาจัดระเบียบบทตำหนัก หม่อมฉันเองก็ให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ ใครจะรู้ว่าสองเฮาเข้าใจหม่อมฉันผิด รื้อเอาคดีเก่าๆ ในอดีตนานนมมากล่าวหาว่าหม่อมฉันเป็นผู้กระทำ หม่อมฉันถูกใส่ร้ายนะเพคะ” ลีเฟยพูดไปพลางเช็ดน้ำตาไปพลาง ดวงตาทั้งสองบวมเป่ง

“หม่อมฉันเจตนาจะอธิบายกับพระนางแต่โดยดี แต่กลับถูกพระนางทำร้ายอย่างรุนแรง ฝ่าบาททอดพระเนตรลิเพคะ!” พุดเสรีจก็ยื่นหน้าให้จู้จู้จี้วเห็นใบหน้าที่ถูกตบจนบวม นำเสียดายนางร้องไห้จนตาบวม เมื่อเทียบกับแก้มที่บวมแล้วก็เห็นไม่ชัดเจนเท่าใดนัก

จู้จู้จี้วฟังการร้องเรียนทั้งน้ำตาของลีเพย ก็พุดลอบลีเพยไปแบบผ่านๆ ไม่กี่คำ ก่อนจะให้นางกลับไป จากนั้นก็สั่งเฝ้าเฝ้าให้ไปตรวจสอบว่าตกลงเรื่องราวเป็นมาอย่างไรกันแน่

เฝ้าเฝ้าเฝ้าเฝ้ามาอย่างรวดเร็ว ทั้งยังพาพยาบาลบุคคลมาอีกหลายชีวิต รายงานจู้จู้จี้วโดยละเอียดถึงการกระทำของเย่เจินเจินในวันนี้ รวมถึงการโยกย้ายใครในแต่ละตำแหน่ง ลงโทษใครบ้าง ลีเพยพุดอะไรทำให้นางต้องมาลงมือด้วยตัวเอง เป็นต้น

จู้จู้จี้วฟังจบ ก็รู้ว่าส่วนใหญ่คนที่เย่เจินเจินลงโทษคือคนจากตำแหน่งคุณหญิง รวมถึงคนจากหกตำแหน่งคือพวกที่ไม่ได้รับการสนับสนุน คิดไม่ถึงว่านางจะหาได้มากขนาดนั้น เคลื่อนไหวใหญ่โตเช่นนี้ ดูจากท่าแล้วความผิดพลาดในการ ‘จัดระเบียบหกตำแหน่ง’ ของนางถือว่ายังพอรับได้อยู่

สตรีผู้นี้ฉลาดตรงที่สร้างสถานการณ์ขึ้นมาใหญ่โตขนาดนี้ แต่แท้จริงแล้วล่วงเกินแค่ไม่กี่คนเท่านั้น

แต่ว่า...ในหัวของจู้จู้จี้วแล่นสว่างวาบขึ้นมา ถามว่า “คนที่สามคนที่เราส่งไปที่ตำแหน่งคุณหญิงเล่า”

เฝ้าเฝ้าเฝ้าเฝ้าตอบ “มีสองคนถูกโยกย้ายไปที่ ตอนนี้ถูกส่งไปที่อื่นแล้ว ส่วนอีกคน...”

“อย่างไร”

“อีกคนหนึ่ง สองเฮาว่า ‘อัปลักษณ์เกินไป ดูแล้วขัดตา’ ด้วยเหตุผลนี้จึงย้ายไปอยู่กวาดถนนข้างนอก ทั้งยังมีรับสั่งว่า หากสองเฮาผ่านไปที่นั่นจะต้องหลีกเลี่ยงการเสด็จ”

“...”

ใ+ใวเสด็จ

ยังตำหนักกลุ่มหาว เมื่อเห็นลีเพียยังคงรำให้อยู่ ดวงตาคู่หนึ่งทั้งบวมทั้งแดง บุปผาโฉมงามนั้นก็สูญสิ้นสีสันทไป ชั่วขณะหนึ่งเขาก็ใจอ่อนลง

“ฝ่าบาท” นางเซ็ดน้ำตา พลังเอ๋ยเรียกด้วยเสียงอ่อน คงเป็นเพราะว่าร้องให้นานเกินไป เสียงหวานละมุนนั้นจึงเจือเสียงแหบแห้ง

อย่างไรก็เป็นสตรีของตน ใอู้ใวไม่เอยาคเอยคำพูดรุนแรงเกินไป เขาประทับลงมา โอบลีเพียเข้าสู่อ้อมอก ร่างกายอ่อนนุ่มราวไรซึ่งกระดูกนั้นอิงแอบในอ้อมอกเขา

“ฝ่าบาท ทรงจะต้องให้ความเป็นธรรมกับหม่อมฉันนะพะคะ!” ลีเพียสานต่อเรื่องราวที่ยังค้างคาจากเมื่อบาย ยืนหยัดอย่างทรหดในการหาเรื่องให้เย่เงินเงิน

ใอู้ใวขมวดคิ้ว เขาเชื่อว่าตนได้แสดงออกอย่างชัดเจนมากพอแล้ว

แม้เขาจะไม่ชอบเย่เงินเงิน แต่สองเฮาจะทำโทษบ่าวไพร่คนใดก็ไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากลิ่เพย

ยิ่งไปกว่านั้น ในฐานะพระสนมชั้นเพย นางยังกล้ากระด้างกระเดื่องสองเฮาต่อหน้าผู้คน ไร้วาจาอวดดี

เดิมคิดว่าลิ่เพยยามอยู่ต่อหน้าเขามักจะทำตัวเป็นผู้น้อยวานอนสนง่ายเสมอ ทั้งหน้าตาก็ยังงดงาม จึงให้ความโปรดปรานอยู่หลายส่วน คิดไม่ถึงเลยว่ายิ่งได้รับความโปรดปรานก็ยิ่งโอหัง ขวัญกล้ากระทำการไร้หัวคิด ทั้งยังค่อยๆ ละทิ้งธรรมเนียมมารยาท เมื่อไรซึ่งมารยาทก็ไม่ควรได้เซ็ดหน้าชูตาเลยจริงๆ

เมื่อคิดถึงตรงนี้ จี๋อู๋จีวก็ผลึกสางงามในอ้อมอกออก

อีกทั้งสำหรับเรื่องที่ว่าทำไมเย่เงินเงินต้องจัดการผ่านซุน จี๋อู๋จีวก็เข้าใจอยู่ ตั้งนั้นเวลานี้สายตาที่เขามองลิ่เพยจึงไม่ค่อยถูกชะตาเท่าใดนัก เย่เงินเงินเป็นสองเฮา วังหลังนี้คนที่สามารถรังแกนางได้มีแค่จี๋อู๋จีวผู้เดียวเท่านั้น ลิ่เพยเกี่ยวอันใดด้วย

ลิ่เพยเห็นท่าทางของจี๋อู๋จีวก็ประหลาดใจ นางมองจี๋อู๋จีวอย่างตกตะลึง หางต่ายมีน้ำตารันอยู่ “ฝ่า...ฝ่าบาท?”

“ดูแล้วเจ้าคงได้รับความโปรดปรานจึงอวดดีเช่นนั้น ไม่รู้จักสำนึกและแก่ไข” จี๋อู๋จีวสีหน้าเมินเฉย “เช่นนั้นก็กับบริเวณสักสองเดือนแล้วกัน ปิดประตูคิดใคร่ครวญดู”

วันรุ่งขึ้นเรื่องที่เกิดที่ตำหนักลู่วาก็แพร่ไปทั่ววังหลัง มีคนไม่น้อยมองเย่เงินเงินด้วยสายตาดันับถือขึ้นอีกนิด เดิมคิดว่าจะเห็นสงครามครั้งใหญ่ของสองเฮาและลิ่เพยกินเวลายาวนาน คิดไม่ถึงว่าสงครามครั้งนี้จะเป็นการกดดันแต่เพียงฝ่ายเดียว จบแบบลวกๆ คิดดูว่าความแค้นของลิ่เพยที่ถูกตบตียังไม่หาย เมื่อคิดถึงเรื่องที่น่างแเคยใช้อำนาจบาตรใหญ่ต้อนยุครุ่งเรืองของสนมคนโปรดก็ถูกทำลายลงบนเท้าของสองเฮาผู้ไม่ได้รับความโปรดปรานเช่นนี้เอง

ไม่ยอมไม่ได้จริงๆ แท้จริงแล้วสองเฮายังพอมีฝีมืออยู่บ้าง หลายคนเริ่มรู้สึกโชครืดที่ตนไม่เคยไปล่วงเกินนายหญิงผู้นี้ เดิมพวกที่คิดจะใช้เหตุการ์ณ

วุ่นวายนี้ไปกราบทูลร้องเรียนบ้าง เมื่อเห็นว่าขนาดสี่เพยยังเป็นเช่นนี้ ก็ทยอยหยุดเท่าไร ไม่กล้าพูดอะไรอีก

ผู้ที่ได้รับความเลื่อมใสอย่างยิ่งในเวลานี้อย่างสองเฮากลับไม่ตั้งใจเท่าใดนัก “กักบริเวณนั้นไม่รุนแรงเกินไปหรือ ข้าเองก็ทำโทษนางไปแล้ว” สิ่งสำคัญที่สุดคือ สี่เพยเสียความโปรดปราน ใครจะช่วยนางรับมือเสียเนเพย

จี๋อู๋กำลังอึ้งหัวหมุนลูกโลกจำลองลูกหนึ่งบนโต๊ะเบา ๆ ตำแหน่งที่มีของเล่นอะไรแปลก ๆ อยู่เสมอ “ของสิ่งนี้มาจากที่ใดกัน” ทำไม่เขาจะไม่เข้าใจความคิดของเย่จินจิน เป็นเพราะว่าเข้าใจ จึงไม่ยอมให้แผนร้ายของนางสำเร็จ

“มีพ่อค้าชาวฝูหรงจี้ถวยมาให้ เขายังส่งของสนุกมาให้มากมาย เดิมคิดว่าจะถวยแต่ผ้าบาท แต่ว่าถูกขุนนางฝ่ายพิธีการขู่ถ่วงกวน^{*} กักเอาไว้ ทำให้ผู้ดูแลฝ่ายในเลือกเก็บไว้บางส่วน ก็คล้ายกับไปเลือกซื้อของเล่น”

“ทำไมต้องกักเอาไว้” จี๋อู๋จี้ว่ขี้เยยลูกกลม ๆ นั้นเล่น มันส่งเสียงกลิ้งกลุก ๆ ตามแรงหมุน ทองแดงทรงกลมนั้นสลักแผนที่เอาไว้ มีส่วนเดียวที่เขาคุ้นเคย ใกล้เคียงกันกับแผนที่ชายทะเลของต้าฉี ส่วนพื้นที่ขนาดใหญ่อื่นนั้นไม่คุ้นเคยเลย

“คล้ายกับว่าเป็นเพราะคำพูดของเขาดูเกินจริง คนของขู่ถ่วงกวนรู้สึกรู้สึกรว่าเขาโกหกปกกลม จึงไม่ได้ลงบันทึกไว้”

ขู่ถ่วงกวนกักเอาไว้ทั้งหมด แต่ของกลับมาอยู่ที่ของเฮาแทน เขายังบังเอิญมาพบเข้าพอดีอีก พ่อค้าผู้นั้นมีเป้าหมายอะไรกันแน่ สองเฮาทำเช่นนั้น มีจุดประสงค์อันใด

ในฐานะที่เป็นฮ่องเต้ ยากจะหลีกเลี่ยงการครุ่นคิดมากมาย นัยน์ตาจี๋อู๋จี้ว่สว่างวาว มองเย่จินจิน “เรื่องนี้ฮ่องเฮาคิดว่าอย่างไร”

“ข้าคิดว่าน่าสนุกจริงๆ” เย่จินจินตอบตามความเป็นจริง และหันมา

^{*} เป็นหน่วยงานในสมัยราชวงศ์หยวน หมิง ซึ่ง ที่ดูแลเกี่ยวกับของบรรณาการที่ส่งมาจากประเทศในอาณัติ

เล่นลูกโลกจำลองด้วย “คนผู้นั้นบอกว่าแผ่นดินเป็นทรงกลม บนโลกนี้มีแผ่นดินมากมาย ผืนดินไม่เหมือนกับใต้เท้าเราตอนนี้ แต่ถูกขวางกั้นด้วยน้ำทะเล ขุนนางของชู่ยงทงบอกว่าเขาเห็นพุดจาเหลวไหล อีกอย่างเทพยดาของชาติตะวันตกนั้นก็ซีเมฆไม่เป็น แต่มีปีกแทน พวกเขาไม่ชอบสวมใส่เสื้อผ้า”

“เจ้าคิดว่าคำพูดเหล่านี้เชื่อถือได้?”

“ข้าจะรู้ได้อย่างไรเล่า ข้าเองมิได้เห็นกับตา แต่ว่าไปแล้ว ใต้ฟ้ากว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ ไม่มีสิ่งใดที่ไม่แปลกใหม่ ในเมื่อยังมิได้เห็นด้วยตาตนเอง ไม่รู้ว่า เป็นเรื่องจริง ย่อมต้องไม่รู้ว่าเป็นเรื่องโกหกเช่นกัน ฝ่าบาท ท่านดูนี่สิ” เย่เจินจินพูดแล้วก็ส่งสิ่งของทรงกระบอกขนาดยาวให้จู้จิว

ของทรงกระบอกยาวนี้ทำจากทองเหลือง ปลายทั้งสองกั้นด้วยแผ่นแว่นจี้จิวไม่รู้ว่าเป็นสิ่งนี้คืออะไร วางบนมือกะจากน้ำหนักคร่าวๆ คล้ายว่ายังพอทำเป็นอาวุธได้อยู่บ้าง

เย่เจินจินนำเขาไปตรงหน้าต่าง เอาของทรงกระบอกชูขึ้นไปใต้ตาของจี้จิว เพราะว่าตัวเขาค่อนข้างสูง ดังนั้นแขนนางจึงค่อนข้างเมื่อย สั้นเบาๆ จี้จิวจึงกุมมือของนางเอาไว้ จับแน่น เขามีร่องทรงกระบอกกระจกนั้นอย่างมันคง

เย่เจินจิน “...”

จี้จิวเบนสายตาไปด้านข้าง เมื่อเห็นนางแสดงออกอย่างแข็งๆ ก็ยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย

“ฝ่าบาท ทรงเห็นสิ่งใดหรือเพคะ”

จี้จิวหรีดตาลงข้างหนึ่ง มองผ่านแผ่นกระจกเล็กนั้น มองแค่ครั้งเดียว เขาก็พบกลไกของสิ่งนี้ ที่แท้กระบอกกระจกนี้สามารถทำให้ทิวทัศน์ที่อยู่ไกลออกไปขยายใหญ่ขึ้น ชัดเจนอย่างยิ่ง เสมือนอยู่เบื้องหน้า

ในระยะสายตา มีชั้นที่แปลกหน้าคนหนึ่งมาด้านหลังของตำหนักคุณหญิงบริเวณแปลงดอกไม้ มองซ้ายมองขวาก่อนรอบหนึ่ง ยื่นมือเข้าไป สั่นแขนเสื้อเบาๆ จากนั้นก็มหันหน้าเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

การกระทำของเขาเหล่านี้เล็กน้อยมาก แม้จะจากไปไกลแล้ว ก็เกรงว่า
จับพิรุณไม่ได้

จิวจิวละลายตาออก สายตาคมครึ้มขณะมองเย่จินจิน

เย่จินจินไม่เข้าใจ “มีสิ่งใดหรือเพคะ” นางหยิบกระบอกกระจกนั้น
มองอย่างละเอียด แต่ว่าก็ไม่พบสิ่งใดเลย

“ไปเถิด ออกไปด้วยกัน” จิวจิวเอ่ย ชั่วครู่หนึ่ง “เผิงโหย่วเตอ ไปตาม
แพทย์หลวงมา”

แปลงดอกไม้ของตำหนักคุณหญิงตรงนี้ไม่ใหญ่นัก ดอกไม้ใบหญ้า
บางส่วนก็เหี่ยวเฉาไปแล้ว แต่เย่จินจินก็มักจะมานั่งตากแดดแถวนี้ บ่าย
ยามสารทอากาศปลอดโปร่ง ชนเก้าอี้นอนตัวใหญ่ๆมานอนหงายมองดูท้องฟ้า
สีคราม ชายคาโค้งแหลมนั้นราวกับอีกสักพักจะโอบยิบขึ้นสู่ท้องฟ้า แต่ก็หยุด
ในท่าเตรียมบินขึ้นไปชั่วนานาน คล้ายรอเวลามาเป็นพันเป็นหมื่นปีแล้ว
ดอกไม้ขนาดใหญ่ก็คล้ายกับเมฆขาวลอยเอื่อยเอื่อยไปมา ชวนให้คนง่วงงุน
หลับไหลไป...

ตำหนักคุณหญิงนั้นตั้งอยู่ใจกลางวังหลัง ชายชวาเรียงรายด้วยหก
ตำหนักทั้งตะวันออกและตะวันตก ข้างหน้าข้างหลังก็เรียงรายด้วยตำหนัก
เฉียนชิงและอุทยานหลวง แม้ว่ารอบนอกนั้นมีทางเดินแยกสำหรับส่วนรวมอยู่
แต่คนในวังหลวงไม่น้อยที่ต้องการความสะดวกผ่านไปมาบริเวณนอกตำหนัก
คุณหญิงอยู่ดี ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าเย่จินจินคุมในตำหนักอย่างเข้มงวดเพียงใด
แต่ด้านนอกก็ยังมีสายตามากมาย ไม่ว่าจะใครก็มีโอกาสผ่านไปได้นั้น

วันนี้เย่จินจินยืนอยู่ด้านหน้าแปลงดอกไม้ มองดูที่ที่จิวจิวชี่ แพทย์หลวง
ชุดเอาไปบางส่วน วางใต้จมูกเพื่อดมกลิ่น ทั้งยังใช้ปลายเล็บสะกิดขึ้นมา
นิดหน่อยแตะปลายลิ้นเพื่อชิม

“หูล่ปาบท ดินนี้ถูกคนวางยาพิษที่ออกฤทธิ์ช้า หากว่าสูดดมอยู่เสมอ
จะทำให้ร่างกายอ่อนแอเกิดโรคมากมาย ชาติุหยินอ่อนแอ ร่างกายเย็น
กระทั่ง...”

“กระทั่งอะไร”

“ไม่สามารถตั้งครรภ์มีทายาทได้”

จี๋อู่จี๋วี่หน้าเย็นวาบ

เย่เจินเจินเองก็ตกใจสะดุ้ง “จะเป็นอันตรายถึงชีวิตหรือไม่”

“เอ่อ หากว่าเป็นเช่นนั้นต่อไปละก็...” แพทย์หลวงซราวมมเคราะห์สวดกลา
ระมัดระวังการเลือกใช้คำพูด

เย่เจินเจินก็ไม่รอให้เขาพูดต่อไป รีบยื่นแขนออกมา “รีบตรวจให้ซ้ำ
เร็วเข้า”

ที่แท้ก็กลัวตายมากสินะ จี๋อู่จี๋วี่คิดในใจ

เย่เจินเจินผู้กลัวตายสุดทายเป็นแพทย์หลวงก็วินิจฉัยนัยว่าไม่มีโรคภัยใดๆ
ดูแล้วพิษนี้คงเพิ่งวางได้ไม่กี่วันเท่านั้น เย่เจินเจินค่อยวางใจในที่สุด สั่งให้
คนชุดเอาของตรงแปลงดอกไม้ออกไป เปลี่ยนดินใหม่ทั้งหมด

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” ครั้งนี้เย่เจินเจินแสดงความขอบคุณจากใจจริง
เพราะจี๋อู่จี๋วี่สามารถเลือกที่จะไม่บอกนางก็ได้

“หากอยากจะทำร้ายวังหลังต่อไป ก็ต้องรักษาชีวิตให้ได้ก่อนเป็น
ดีที่สุด” จี๋อู่จี๋วี่เคาะศีรษะนาง ก่อนหันกายเดินจากไป

ครั้งนี้เย่เจินเจินออกจะสับสนอยู่บ้าง นางและจี๋อู่จี๋วี่เองต่างก็รู้สึก
ไม่ถูกชะตาด้วยกันทั้งคู่ ในข้อนี้ทั้งสองฝ่ายต่างรู้แจ้งแก่ใจดี เหตุใดวันนี้
เกิดใจกว้างมาช่วยเหลืออีกครั้งเล่า แน่นอนเขาสามารถมองดูไฟไหม้จาก
อีกฟากหนึ่งได้ อีกอย่าง นี่ก็เป็นเพียงยาพิษออกฤทธิ์ช้า แค่วัฒนเวลานั้นๆ
ก็ยังไม่ถึงชีวิต พูดอีกที ต่อให้ตายแล้วอย่างไรเล่า เขาก็ควรจะมีความสุข
ที่มันเป็นเช่นนั้นมิใช่หรือ

เมื่อคิดว่าพวกเขาสองคนอย่างไรก็เป็นสามีมารรยกัน หากนางสิ้นชีวิต
แล้วเขาปรบมือให้ร้องดีใจ เย่เจินเจินก็รู้สึกว่ามันผิดปกติเกินไป

ใครเล่าจะรู้ว่าวิธีคิดของจี๋อู่จี๋วี่นั้นต่างออกไป เขาและเย่เจินเจิน
ไม่ถูกกันนั้นก็เป็นเรื่องระหว่างพวกเขาสองคน ไม่จำเป็นต้องให้ใครยื่นมือ
มาแทรก ก่อนหน้านั้นก็สี่เพยที่อาศัยความโปรดปรานหลายส่วนทำให้สองเสา
เสียหน้า ต่อด้วยมีคนแอบวางยาพิษบนดินเพื่อทำร้ายสองเสา คนในวังหลวงนี้

เคยชินกับการฉวยโอกาสไปตามสถานการณ์ด้วยวิธีการต่างๆ นานา เมื่อเห็นว่าเย่เจินเจินไม่ได้รับความโปรดปราน ใครๆ ก็อยากจะสอดเท้าเข้ามายุ่งจนลืมนึกไปแล้วว่าใครกันแน่ที่เป็นนายที่แท้จริง

คนฉลาดนั้นเกลียดคนที่มาทำตัวฉลาดสร้างแผนการต่อหน้าเขา ดังนั้นเมื่อเทียบกับคนพวกนี้แล้ว ในสายตาก็ู๋จิวนั้น เย่เจินเจินที่ตรงไปตรงมา กลับน่ารักขึ้นกว่าเดิมหลายส่วน

เมื่อคิดถึงว่าตนถึงกับเอาคำว่า ‘น่ารัก’ นี้มารวมไว้กับเย่เจินเจินแล้ว จี๋อู๋จิวก็รู้สึกว่าจะไม่เหมาะสมเท่าใดนัก

ดังนั้นตลอดทางนับตั้งแต่ตำหนักคุณหญิงจนถึงตำหนักเฉียนซิง สีหน้าเขาเปลี่ยนไปมาหลายครา แม้ว่าคนอื่นจะมองไม่ออก แต่เฟิงโหย่วเตอที่อยู่กับเขามาหลายปี เพียงลอบมอง ก็รู้สึกได้ว่าเวลานี้จิตใจของฝ่าบาทลับสนยั้งนัก

“เฟิงโหย่วเตอ” เมื่อถึงตำหนักเฉียนซิง จี๋อู๋จิวก็เอ่ยขึ้น

“หม่อมฉันอยู่นี่พะยะค่ะ”

“ช่วยเราหาตัวคนหนึ่ง ชั้นที่ผู้หนึ่ง...บางทีอาจจะปลอมตัวเป็นนางกำนัลอยู่ ตรงง่ามมือระหว่างนิ้วโป้งกับนิ้วชี้นี้มีปานสีอ่อนอยู่ ขนาดประมาณเล็บนิ้ว เมื่อเจอแล้วมีต้องทำให้ใครแตกตื่น และไม่ต้องพาตัวเขามา เพียงแค่บอกเราว่าเขาเป็นคนของตำหนักไค้ก็พอ”

“พะยะค่ะ”

“อีกอย่าง ส่งคนไปประกาศราชโองการที่ฮู่ยงกวน เราอยากพบพ่อค้าฝูหวังจี๋ผู้นั้น”

“พะยะค่ะ”

เขาเรียกพบหมาเต๋อลี่^๒ พ่อค้าชาวฝูหวังจี๋ที่พระที่นั่งอู๋อิง เย่เจินเจินนั้นมิได้รับเชิญ แต่ใช้ความหนาหนาเข้าไปด้วย

พระที่นั่งอู๋อิงนั้นอยู่วังหน้า เป็นที่ทำงานของฮ่องเต้ หากไม่ได้รับการ

^๒ แมทธิว

อนุญาต สตรีวังหลังทั่วไปนั้นห้ามเข้าโดยพลการ แต่เย่เงินเงินเป็นข้อยกเว้น
เนื่องจากฮ่องเต้ผู้บุกเบิกตำลึงนั้นเป็นสตรี ฉะนั้นกฎเหล็กที่ว่า ‘วังหลัง
ห้ามยุ่งเกี่ยวกับราชสำนัก’ เมื่อเป็นวังหลังของตำลึงนั้นก็มิค่อยได้ผลนัก อีกทั้ง
ประวัติศาสตร์ราชวงศ์นั้นเคยปรากฏสตรีผู้เก่งกาจหนึ่งในขุนนางราชสำนัก
เป็นสองเฮาอีกด้วย

หากว่าสตรีในวังหลังต้องเข้ามากรีดกรายในราชสำนักทั้งหมดแล้วก็คง
ไม่เป็นระเบียบเท่าใดนัก ดังนั้นมีผู้ที่เฉลียวฉลาดคิดวิธีประนีประนอมขึ้นมา
สองเฮาผู้เป็นมารดาแผ่นดินย่อมสามารถเข้าร่วมปรึกษาหารือราชกิจได้ นับเป็น
การแบ่งเบาภาระของฮ่องเต้ สำหรับสตรีวังหลังผู้อื่น ควรทำสิ่งใดก็กระทำ
สิ่งนั้น

ดังนั้นตำแหน่งสองเฮาในวังหลังจึงค่อนข้างพิเศษ นอกจากจะเป็น
นายแห่งหกตำหนัก ควบคุมดูแลสตรีอื่นๆ ก็ยังสามารถเข้าออกวังหน้าได้
โดยอิสระ ทำตามความประสงค์ฮ่องเต้แสดงความคิดเห็นที่มีต่อราชสำนัก

ที่แท้จริงแล้วนอกจากผู้ที่มีจิตใจทะเยอทะยานหรืออยากหาวิธีในการ
เอาใจฮ่องเต้แล้ว สตรีส่วนใหญ่ก็นิได้รู้สึกดีต่อการเมืองเท่าใดนัก ด้วย
เหตุนี้ร้อยปีมานี้วิธีการไม่เป็นโล้เป็นพายนั้นกลับใช้ได้ผลดียิ่ง ทั้งยังไม่เคย
เกิดแมลงเม่าจากวังหลังที่คิด ‘แม่ไก่ขันเช้า’^๓ ขึ้น

วันนี้เย่เงินเงินอดกลั้นความเบื่อหน่ายที่มีต่อจู่จู่ไปยังพระที่นั่งอู้อิ่ง
หมาแต่โอลั้นนั้นบ้าตาสึก คิ้วยกสูง ผมสีแดง ตาสีฟ้า สีผิวขาวซีด
รูปร่างสูงใหญ่ หัวร่างนั้นเปล่งกลิ่นอายประหลาดราวกับภูตผีปีศาจ หลายปี
มานี้เนื่องจากการเปิดกว้างด้านการค้าทางทะเล การค้าขายที่เมืองท่า ทำให้
ชาวต่างชาติมากมายหลั่งไหลเข้าสู่ตำลึง ส่วนใหญ่แล้วเป็นพ่อค้า บ้างก็เป็น
หมอสอนศาสนา จู่จู่และเย่เงินเงินได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับพวกเขาบบ้าง
แต่การพบเห็นกับตานัน นี้เป็นครั้งแรก

^๓ แม่ไก่ทำหน้าที่ขันแทนไก่ตัวผู้ เป็นการเปรียบเปรยแต่โบราณถึงสตรีที่ไม่รับผิดชอบหน้าที่ตน
แต่กลับทำหน้าที่บุรุษแทน เช่น การออกรบ ล่าสัตว์ ฝึกอาวุธ

ในฐานะที่เป็นพ่อค้าเก่งกาจ หมาต่อลี่ตั้งใจศึกษาเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติการเข้าเฝ้าฮ่องเต้เตรียมไว้อย่างดี เขารู้ว่านี้เป็นโอกาสที่อยากจะพบสักครั้งในพันปี ประเทศใหญ่โตทางตะวันออกที่แสนลึกลับและอุดมสมบูรณ์แห่งนี้ เขาได้เป็นชาวยุโรปคนแรกที่กษัตริย์ผู้ส่งหาไคเบรียบในแดนนี้เรียกเข้าเฝ้า เขาเสมือนเห็นทองคำนับไม่ถ้วนกำลังทักมือมาทางเขา ยังมีสายตายินดีจากพวกตระกูลชั้นสูง คนเหล่านี้ปกติแล้วมักจะมีท่าทีโอหัง จะต้องพูดจาเสียงหวานออกดอกกับเขา มีเป้าหมายแค่อยากให้เราเก็บแพรรณชั้นเลิศหรือพวกเครื่องลายครามประณีตไว้ให้

ฮ่าๆๆ...

เรื่องแบบนี้ แค่คิดอย่างเดียวก็ทำให้รู้สึกดีราวกับขึ้นสวรรค์แล้ว

ดังนั้นในขณะที่จิวจิวคิดว่าหมาต่อลี่จะแสดงความเคารพเหมือนพวกชาวตะวันตกเอามือข้างหนึ่งกุมไว้ที่อกแล้วค้อมตัวคำนับตามที่เคยได้ยินมา แต่กับได้ยินเสียง ‘ติง’ คำนับบนพื้น “ถวายพระพรฝ่าบาท ขอจงทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นปี หมื่นๆปี!”

จิวจิว “...”

ผู้ที่อยู่บนพื้นนั้นมีผมสีแดง ท่าทางการคำนับนั้นถูกต้องและสุขุมยิ่ง ไม่มีสิ่งใดที่ไม่เหมาะสม

“ลุกขึ้น นั่งลง”

เวลานี้ ด้านนอกได้มีการตะโกนเสียงสูงกังวาน “ฮ่องเฮาเสด็จ...” เสียงเพ่งจับลง ก็มีสตรีแต่งกายเต็มยศเดินเข้ามาแล้ว หมาต่อลี่นั้นก็ถึงคำเตือนจากใจจริงของขุนนางฝ่ายพิธีการที่เคยบอก ห้ามมองฮ่องเฮา ยิ่งห้ามจุ่มพิทหลังมีอนางเป็นอันขาด! พูดเลยว่า หากเจ้าบังอาจสัมผัสแม้เพียงชายเสื้อของนาง ฝ่าบาทต้องตัดหัวเจ้าแน่!

ด้วยเหตุนี้หมาต่อลี่ก็ยังไม่ถึงแก้อีกก็รีบร้อนลุกขึ้น ก้มหน้าคุกเข่าไปทางสตรีที่เพ่งเดินเข้ามา “ขอฮ่องเฮาจงทรงพระเจริญพันปี พันปี พันพันปี!” สายตาเมื่อเห็นชายกระโปรงและรองเท้าของนางที่ผ่านกระบวนละเอียดประณีตงดงามนั้น เขาคิดคำนวณเป็นทองแล้วยังต้องตกตะลึง คิดในใจว่า

สมกับเป็นสตรีที่สูงศักดิ์ที่สุดในแผ่นดินนี้

เย่เงินเงินค้อมตัวไปทางजूजूก่อน เมื่อปฏิบัติตามมารยาทแล้ว ก็ค่อยมองไปยังผู้ที่คุกเข่าอยู่ “ลุกขึ้นเถิด มานั่งสนทนากัน”

जूजूนั้นไม่ได้แสดงท่าที่ไม่พอใจอะไรกับการที่เย่เงินเงินมาร่วมโดยไม่รับเชิญ สองเต้สองเสาทั้งสองมาร่วมสนทนากับหมาเต๋อลี่ ถ้ามโนถ้ามนี้ หมาเต๋อลี่ก็ตอบอย่างฉะฉาน บรรยายากเวลานี้ราบรื่นยิ่งนัก

जूजूจ้วสอบถามหมาเต๋อลี่เรื่องสภาพแวดล้อมวัฒนธรรมบ้านเกิดของพวกเขา หมาเต๋อลี่ก็นำสิ่งที่น่าเชิดชูมาเล่า แต่พูดตามความเป็นจริง ยุโรปก่อนการล่าอาณานิคมนั้น แท้จริงแล้วไม่มีสิ่งใดสามารถเชิดชูได้เลย โดยเฉพาะเมื่อมาอยู่ต่อหน้าอารยประเทศโบราณที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน วัฒนธรรมโดดเด่น เศรษฐกิจรุ่งเรืองแห่งนี้ พวกเขาวิพากษ์วิจารณ์ที่ประดิษฐ์คิดค้นจนรุ่งเรือง เมื่ออยู่ที่นี้ก็เป็นแค่ ‘สิ่งประดิษฐ์วิทยาการแปลกใหม่’ เท่านั้น จู้जूจ้วฟังโดยไร้ซึ่งความสนใจ แต่เย่เงินเงินกลับเพลิดเพลินยิ่งนัก ยังถามไถ่เกี่ยวกับการผจญภัยทางเรือในประวัติศาสตร์พวกเขา รวมถึงสงครามทางทะเลระหว่างหลายประเทศในยุโรป ประวัติศาสตร์รุ่งโรจน์ของยุโรปทั้งหมดที่จริงแล้วก็เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์การรุกรานเท่านั้น ฉะนั้นแม้ว่าพวกเขาจะปิดบังอย่างดีเพียงใด ผู้ฉลาดย่อมรับรู้ถึงการเช่นฆ่าอย่างโหดร้ายในนั้นได้

जूजूจ้วเป็นอัจฉริยะในหมู่อัจฉริยะ ดังนั้นเขาจึงรับรู้ความไม่ชอบมาพากลได้อย่างรวดเร็ว คนพวกนี้ป่าเถื่อน ใช้วิธีที่โหดเหี้ยมปล้นสะดมประเทศอื่น อีกทั้งอำนาจทะเลก็ดูจะทรงพลังยิ่ง หากวันใดแคว้นใหญ่ที่เจริญรุ่งเรืองและอุดมสมบูรณ์แห่งนี้ถูกพวกเขาจับจ้องเข้าละก็... จู้जूจ้วรู้สึกราวกับอันตรายกำลังคืบคลานเข้ามา จึงจ้องมองอย่างเคร่งขรึม

ด้วยเหตุนี้สองเต้เองก็เริ่มเข้าร่วมวงสนทนาด้วย บรรยายากก็คึกคักยิ่งขึ้น

หลังจากที่หมาเต๋อลี่จากไปแล้ว จู้जूจ้วก็มองเย่เงินเงินอย่างสงบ “เจ้าฉลาดมาก”

“ฝ่าบาทกล่าวชมกันเกินแล้ว” เคยบอกตั้งกี่ครั้งแล้ว ข้าพะยวดอัจฉริยะตัวจริง

ไม่ ไม่เพียงแค่นั้น ความยอดเยี่ยมของเย่จินจินนั้นอยู่ที่นางไม่เอาความคิดตนจำกัดไว้ในกรอบใดๆ ทั้งยังโลดโผนราวกับม้าสวรรค์ทะยานฟ้า ไม่มีสิ่งใดที่ไม่คำนึงถึง เหล่าบุรุษของราชวงศ์ตำฉินนั้นมักจะคุ้นชินอยู่กับการจัดการเรื่องในบ้านและเรื่องแคว้นโดยยึดตามแนวทางขงจื้อเมิ่งจื้อ แต่กลับไม่รู้ถึง ‘หลักการสำคัญ’ ที่แท้จริง นั่นคือไม่มีสิ่งใดที่ไม่เกี่ยวข้องกันในฐานะที่เป็นกษัตริย์แห่งแคว้น ย่อมต้องมีน้ำใจของกษัตริย์ที่เรียกว่า ‘ฉือบังลี้่นไป ชุนบังยาวไป’^๑ แม้ว่าจะเป็นพวกคนเถื่อนที่โหดร้าย แต่ก็ เป็นสิ่งที่คุ้มค่าต่อการศึกษา...

“ฝ่าบาท” เย่จินจินเอ่ยจัดการครุ่นคิดของจิ๋วจิว

“หรือ?” จิ๋วจิวมองไปทางเย่จินจิน

“หม่อมฉันได้ยินว่า อีกไม่กี่วันพระองค์จะไปล่าสัตว์ที่เป่ยเยียน?” เย่จินจินสายตาเปล่งแสงวิบวับ ใบหน้านั้นมีรอยยิ้มเอาใจอยู่ “หม่อมฉันเลื่อมใสในพระปรีชาด้านการทหารของฝ่าบาทมานาน อยากจะเห็นท่วงท่าสง่างามยามฝ่าบาทขี่ม้านำวศรสักครั้งเป็นอย่างยิ่ง”

“ช่างเป็นคำเียนยอที่อยากจะได้ยินจากปากของของเขา” จิ๋วจิวตรัสเขารู้ถึงความคิดของเย่จินจิน แต่กลับไม่ยอมเอ่ยออกมา

เป่ยเยียนนั้นอยู่ห่างจากเมืองหลวงร้อยกว่าลี้ อยู่บริเวณตีนเขาเยียนซาน ที่นั่นมีภูเขาหินมากมาย ดินไม่ค่อยอุดมสมบูรณ์นัก ราชสำนักจึงนำที่ว่างเปล่าผืนหนึ่งให้คนเลี้ยงกวาง แพะ กระต่ายอะไรพวกนั้น เมื่อถึงฤดูใบไม้ร่วง โอรสสวรรค์ก็จะนำเหล่าขุนนางควมม้าล่าสัตว์ที่นี่ เมื่อได้รับบทเรียนจากราชวงศ์ก่อนที่ให้ความสำคัญกับบุนไม่เน้นบู๊จึงก่อให้เกิดการล่มสลาย ด้วยเหตุนี้ราชวงศ์นี้ก็ให้ความสำคัญกับการเตรียมกำลังรบ บุรุษชนชั้นสูงจึงต้อง

^๑ ส่วนนี้มีความหมายว่า ไม่ว่าเรื่องใดต่างก็มีสิ่งที่เกินมา และก็ยังมึลสิ่งขาดหายไป ทั้งสองส่วนนั้นต่างก็มีสิ่งที่สามารถนำมาใช้ได้ (คือคือมาตราวัดของจีน เทียบเท่าฟุต ชุนคือมาตราวัดของจีน เทียบเท่านิ้ว)

เทียบพร้อมทั้งสองด้านเพื่อเกียรติยศ ในเวลานี้ของทุกปีก็เป็นโอกาสอันดีที่เหล่าลูกหลานขุนนางจะแสดงฝีมือต่อหน้าองค์จักรพรรดิอย่างเต็มที่

ยามที่เย่จินจินยังไม่ออกเรือน พี่ชายของนางมักจะนำอาวุธของเขลยศึกกลับมาบ้าน นางเองก็อยากให้เห็นสักครั้ง แต่ว่าไม่เคยมีโอกาสดำเนินคนที่บ้านกลัวนางจะได้รับการกระทบกระทั่ง

เมื่อเห็นสายตาของเย่จินจินเต็มไปด้วยความปรารถนา จี๋อู่จิวจึงตรัสว่า “เราจะทดสอบเจ้า หากตอบได้ดี ก็จะพาเจ้าไปด้วย”

“ทดสอบอะไรหรือเพคะ”

“เวลานี้ได้พ้นช่วงฤดูเกษตรไปแล้ว ราชสำนักต้องการเกณฑ์พวกเกษตรกรมาจัดการแม่น้ำหวางเหอ เราตัดสินใจว่าจะมีราชโองการให้กรมโยธาสร้างเขื่อนในพื้นที่ที่น้ำขึ้นสูงรุนแรงเมื่อปีก่อน สร้างอ่างเก็บน้ำ เมื่อเกิดน้ำท่วมก็สามารถระดมน้ำได้ เมื่อยามแล้งก็สามารถช่วยบรรเทาได้ เจ้าคิดว่าอย่างไร”

เย่จินจินตอบอย่างประจบเอาใจยิ่ง “นี่เป็นเรื่องยอดเยี่ยมที่สุดในรอบหลายปี ฝ่าบาททรงพระปรีชายิ่งนัก”

“อืม” จี๋อู่จิวพยักหน้า “แต่ว่าการก่อสร้างนั้นใหญ่โตยิ่ง ตอนนี้อยู่เลือกผู้ที่เหมาะสมไม่ได้ เจ้าคิดว่าใครที่เหมาะสมกับหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่นี้กัน”

“...” วาจันไม่สามารถพูดชี้ชัดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพี่สองของเย่จินจินนั้นอยู่ในกรมโยธา นางคิดไปคิดมากก่อนตอบปิดไปว่า “เรื่องนี้... ข้าไม่ค่อยรู้จักคนพวกนี้เท่าใดนัก เช่นนั้นจะแสดงความคิดเห็นเหลวไหลไปได้อย่างไร ฝ่าบาทนั้นตาทิพย์ตั้งเปลวไฟ ย่อมต้องสามารถหาคนที่เหมาะสมได้แน่เพคะ”

“ตอบไม่ได้หรือ” จี๋อู่จิวเลิกคิ้วขึ้น

“ไม่ใช่เพคะ... ฝ่าบาท หรือไม่พระองค์ก็เปลี่ยนคำถามแทนเพคะ”

“ก็ดี การก่อสร้างครั้งนี้ต้องใช้งบประมาณสูงมาก แต่เรื่องอาหารการกินของชาวบ้านก็ต้องจัดสรรอาหารมากมายแล้ว ฮองเฮาคิดว่าเรื่องนี้ควรทำเช่นไร จึงจะสามารถยืนยันได้ว่าพวกขุนนางจะไม่ซู้ดริดต่อกันเป็นทอดๆ”

ปัญหาความละโมภของขุนนางนี้ไม่สามารถกวาดล้างให้หมดสิ้นได้ นับแต่อดีตจนถึงปัจจุบันขุนนางมากความสามารถต่างก็พ่ายแพ้ให้กับปัญหาหนี้เย่เงินเงินคิดแล้วเอ่ยขึ้น “มิเช่นนั้นเป็นถอนพินใต้กระทะ” เป็นอย่างไรเพคะ”

“อ้อ? ถอนพินใต้กระทะอย่างไรเล่า”

“ไม่จำเป็นต้องจัดสรรงบประมาณก้อนใหญ่ให้ เงินนั้นให้กรมการคลังเก็บเอาไว้ก่อน เรื่องการจัดการน้ำก็เรียกเกณฑ์ชาวบ้านจากในพื้นที่ ให้พวกเขาดูแลเรื่องอาหารการกินและที่พักอาศัยกันเอง ผู้ที่เข้าร่วมการสร้างอ่างเก็บกักน้ำไม่ต้องจ่ายภาษีหึ่งครอบครัวเป็นเวลาสองปี หากบ้านใดที่มีคนน้อยหรือมีมากเกินไป ก็ให้เพิ่มลดหล่นตามอัตราส่วน เมื่อถึงเวลาเก็บภาษีของปีนั้น ภาษีทั้งหมดของพื้นที่นั้นได้มากก็กลับไปกับเงินงบประมาณจำนวนนั้นได้ กรมการคลังก็แค่ดูแลเรื่องบัญชีให้ดีก็พอ” เกษตรกรหลังจากฤดูเก็บเกี่ยวตอนฤดูใบไม้ร่วงจนถึงการเพาะปลูกช่วงฤดูใบไม้ผลิ ในระหว่างนั้นมีช่วงเวลาหนึ่งที่ค่อนข้างว่าง แต่ช่วงเวลาว่างก็ส่วนช่วงเวลาว่าง ว่างอย่างไรก็ยังต้องกินข้าว หากทำตามวิธีการนี้ย่อมต้องมีคนมากมายเข้ามาร่วมด้วยตนเอง เมื่อคนมากแล้ว การก่อสร้างก็เร็วยิ่งขึ้น สามารถก่อสร้างสำเร็จก่อนช่วงน้ำขึ้นยามฤดูร้อนของปีหน้าก็เป็นได้

จิวจิวใช้นิ้วชี้เคาะโต๊ะเบาๆ หลุบตาลงไม่เอ่ยวาจา

“อ้อ ใช่แล้ว หากว่าที่ใกล้กันนั้นมีกองทหารประจำอยู่ กองทหารไม่มีอะไรทำก็ไปช่วยทำงาน ก็ถือว่าสร้างเสริมร่างกายให้แข็งแรง”

จิวจิวจุกๆก็เงยหน้าขึ้น ยิ้มตาหยิ้มมองไปทางเย่เงินเงิน “เช่นนั้นก็ดียิ่ง”

เย่เงินเงินงงงไปชั่วครู่ จากประสบการณ์ของนางแล้ว จิวจิวผู้นี้ไม่ค่อยชอบยิ้ม หากว่าเขายิ้มขึ้นมาย่อมต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ นางไม่ค่อยวางใจนัก “หม่อมฉันก็พูดไปเรื่อย ฝ่าบาทไม่ต้องใส่ใจหรอกเพคะ”

“เมื่อเห็นน้ำร้อนลงในน้ำเดือดมีอาจหยุดเดือด จักต้องรู้ลักษณะของมัน ทอนไฟจึงหยุด เป็นการเปรียบเทียบการแก้ปัญหาให้สิ้นไป โดยพื้นฐานกลยุทธ์นี้เป็นอุบายในการบั่นทอนพลังของข้าศึกที่ละส่วนจนทำลายข้าศึกเป็นส่วนใหญ่หรือทั้งหมดได้

“ไม่ เจ้าตอบได้ดีมาก” จี๋อู่จิวลุกขึ้นยืน “ไปเถอะ ไปตำหนักฉือหนิง ไปเยี่ยมเสด็จแม่พร้อมกับเรา”

เมื่อเข้าก็เพิ่งไปเยี่ยมเองนี่... เย่เจินเจินคิดอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ

ในตำหนักฉือหนิง ไทเฮาไม่เคยเห็นจี๋อู่จิวมาพร้อมกันกับเย่เจินเจินเลย อีกทั้งจี๋อู่จิวก็ดูอารมณ์ดีไม่น้อย ไทเฮาไม่ค่อยสบายใจนัก แต่มิได้แสดงออกทางสีหน้า เมื่อเห็นจี๋อู่จิว ใบหน้านั้นก็แย้มยิ้มแสดงความอ่อนโยนของมารดา

“คิดว่าเจ้ากำลังยุ่งวุ่นวายกับเรื่องราชกิจ ทำไมอยู่ๆ จึงคิดมาเยี่ยมข้าได้ล่ะ”

“เสด็จแม่ วาจา นั้นมันอะไรกัน เมื่อเห็นทรงร่างกายแข็งแรงดี เราจึงจะจัดการราชกิจได้อย่างสบายใจ”

ทั้งสองต่างก็เริ่มแสดงความรู้สึกลึกซึ้งซึ่งระหว่างมารดาและบุตร

เย่เจินเจินรู้สึกเบื่อหน่าย ก้มหน้าก้มตาไม่ออกแวก ไม่เอ่ยวาจา นางรู้ว่าด้วยฐานะของตนยากจะเอาใจไทเฮาได้ จึงไม่รู้จักจะทำให้เสียแรงเปล่าทำไม

“นี่เป็นคัมภีร์จินกั๋งที่เสียนเพยเพิ่งเขียนมาให้แม่ เจ้าดูตัวอักษรนี้สิ เมื่อดมให้ดีแล้วจะได้กลิ่นหอมอยู่ ยามเช้าสวดอยู่นั้น คล้ายได้เจอกับพระพุทธองค์ เด็กคนนี้มีจิตใจบริสุทธิ์” ไทเฮาเริ่มร่ายยาวไป ยามเอ่ยถึงพระพุทธองค์ก็ไม่ลืมเอาเสียนเพยรวมเข้าไปด้วย

“เสด็จแม่ชอบก็ดีแล้ว” แต่ไหนแต่ไรมาจี๋อู่จิวรู้สึกว้าวุ่นเรื่องราวในคัมภีร์พุทธศาสนานั้นเป็นเรื่องเหลวไหล แต่เนื่องจากไทเฮาเป็นมารดาแท้ๆ ของเขา เขาก็ไม่อยากเอ่ยวาจาขัดศรัทธาขึ้นไป

“เสียนเพยเด็กคนนั้นช่างทำให้คนรักใคร่ได้จริงๆ...หลายวันมานี้พวกเจ้าสองคนยังดีกันอยู่ใช่ไหม”

เย่เจินเจินคิดในใจ กล่าววาจาเช่นนี้ต่อหน้าของเธอเอง ไทเฮาท่านใจร้อนแค่นั้นกัน

“เราไม่ได้ไปพบนางหลายวันแล้ว” จี๋อู่จิวตอบตามความเป็นจริง

ไทเฮาถอนหายใจยาว

จี๋อู่จิวจึงตรัสว่า “เสด็จแม่ เรื่องวังหลัง ลูกมีการจัดสรรของลูก ส่วน

เรื่องอื่นๆ สองเขาสามารถจัดการได้ดียิ่ง ไม่จำเป็นต้องให้เสด็จแม่ลำบาก พระทัยพะย่ะค่ะ”

เย่จินจินเงี่ยหูขึ้น ทำให้รู้สึกว่าคำพูดของจิวจิวมีความนัยบางอย่างแฝงไว้แก่น

ไทเฮาสีหน้าไม่ค่อยดี “เจ้าเป็นบุตรของข้า ข้าจะไม่ใส่ใจได้อย่างไร”

“ต้องให้เสด็จแม่เป็นห่วง ลูกก็รู้สึกผิด เพียงแต่หากไม่ได้อยู่ในจุดนี้ ย่อมไม่เข้าใจ สองเขานั้นย่อมต้องทำในสิ่งที่สองเขาควรกระทำ ไม่สามารถหลบที่หลังของท่านเพื่อหลีกเลี่ยงได้” จิวจิวเอ่ยไปก็เหลือบไปมองเย่จินจิน

เย่จินจินได้รับสายตาของจิวจิวก็เอ่ยวาจาสำหรับ “ใช่เพคะ เสด็จแม่ต้องกังวลเช่นนี้ ทำให้ลูกกังวลยิ่ง”

หากมิใช่คนที่เกี่ยวข้องย่อมมิเข้าใจถึงความนัย ไทเฮาเมื่อได้ยินเย่จินจินพูดเช่นนี้ ใบหน้าอดกลั้นไว้ไม่อยู่ขึ้นมาทันที

จิวจิวคาดไม่ถึง หรือว่านางรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว

จากนั้นก็สนทนาเรื่องสัพเพเหระสักครู่ ก่อนที่จิวจิวจะพาเย่จินจินออกไป ตอนที่ออกไปนั้นก็ขอคนของไทเฮาไปด้วยคนหนึ่ง เป็นชั้นที่ที่ไม่สะดวกตาใครผู้หนึ่ง

เย่จินจินไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด คิดว่าบ่าวผู้นั้นคงไปลวงเกิน จิวจิวเข้า ดูท่าแล้วเขาคงโซคร้ายเข้าแล้วละ

ด้วยเหตุนี้ เมื่อกลับถึงตำหนักเฉียนซิง จิวจิวก็สั่งให้บยขันที่คนนั้น จนตาย

จิวจิว โทคร้ายจริงเชียว เย่จินจินคิดในใจ หลังจากที่ได้ยินเรื่องนั้น ในภายหลัง

หลังจากที่ไทเฮารู้เข้าก็ทรงไม่พอพระทัยอย่างยิ่ง นางรู้ว่าบุตรชายจงใจให้นางเห็น เพราะชั้นที่คนนั้นไม่กี่วันก่อนเพิ่งไปวางยาพิษที่แปลงดอกไม้ตำหนักคุณหญิงพอดี ถูกต้องแล้ว เรื่องนี้ไทเฮาเป็นผู้ลงมือเอง ไทเฮาไม่ถูกชะตา กับตระกูลเย่ เกลียดที่เย่จินจินกล้ายึดครองตำแหน่งของเธอ ไทเฮาทรงโปรด

เสียนเพย เดิมอยากให้เสียนเพยต่อกรกับเย่เงินเงิน แต่คิดไม่ถึงว่าเสียนเพย จะชักช้าไม่ลงมือเสียที ทั้งยังถูกเย่เงินเงินจับจุกอ้อนได้ จนหายโอกาสไป ก่อน ในที่สุดไทเฮาก็ทนไม่ไหว จึงเป็นผู้ลงมือด้วยตัวเอง นางเป็นมารดาแท้ๆ ของฮ่องเต้ ทำเรื่องเช่นนี้ได้เพราะไร้ความเกรงกลัว เนื่องจากมีผู้หนุนหลังอยู่ กลับคิดไม่ถึงเลยว่าบุตรชายจะกล้าตบหน้านางเช่นนี้

ไทเฮารู้สึกว่าจี้อู๋จิวถูกเย่เงินเงินล่อลวงจนลอะเลือน จำไม่ได้แม้กระทั่งมารดา จึงยิ่งเกลียดชังเย่เงินเงินมากขึ้นไปอีก

นับตั้งแต่สี่เพยถูกกักบริเวณ เย่เงินเงินก็ไม่ได้ดูนางลับฝีปากกับซีผินอีกเลย จึงหมดความสนุกไปไม่น้อย

เมื่อเห็นสองเฮาล้มล้างสี่เพยไปก่อนหน้า หลังจากนั้นก็ถูกเสียนเพย บั่นความโปรดปรานไป หลายคนจึงคิดว่าหลังจากนี้นางก็ไม่มีวันฟื้นคืนมาได้ อีกแล้ว อำนาจของวังหลังค่อยๆ แบ่งเป็นสองเฮาและเสียนเพยสองฝ่าย

ในวันนี้เย่เงินเงินนั้นเดินสำรวจวังหลัง อยากรหาที่กว้างๆ ผูกฝนการ ยิงธนู เมื่อเดินผ่านไปยังตำหนักหานกวงก็หยุดเท้า เงยหน้าระหว่างต้นกุ้ย สองต้น ขึ้นชมตัวอักษรสีทองบนแผ่นป้ายเหนือประตู เมื่อร้อยกว่าปีก่อน มีฮ่องเต้พระองค์หนึ่งมีความรู้ลึกซึ้งด้านการเขียนอักษร อีกทั้งยังชื่นชอบ สร้างผลงานให้ตนเซยชม ด้วยเหตุนี้ป้ายเหนือประตูทุกชิ้นไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก ต่างก็นำเอามาเขียนด้วยตัวเองอีกที เปลี่ยนใหม่หมด เบื้องหน้านั้นมีคำว่า ‘ตำหนักหานกวง’ ฝีเส้นหนักหนา ลายเส้นอุ่มเต็ม ท่ามกลางความเรียบง่าย นั้นแฝงพลังยิ่งใหญ่ที่ซ่อนคมเอาไว้อยู่ คู่ควรอย่างยิ่งที่จะเป็นผู้เขียน เย่เงินเงิน ดูแล้วก็พยักหน้าไปมา เพียงแต่สามคำที่ดูยิ่งใหญ่ราวกับภูเขาไม่สนใจคลอนนี้ เมื่ออยู่ในสถานที่พักผ่อนของฮ่องเต้และเหล่าสนมกลับไม่เหมาะสมเท่าใดนัก เมื่อคิดถึงตรงนี้ นางก็ส่ายศีรษะ

นอกตำหนักหานกวงนั้นมิชันทิผู้หนึ่งเห็นเย่เงินเงินเข้า ด้วยความ รีบร้อน เดิมอยากจะพูดว่า “ถวายเป็นมงคลของเฮา” แต่เมื่อหลุดปากออกมา กลับเป็น “สองเฮาเสด็จ...”

จวงเพยไต้ยีนก็รีบออกมา นำนางกำนัลชั้นที่ออกมาทำความเคารพ
เย่จินจิน

เย่จินจินคิดในใจ ข้าแค่เดินผ่านเท่านั้น...

แต่ตอนนี้ก็ต้องเข้าไปนั่งเล่นที่ตำหนักทานกวงลักพักแล้ว จวงเพยสั่ง
ให้คนนำของว่างมาถวาย เย่จินจินเมื่อได้ชิมเข้าหนึ่งคำพบว่ามันไม่เลวเลย
ทีเดียว

“ของว่างนี้ทำมาจากดอกกุ้ยที่เด็ดในปีนี้ หม่อมฉันมือเท้าขุ่มง่าม ไม่รู้
ว่าของเฮาสวยแล้วเป็นอย่างไรบ้าง”

เย่จินจินแปลกใจเล็กน้อย “เจ้าทำเอง?”

จวงเพยพยักหน้าอย่างสำรวม “หม่อมฉันทำด้วยตัวเองพะคะ”

“อร่อยมาก”

“สองเฮากล่าวชมเกินไปแล้ว เป็นเพราะว่าได้เสวยดอกสดใหม่เท่านั้น
เองพะคะ” ที่จริงของว่างนี้นางตั้งใจทำให้จิ๋วจิว วิธีการไม่ยาก แต่การทำขึ้นมา
นั้นเปลืองแรงอย่างยิ่ง ดังนั้นตั้งแต่เด็ดดอกกุ้ยตอนกลางเดือนแปด นาง
ใช้เวลาหนึ่งเดือนทำได้แค่สองจานเล็กๆ เท่านั้น จิ๋วจิวไม่เคยชมเชยฝีมือนาง
เลยสักครั้ง แต่นางรู้ว่าทรงโปรดเสวย ของว่างที่ส่งให้เขาทุกปีก็เสวยจนหมด
ทุกครั้ง

เย่จินจินชอบคำพูดอ่อนน้อม เวลานี้จึงมีสีหน้าอ่อนโยนไม่น้อย ยิ้ม
ให้จวงเพยก่อนจะตั้งขึ้นมาคุยเรื่องสัพเพเหระกันชั่วขณะหนึ่ง จวงเพยรู้สึก
ตกใจกับความโปรดปรานที่มีให้ ต้องเข้าใจก่อนว่าของเฮานั้นมิใช่เสียกระดาษ
ปกติแล้วไม่เคยเห็นนางใกล้ชิดกับผู้ใดมาก่อน วันนั้นตั้งใจมาที่ตำหนักทานกวง
โดยเฉพาะ หรือว่า...

“ก่อนหน้านั้นไต้ยีนว่าลิ่เพยนั้นลวงเกินฝ่าบาท ทำให้ฝ่าบาทตกพระทัย
ไม่ทราบว่าคุณนี่ดีขึ้นหรือยังพะคะ” จวงเพยจู้ๆก็เอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา

“เจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอก ตอนนี้หายแล้ว” เย่จินจินคิดในใจ เจ้าไป
ไต้ยีนที่ไหนกันล่ะ ก็เห็นๆอยู่ว่าเห็นกับตา

จวงเพยถอนหายใจ “นิสัยของลิ่เพยยังคงมูทะลุไปบ้าง หลายปีมานี้

หม่อมฉันก็คอยตักเตือนไปแล้ว แต่ไม่รับฟัง หลังจากที่พระนางเข้ามาคอยดูแลวังหลัง นางเองก็ถือว่าเจียมตัวมากขึ้นแล้ว ต้องเข้าใจ หลายปีก่อนหน้า นางกำเรปเลียบสถานยิ่งกว่าตอนนี้เสียอีก”

เย่เงินเงินชิมของว่างโดยไม่เอ่ยวาจา นางรู้ว่าจวงเพยตั้งใจนำอดีตคำมิตของสี่เพยเพื่อเข้าสวามีภักดีกับนาง ขอเพียงนางถามออกมาคำเดียว จวงเพยยอมต้องเปิดโปงเรื่องใหญ่สะเทือนฟ้าสะเทือนดินออกมาหลายเรื่องแน่ ไม่น่าเชื่อว่าอาจสามารถทำให้สี่เพยมีอาจพินตัวได้อีก เพราะท้ายที่สุดกำแพงก็ล้มลงเพราะมีหลายคนช่วยกันผลัก

เย่เงินเงินรู้ถึงลูกไม้ของจวงเพยนานแล้ว เพยจื่อที่พื้นเพเดิมไม่ได้ยิ่งใหญ่ ทั้งยังไม่ได้ได้รับความโปรดปราน หากจะอยู่วังหลังนี้ต่อไปอย่างสุขสบายหน้อยยอมต้องหาคนพึ่งพิง

ท่ามกลางสายตาเต็มไปด้วยความปรารถนาอย่างยิ่งของจวงเพย เย่เงินเงินค่อยๆ เอ่ยว่า “ของว่างของเจ้านี้ไม่เลวเลย เก็บที่เหลือทั้งหมดให้ข้าแล้วกัน”

จะกระทำสิ่งใดในวังหลังนั้นยอมต้องมีพันธมิตร หากว่าไม่รู้จักต่อต้านผู้ที่เข้าหา ไม่ว่าใครมาหาตนก็รับเอาไว้หมด จนถึงเวลานั้นผู้ที่ทำร้ายตนมากที่สุดก็คงไม่พ้นพวกพันธมิตรเหล่านั้นเอง สี่เพยเพิ่งถูกลงโทษไม่นาน จวงเพยก็รีบร้อนหากิ่งก้านอันใหม่แล้ว ดูแล้วความภักดีของคนผู้นี้มีจำกัดยิ่งนัก อีกทั้งนอกจากพรสวรรค์ในด้านการโต้เถียงแล้ว ขณะนี้เย่เงินเงินยังไม่สามารถหาจุดเด่นอื่นจากนางได้เลย

ที่จริงแล้วนอกจากจวงเพย หลายวันนี้ทั้งในที่ลับและที่แจ้งก็มีคนเข้าหาเย่เงินเงินไม่น้อยเลยทีเดียว

เย่เงินเงินรู้ว่าถ้าหากหาพรรคหาพวกอย่างโจ่งแจ้งเกินไป เช่นนั้น จู่จู่ยิ่งไม่ถูกชะตากับนางขึ้นไปอีกแน่ ยิ่งต้องหาทางสร้างความยุ่งยากมากมายให้นางแน่นอน อีกทั้งนางเองก็ไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้แย่งชิงของวังหลังด้วย ที่เรียกว่าต่อสู้แย่งชิง ก็แค่แย่งชิงอำนาจกับความโปรดปรานสองอย่างเท่านั้น อย่างแรกนางก็มีต้องแย่งชิง อย่างหลังนาง

ก็ไม่ขาดแคลน ฉะนั้น ขอเพียงแค่พวกอนุภรรยาเหล่านั้นไม่เอาเรื่องมาให้นาง นางก็ชมเรื่องสนุกอยู่อีกฝั่งอย่างมีความสุข

ดังนั้นเมื่อเย่จินจินต้องเผชิญกับพวกที่คิดอยากมาเป็นฝ่ายนาง ทำที่ จิ้งจิ้งจอกตายอย่างยิ่ง

“พระชายา บ่าวดูแล้ว หลายวันมานี้ของเฮาไม่มีท่าทางอันใดอีก หลังจาก สั่งสอนสี่เฝยแล้ว นางจะยุติการโจมตีแต่เพียงเท่านี้หรือ” นางกำนัลชิวเฟิง ถู้อ้วยซาโสม ขณะเอยกับเสียนเฟย

“นางเป็นของเฮา นางยอมต้องไม่หวั่นไหวไปกับสิ่งใด แต่มีอากวาวใจ กับความเปลี่ยนแปลงที่ไม่อาจคาดคิดได้” เสียนเฟยเอยตอบ ชมวดคิ้ว ส่ายศีรษะไปมา หากเย่จินจินไม่เริ่มลงมือก่อน นางก็ไม่สามารเริ่มลงมือได้ จู่จิวชอบคนที่ว่าง่ายและหับไว

“แม้ว่าจะเป็นอย่างนั้น แต่ผู้ที่อยู่ในใจฝ่าบาทก็มีเพียงแต่ท่านเท่านั้น เมื่อวานยังส่งเฝิงกงกงมาถามท่านว่าต้องการไปดูการล่าสัตว์หรือไม่ ฝ่าบาทนะ ทำสิ่งใดก็คิดถึงท่านทุกครั้ง” ปากชิวเฟิงนั้นหวานยิ่ง

นั่นแล้วอย่างไรเล่า เมื่อวานฝ่าบาทก็พลิกป้ายของเวินเจียอวี เสียนเฟย คิดในใจ จู่จิวผู้นี้ เวลาหนึ่งก็รักใคร่สนิทสนม เวลาหนึ่งก็เย็นชาดูจหน้าแข็ง นางไม่รู้ว่าเอาใจเขาอย่างไรแล้ว

ชิวเฟิงจะไม่เข้าใจความคิดของเสียนเฟยในยามนี้ได้อย่างไร จิ้งเอ๋ย ปลอบนาง “บ่าวขอบังอาจเอยเตือน พระชายามีต้องคิดมากเกินไป ชาวบ้าน ทัวไปผู้ชายมีสามภรรยาสี่อนุ่นั้นเป็นเรื่องปกติยิ่ง นับประสาอะไรกับฮ่องเต้กัน นับแต่โบราณเชื้อพระวงศ์ผู้ไร้ความรู้สึก ฝ่าบาทจะให้ความโปรดปรานกับคน เพียงผู้เดียวได้อย่างไร ขอเพียงในใจเรามีท่านอยู่ ไม่ว่าเรื่องใดก็คิดถึงท่าน มีปัญหาที่ปกป้องท่าน นั่นก็เพียงพอแล้วเพคะ”

เสียนเฟยพยักหน้า ท้ายที่สุดแล้วก็ยังถอนหายใจยาวออกมา

ในที่สุดเย่เงินเงินก็หาสถานที่เหมาะสมแก่การฝึกยิงธนูได้ ออกไปทางประตู
จิ่งอวีน ด้านหน้าระหว่างสามพระที่นั่งและตำหนักบูรพาของรัชทายาทนั้น
มีที่ว่างอยู่ ทั้งกว้างทั้งยาว ไม่ต้องพูดถึงแค่ฝึกยิงธนู กระทั่งมาขี่ม้าก็ยังเหลือ
ที่นี้เป็นส่วนของวังหน้า คนจากวังหลังไม่สามารถเข้าออกโดยพลการ อีกทั้ง
เวลานี้ตำหนักบูรพาไม่มีใครอาศัยอยู่ ประตูจิ่งอวีนนั้นเป็นประตูต้องห้าม
นายทหารต่ำกว่าชั้นสองหากไม่มีราชโองการห้ามเข้าใกล้โดยพลการ ดังนั้นที่นี้
จึงมีคนเข้าออกน้อยมาก เรียกได้ว่าเพียบพร้อมทั้งโอกาส สถานที่ และคน

เย่เงินเงินให้หวังโหย่วฉายยืนห่างออกไปไกลๆ นางก็น้าวธนูขึ้นศร
ปล่อยมือ ลูกศรชนนกพุ่งไปราวกับสายรุ้ง ปักเข้าที่หมวกของหวังโหย่วฉาย
หวังโหย่วฉายยังคงสั่นไปมาไม่หยุด

ซู่เย่วและคนอื่นอดไม่ได้ที่ตบมือโห่ร้อง

ต่อมาเย่เงินเงินยังไม่พอใจพอ จึงให้เหล่าขันทีของตำหนักคุณหญิงยืน
เรียงเป็นแถว นางยกศรขึ้นมาสามดอก น้าวมือยิงศร สวบสวบสวบ หมวก
ของขันทีสามคนส่งเสียงแล้วร่วงลงไป

ก็มีเสียงตบมือโห่ร้องอีกครั้ง

ณ ตำหนักบูรพา ตำหนักเสี้ยวฟาง

จื่อจิวเดินในพระที่นั่งรอบหนึ่ง สุดท้ายก็หยุดลงตรงหน้าภาพวาดภาพ
หนึ่ง ในภาพนั้นมีสตรีสวมเสื้อคลุมสีแดงฉาน ยืนอยู่ท่ามกลางหิมะขาวโพลน
มือทั้งสองประคองแจกันคอเล็กสีขาวสะอาด ในแจกันนั้นมีดอกเหมยสีแดง
ดอกหนึ่งปักเอาไว้ สตรีกำลังแย้มยิ้มงดงามแก่ผู้ที่มองดูภาพ

ขณะที่ชื่นชมภาพวาดสาวงามกลางหิมะและดอกเหมยแดงอย่างเหม่อลอย
อยู่นั้น จู่ๆ จื่อจิวก็ได้ยินเสียงดังโหวกเหวกจากด้านนอกเป็นพักๆ

“ข้างนอกคือใครกัน”

“พลฝ่าบาท เป็นสองเฮากำลังฝึกยิงธนูอยู่พะยะค่ะ”

กล้าส่งเสียงอีกทีก็ในสถานที่โจงแจ่งเช่นนี้ เกรงว่าคงจะมีสตรีผู้นั้น
เพียงคนเดียว จื่อจิวส่ายศีรษะไปมา

“ฝ่าบาท จะออกไปห้ามสองเฮาหรือไม่พะยะค่ะ”

“ไม่จำเป็น สถานที่เงียบเหงาวังเวง เพิ่มเสียงหัวเราะคุยกันบ้างก็ดี” จิวจิวพูดขณะนั่งลงข้างโต๊ะ ที่แห่งนี้แม้ว่าจะไม่มีใครอาศัยอยู่ แต่มีคนมาปิดกวาดทุกวัน ดังนั้นจึงสะอาดยิ่ง เขาหวนคิดถึงช่วงเวลาที่อยู่ตำหนักบูรพา ผ่านไปเกือบสิบปีแล้ว แต่ยังชัดเจนเมื่ออยู่ตรงหน้า ทุกรายละเอียดยังคงแจ่มชัด ความเกลียดชังที่เขามิต่อเย่ชิวหมิงก็ได้รับการบ่มเพาะขึ้นที่นี่ ใครก็ตาม หากถูกชายแก่ตำหนิราวกับคนต่ำต้อย ก็คงไม่มีความทรงจำที่ดีกับคนผู้นั้นเท่าใดนัก

น่าเสียดาย เย่จินจินกลับเป็นหลานสาวของคนผู้นั้น

ความคิดของจิวจิวลอยออกไปไกล ผ่านไปครู่หนึ่ง ด้านนอกก็มีเสียงสนทนาลอดเข้ามา

“ที่นี่คือที่ที่ฝ่าบาทเคยพำนักมาก่อนนั่นหรือ” นั่นคือเสียงของเย่จินจิน

“ทูลของเฮา เมื่อครั้งที่ฝ่าบาทเป็นรัชทายาทอยู่ ทรงพำนักอยู่ที่พระที่นั่งตวนจิ้ง ที่นี่คือตำหนักเสียวฟาง เป็นหนึ่งในสถานที่นางในอาศัย ลีเพยและซีผินเองก็เคยพำนักอยู่ที่นี่เช่นกันพะคะ”

เย่จินจินฟังแล้วก็ยืนคั่นศรไปข้างกาย หวังโหยวฉยก็รีบมารับไป นางเดินเข้าไปด้านหน้าตำหนักเสียวฟาง เงยหน้ามองแผ่นป้ายเหนือประตูนั้น เห็นได้ชัดว่าไม่ได้มาจากนักเขียนอักษรที่บ้าคลั่งและหลงใหลในฝีมืออักษรของตน ดูแล้วคล้ายลายมือของจิวจิว เป็นอิสระเหนือกรอบประเพณีใดๆ ไม่จำกัดอยู่แค่ในช่อง

จิวจิวยกมือขึ้นห้ามเฟิงโหยวเต๋อที่คิดจะเดินไปบอก เขานั่งอยู่ข้างหน้าต่างที่เปิดออก มองเย่จินจินอย่างเงิบๆ สตรีผู้นี้รูปร่างเพรียวบาง รวบผมขึ้นอย่างง่าย ๆ แสดงถึงความมองอาจหาญ เลื้อยผ้าแนบไปกับลำตัว เผยให้เห็นเค้าโครงเส้นโค้งที่วิจิตร อ่อนช้อยงดงามยิ่ง นางเพ็งฝีกุหลาบมาเวลานี้ลมหายใจยังไม่เข้าที่ดี ใบหน้านั้นแดงราวกับกลีบดอกท้อต้องแสงศิระระมีเหงื่อเล็กละเอียดยิ้มออกมา เบิ่งตาที่แบ่งแยกดำขาวชัดเจนจ้องมองแผ่นป้ายเหนือประตูอย่างเหม่อลอย

“ฮองเฮามองนานเช่นนี้ คงไม่ใช่เพราะว่าไม่รู้จักคำเหล่านี้กระมัง”

จี๋จู้จิวที่นั่งอยู่ริมหน้าต่างยกคิ้วขึ้นเล็กน้อย เอ่ยหยอกล้อ

เย่เจินเจินเพิ่งเห็นเขา เวลานี้แสงแดดส่องเข้าทางหน้าต่าง ส่องไปที่
ใบหน้าของเขา ทำให้สีหน้าอึมครึมยามปกติจางหายไปหลายส่วน เผยความ
อ่อนโยนและสงบขึ้นมาแทน สายตานั้นคล้ายฉายความนุ่มนวลออกมา รวากับ
คนในรูปวาดที่ถูกเขียนด้วยน้ำหมึก

“เสียด่าง เสียด่าง” เย่เจินเจินพึมพำเบาๆ จากนั้นก็ยิ้มออกมา
“ก็มีใช้เต็ดดอกไม้อะหรือ” นางมองจี๋จู้จิวคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เข้ากับ
บรรยากาศยิ่งนัก”

“...” จี๋จู้จิวมีความรู้สึกราวกับถูกเกี่ยวพา